

Introducere

Epistola către Evrei ocupă un loc deosebit între epistolele apostolului Pavel. Chiar dacă epistola nu poartă numele scriitorului, totuși biserica creștină presupune pe drept că apostolul Pavel este scriitorul acesteia. Conținutul, felul deosebit de scriere, salutările de la sfârșitul epistolei, precum și poziția pe care ea o ocupă în rândul epistolelor confirmă această presupunere.

Ordinea celor paisprezece epistole ale lui Pavel este o dovadă clară despre inspirația și călăuzirea Duhului Sfânt. Nouă din aceste epistole sunt adresate diferitelor adunări, patru sunt adresate la persoane individuale și una este adresată credincioșilor din Israel. Din primele nouă scrieri, epistola către Efeseni constituie centrul lor; patru epistole sunt înainte de ea, și patru după ea. Aceasta este foarte remarcabil, deoarece în epistola către Efeseni este descrisă poziția cea mai înaltă pe care credinciosul o ocupă prin harul lui Dumnezeu.

După ce Pavel a prezentat în epistola către Romani învățătura referitoare la mântuire, el tratează în epistolele către Corinteni organizarea, ordinea și disciplinarea în Adunare. În epistola către Galateni el apără adevărul mântuirii împotriva învățaturii false, pe care învățătorii iudei cu duh legalist încercau s-o introducă în Galatia, pentru ca apoi în epistola către Efeseni să trateze poziția cerească a Ekklesiei, a Adunării lui Dumnezeu. După aceasta urmează, în epistola către Filipeni, prezentarea umblării cerești a creștinului; în epistola către Coloseni descrierea mărimii și gloriei lui Hristos, care locuiește în cei credincioși ca nădejde a slavei, pentru ca ei, eliberați de toate poruncile și învățăturile omenești, să se gândească la lucrurile de sus, unde este Hristos. În epistolele către Tesaloniceni este prezentată învățătura referitoare la revenirea Domnului pentru Biserică și pentru lume.

După epistolele către Timotei, Tit și Filimon urmează epistola către Evrei, în care se spune clar și precis cum prin creștinism se termină epoca Legii și a umbrelor simbolice. Toate poruncile și jertfele vechiului legământ își găsesc împlinirea minunată în Hristos, care a intrat în glorie ca și Conducătorul suprem și împlinitorul credinței, pentru ca acolo să pregătească un loc pentru toți ai Săi și să le facă parte de gloria Sa. Epistola lui Iacov se adresează poporului iudeu în totalitatea lui. Scrierea lui Petru și a lui Pavel dimpotrivă se adresează credincioșilor din Israel, care se aflau împrăștiați în adunările din Palestina și în toată lumea. Pericolul mare, în care se afla biserica creștină, acela de a renunța la privilegiile ei și să se reîntoarcă la iudaism, l-a determinat pe Pavel să scrie această epistolă. Creștinii dintre iudei au avut nespuse de mult de suferit chiar de la început. Atât în Palestina, cât și în celelalte localități, erau expuși urii înverșunate a iudeilor împotriva lui Isus din Nazaret, Domnul și Mântuitorul lor, și incitați de aceștia s-a revărsat și furia popoarelor păgâne asupra iudeilor credincioși.

Cartea Faptele Apostolilor ne relatează astfel de exemple. Cu bucuria și curajul credinței au suportat aceste prigoane și aceste suferințe. Cu toate că prin batjocură și necazuri au devenit o priveliște pentru lume, ei au rămas nu numai statornici, ci și ei s-au făcut una cu aceia care au fost tratați la fel. Au suportat cu bucurie răpirea bunurilor lor, deoarece privirea lor era îndreptată spre o avere mai bună în cer, care rămâne (Evrei 10). Însă durată lungă a prigoanelor i-a descurajat. Mâinile lor au adormit și genunchii au slăbit. Ei erau în pericol să cadă de oboseală în sufletele lor (Evrei 12).

Diavolul s-a folosit în mod vicelan de această stare de adormire. El le-a prezentat, că prigoanele ar înceta de îndată ce ei nu ar mai ține cu atâta tărie la principiile lor. Ei ar putea

foarte bine să rămână creștini, fără să se despartă de ceilalți iudei. Respectarea rânduielilor iudaice, care erau totuși date de Dumnezeu Însuși, nu le-ar pricinui pagubă, ci dimpotrivă, i-ar elibera de ura și împotrivirea din partea iudeilor, așa că ei ar putea să rămână mai departe în posesiunea libertății lor și a averilor lor. Ei și-au plecat urechea la aceste ispите ale lui satan, fără să vadă pericolul mare. Dacă ar fi urmat acest sfat, ei ar fi renunțat la creștinism, ar fi respins învățătura creștină, ar fi considerat sângele lui Hristos ca fiind ne curat și ar fi disprețuit Duhul harului. Însă aceasta nu însemna nimic altceva, decât respingerea singurei jertfe pentru păcat, așa că pentru ei nu mai rămânea nici o jertfă pentru păcat și drept urmare pe ei nu-i va aștepta nimic altceva decât judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu și văpaia focului care va mistui pe împotriviții.

Pavel, care cunoștea vicleniile lui satan și slăbiciunea cărnii, a văzut prin lumina Duhului urmările îngrozitoare ale abaterii de la adevăr. El s-a văzut obligat să-i atenționeze și să-i roage să nu lepede îndrăzneala lor, ci mai degrabă să întărească genunchii epuizați și să croiască cărare dreaptă pentru picioarele lor, pentru ca cel slab să nu se abată de pe cale, ci mai degrabă să fie vindecat.

Felul în care el a făcut aceasta este o nouă dovadă a inspirației și călăuzirii Duhului Sfânt. Așa cum apostolul în epistola către Coloseni față de filozofia iudaică și păgână a pus înaintea ochilor lor frumusețea și mărimea lui Hristos, a Domnului și a Capului gloriei, tot așa el arată aici caracterul ales și gloria lui Hristos față de multele jertfe ale serviciului divin mozaic. Preoția iudaică s-a sfârșit, preoția după rânduiala lui Melhisedec rămâne în veac. Privilegiile pământești au trebuit să dea înapoi dinaintea binecuvântărilor cerești.

Să redăm aici o scurtă privire de ansamblu a conținutului acestei epistole importante. Gloria divină a lui Hristos este baza funcției Sale de apostol; natura Sa umană suferindă, dar apoi glorificată, stă la baza funcției Sale de Preot. Acesta este fundamentul învățaturii prezentate în această epistolă. În capitolul 1 este prezentată gloria divină și în capitolul 2 este prezentată natura umană glorificată a lui Hristos, care însă, înainte ca El să fie glorificat, a luat asupra Sa toate suferințele și toate ispitele, cărora erau expuși aceia pentru care El a venit, ca să-i salveze. Deci El este Apostol și Mare Preot al poporului Său. La această glorie dublă se adaugă a treia glorie. Mesia este ca Fiu Cap peste casa Sa. Această casă este constituită din credincioșii cărora scriitorul se adresează prin epistolă, în măsura în care ei păstrează cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda nădejdi. Această considerare conduce la atenționările din capitolul 3.7 până la capitolul 4.13, prin care ei sunt îndemnați să asculte de glasul Domnului și să nu se împietrească, pentru ca să intre în odihna care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. De la capitolul 4.14 și până la capitolul 10.18 apostolul Pavel tratează slujba marelui preot, ca și consecință necesară schimbării preoției și legământului. El descrie valoarea și suficiența deplină a jertfei lui Isus în contrast cu umbrele vechiului legământ. Atenționările bazate pe această învățătură conduc la marele principiu al răbdării credinței, care ne este prezentat în capitolul 11 în norul de martori din vechiul legământ. Această serie de eroi ai credinței este încununată de modelul lui Isus Însuși, care cu toate obstacolele a încheiat alergarea credinței și ne lasă să vedem încotro conduce acest drum plin de greutate, dar minunat. Începând cu capitolul 12.3, Pavel vorbește detaliat despre încercările pe care le întâmpinăm pe drumul credinței, și leagă de aceasta atenționări serioase și mângâieri prețioase pentru cei care umblă pe calea credinței și care prin harul lui Dumnezeu au fost așezați în așa de multe relații minunate, dar și obligații. În capitolul 13, Pavel atenționează sub diferite forme pe credincioși cu privire la unele aspecte deosebite și în final insistă cu toată

seriozitatea, că ei ar trebui să ocupe cu fermitate sub cruce punctul de vedere creștin, deoarece numai creștinii posedă adevăratul serviciu divin, la care nu au nici un drept să ia parte cei care vor să rămână în iudaism. Cu un cuvânt, Duhul Sfânt vrea ca credincioșii să se despartă total și pentru totdeauna de iudaism, care era deja condamnat și era aproape de dispariție, și că ei ar trebui să apuce cu bucurie chemarea cerească, care era pusă înaintea ochilor lor.

Capitolul 1

Spre deosebire de celelalte epistole, epistola aceasta nu face cunoscut nici numele și nici vreo informație despre persoana scriitorului ei. Aceasta este deosebit de remarcabil și ne oferă o dovadă precisă despre adevărul că nu un om, care este călăuzit de propriile gânduri, ci Duhul Sfânt, care călăuzește în *tot* adevărul, este Scriitorul propriu-zis al acestei epistole. Deoarece Isus Hristos Însuși este prezentat ca Apostol în această epistolă, ar fi fost total nepotrivit dacă Pavel, ca în cele mai multe din epistolele sale, s-ar fi prezentat ca apostol. Deoarece el a fost chemat în mod deosebit ca să lucreze printre *națiuni*, iudeii l-au făcut să simtă în mod deosebit ura lor față de el; de aceea se înțelege că numele lui, care ar fi putut ușor să dea prilej de necaz, nu este numit. Scrierea sa era însă așa fel că orice cititor putea să recunoască că aici nu a scris un om în aroganță și vrăjmășie, ci unul dintre ei, care se putea transpune în situația și în încercările lor.

Începutul acestei epistole este minunat și sublim. Gloria lui Hristos, care ca Fiu al lui Dumnezeu a fost înălțat mai presus de îngerii și ca Om a devenit cu puțin mai prejos decât îngerii, prin ascultarea Sa a primit un Nume mult mai superior decât al lor, este prezentată privirii noastre. Cine poate fi comparat cu El? Moise și Aaron, bărbații vechiului legământ, nu pot ajunge nici la degetul Lui mic. În El S-a arătat Dumnezeu Însuși pe pământ și El a revelat gândurile inimii Sale nu numai prin robii Săi, ci cu propria voce.

„Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul” (versetul 1).

Ca să se poată înțelege corect puterea și însemnătatea acestor cuvinte, trebuie să ținem seama că în textul original nu stă „prin Fiul”, ci „în Fiul”. În limba greacă diferența între „vorbit prin profeți” și „vorbit în Fiul” are înțeles mare. Profetii erau uneltele lui Dumnezeu; Dumnezeu a vorbit *prin* profeți, prin aceea că El i-a folosit ca gură a Sa; însă Fiul nu era o unealtă, ci era Dumnezeu Însuși. Expresia Dumnezeu „vorbește în Fiul” vrea să spună: Dumnezeu vorbește „ca Fiu”. Dumnezeu Însuși vorbește, nu prin mijlocirea altuia, așa cum au fost profetii, ci El Însuși vorbește, ca Persoană divină, și această Persoană este Fiul. Cuvântul care era la Dumnezeu și era Dumnezeu, și prin care au fost create toate lucrurile, a devenit carne și a locuit printre noi.

Acesta este sfârșitul căilor lui Dumnezeu cu omul. În multe rânduri și în multe feluri, de fiecare dată prezentând tot mai clar planul Său de salvare, Dumnezeu a vorbit „din vechime”, în toate perioadele, „părinților”, prin profeți, însă acum, la sfârșitul zilelor profetilor, deci la sfârșitul perioadei vechi, Dumnezeu Însuși a venit la noi în Persoana Fiului și ne-a vorbit. După robii a venit Fiul, Dumnezeu Însuși. O revelație mai înaltă nu era posibilă. Un profet după altul au venit, după Moise David, după David Isaia. Deoarece acum a venit Fiul Însuși,

nu mai poate urma nimeni altcineva. În El Dumnezeu S-a revelat pe deplin. Dacă cineva se oprește la profeți, sau se reîntoarce la profeți, atunci el părăsește pe Domnul și Stăpânul. Cel mai mare dintre profeți, Ioan Botezătorul, a zis: „El trebuie să crească iar eu să mă micșorez”; și pe muntele transfigurării, unde Petru a vrut să pună pe Isus pe aceeași treaptă cu Moise și Ilie, aceștia au dispărut și un glas a venit din nor și a zis: „*Acesta este Fiul meu preaiubit, de El să ascultați*”.

Deci perioada Vechiului Testament a trecut, nu pentru că ea nu a fost bună, o, nu, ci pentru că ceva mai bun și mai minunat a venit. Perioada veche a fost pregătirea și în unele privințe umbra împlinirii. Dumnezeu a vorbit în această perioadă prin profeți. Și fiecăruia care a auzit și a crezut Cuvântul Său, credința lui i-a fost socotită dreptate. Acum S-a arătat Fiul Însuși pe pământ și ne-a făcut să auzim cuvinte și să vedem lucruri, pe care El le-a auzit și le-a văzut la Tatăl. Dar să nu uităm, Fiul nu era un rob care rostea cuvintele încredințate lui de stăpânul său, ci El era *Dumnezeu Însuși*. Gândurile Sale, pe care El le-a făcut cunoscut, și voia Sa, pe care El a revelat-o, erau dumnezeiești. El era Fiul, dar El putea spune: „Eu și Tatăl una suntem.”

El, Cel care din veșnicie a fost în cer, a venit la noi pe pământ. Minunat har! Pe drept Pavel putea exclama: „Taina evlaviei este mare: Dumnezeu revelat în carne.”

„Dumnezeu ne-a vorbit în Fiul”, spune scriitorul inspirat al acestei epistole. Și cine este acest Fiu? El este Acela „*pe care El L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor*”. Este planul lui Dumnezeu ca Hristos ca Fiu să posede în glorie tot ce există. În epistola către Efeseni se spune că Dumnezeu Și-a propus ca tot ce este în cer și pe pământ să le aducă împreună în Hristos, El fiind Capul lor. Împărăția lumii este a Domnului nostru și a Hristosului Său, și El va domni în veșnicie.

În continuare se spune: El este Creatorul. „*Prin care a făcut și lumile*” (versetul 2). Toate lumile necunoscute, care se mișcă în spațiul nesfârșit, revelează gloria Creatorului, lucrarea Aceluia care ne-a vorbit, Hristosul lui Dumnezeu. Ioan spune în evanghelia sa că prin Cuvântul, care a devenit carne și a locuit printre noi, au luat ființă toate lucrurile; și în scrisoarea sa către Coloseni Pavel mărturisește că prin El au fost create toate lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute.

El este strălucirea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Sale, o adevărată Persoană divină, în Ființă și natură una cu Tatăl. Despre nimeni altcineva nu se poate spune aceasta. De aceea în El vedem pe Dumnezeu în tot ce El spune și face. Gloria lui Dumnezeu se vede în El; Ființa lui Dumnezeu se arată în El, așa că El putea spune: „Cine Mă vede pe Mine vede pe Tatăl”. Ioan spune: viața veșnică, care era la Tatăl, ne-a fost revelată. Și Pavel spune: El este chipul Dumnezeului nevăzut, Cel întâi născut, Capul întregii creații. Drept urmare El *poartă toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale*. El este nu numai Creatorul, ci și Susținătorul întregului univers. El a creat toate lucrurile, și toate lucrurile se mențin prin El.

Așa este deci Fiul, în care Dumnezeu ne-a vorbit și în care El S-a revelat. Prin Cuvântul Său El menține și poartă toate lucrurile. Minunată revelare! Dar mult mai minunat este ceea ce urmează. Să citim în întregime: „*Care, fiind strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale și susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui, după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte*” (versetul 3). Creatorul a devenit Om, și acesta este Salvatorul nostru. El a făcut *prin Sine Însuși* curățirea de păcate și după aceea S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime. Aceasta este gloria Sa; o glorie divină, dar revelată în natura umană. Cine altcineva decât o Persoană divină, cine altcineva decât

Fiul, ar fi fost în stare prin propria putere să reveleze o astfel de glorie? Spre gloria Sa proprie El a făcut curățirea de păcate, ca apoi, în baza gloriei proprii și a drepturilor câștigate, să Se așeze la dreapta Maiestății în înălțime. Lucrarea, pe care Hristos a făcut-o, dăruirea de Sine Însuși chiar până la moarte, ca să realizeze curățirea de păcate, nu este privită aici în necesitatea ei pentru noi, ci ca revelare a gloriei Sale ca Fiu. De aceea nu se spune că Dumnezeu L-a înălțat în glorie și I-a dat un loc la dreapta Sa, așa cum citim în alte locuri, ci că *El Însuși* a ocupat acest loc în putere și autoritate.

Prezentarea unei astfel de glorii personale și oficiale a lui Mesia trebuia în mod necesar să facă pe fiecare, care credea în această glorie, să părăsească iudaismul și să renunțe la el. Mesia este Dumnezeu; El a venit din cer și, după ce a făcut curățirea de păcate, El S-a reîntors în cer. Noi, cei care credem, suntem uniți cu El. Străini și fără drept de cetățenie pe pământ, noi avem o chemare cerească. Atâta timp cât noi umblăm pe pământ, suntem sprijiniți de El, Cel glorificat în cer, în mijlocul tuturor vicisitudinilor călătoriei, și prin compasiunea Sa desăvârșită ca Om este susținută părtășia noastră cu cerul. În curând vom merge acolo unde este El acum deja; El a mers înainte, noi Îl vom urma.

În timp ce apostolul continuă cu descrierea gloriei lui Mesia, el spune că Hristos a devenit „*cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales (mai excelent) decât ei*” (versetul 4). Prin aceasta toți cei care sunt legați cu El sunt aduși într-o poziție cu mult mai sublimă decât sistemul iudaic. Acest sistem a fost instituit prin îngerii în mâna unui mijlocitor. Dar Omul Isus Hristos ocupă un loc mai mare decât îngerii; El a moștenit un Nume mult mai excelent decât ei – și Numele Lui este revelarea a ceea ce este El. Pavel citează aici diferite locuri din Vechiul Testament, care pun clar în lumină natura și poziția lui Mesia în contrast cu cea a îngerilor, și arată că lui Hristos Îi revine un loc mult mai excelent și mai sublim decât îngerilor, după drepturile care I se cuvin în baza naturii Sale și după planurile lui Dumnezeu. Drept urmare, toți cei care sunt uniți cu El au fost aduși în legătură cu o glorie care eclipsează total gloria Legii. Gloria perioadei iudaice era, dacă am voie să mă exprim așa, o glorie „îngerească”; aceea a creștinismului dimpotrivă era gloria *Fiului*, așa că nu ne putem gândi la o legătură a acestor două glorii între ele.

Citatele din Vechiul Testament încep cu un cuvânt din Psalmul al doilea: „*Deoarece, căruia dintre îngerii i-a spus vreodată: »Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut?«*” (versetul 5: Psalm 2.7). Cu toate că în sens general se spune despre Adam și despre toți oamenii că sunt din neamul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a înșuflat suflarea de viață în nasul lui Adam și cu toate că îngerii sunt numiți creaturi ale lui Dumnezeu, chiar copiii ai lui Dumnezeu, totuși Dumnezeu nu a spus niciodată nici unui înger și nici unui om: „*Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut*”. El a spus aceasta numai despre Hristos pe pământ, despre El, în Cel care El ne-a vorbit, și Cel care a făcut curățirea de păcate prin Sine Însuși. Căci cu toate că era posibil să se vorbească despre El în Felul acesta, deoarece din veșnicie El este Fiul Tatălui, aici nu se vorbește despre filiațiunea Sa veșnică, ci despre întruparea Sa ca Om. Lui, ca Fiu veșnic al Tatălui, nu I se putea spune: „*Tu ești Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut*”; căci în veșnicie nu există *astăzi*, acest *astăzi* există numai în timp. Nimeni nu va pune la îndoială că Fiul lui Dumnezeu în Ființa Lui veșnică este mai mult decât îngerii. Dar că El, atunci când era un Copilaș pe pământ, născut din fecioară, este mai sublim decât toți îngerii, aceasta trebuia să trezească uimirea iudeilor și a provocat admirația îngerilor și a sfinților.

Citatul al doilea dovedește aceasta mai îndeaproape: „*Eu Îi voi fi (sau: Eu vreau să-I fiu) Tată și El Îmi va fi Fiu*” (versetul 5). Este destul de clar că aici nu este vorba de relația Sa

veșnică cu Tatăl, ci de relația în care El stă ca Om cu Dumnezeu, în care Dumnezeu Îl primește și mărturisește: „Eu Îi voi fi (sau: Eu vreau să-I fiu) Tată și El Îmi va fi Fiu”. Ca și în Psalmul 2, aceste cuvinte sunt adresate lui Mesia, Împăratul peste Sion, Fiul lui David, înaintea căruia toți împărații pământului se vor pleca. Adresate inițial lui Solomon, aici ele sunt folosite de Duhul Sfânt cu privire la Mesia, adevăratul Fiu al lui David, așa cum pare să fie înțelesul în 1 Cronici 17.13.

Mesia, Fiul lui Dumnezeu, stă prin aceasta într-o relație deosebită cu Dumnezeu, o poziție pe care îngerii nu o pot ocupa. Prin referire la Psalmul 97.7 apostolul scrie în continuare: „Și iarăși, când Îl aduce pe Cel Întâi-născut în lumea locuită zice: »Și toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!«» (versetul 6). Dumnezeu prezintă lumii pe Mesia, și toți îngerii trebuie să I se închine. Cei mai sublimi dintre creaturile lui Dumnezeu, care înconjoară tronul Său, trebuie să se plece înaintea Întâiului-născut și să-I aducă omagiere și adorare. Cât de frumos ne este prezentat aceasta în evanghelii. Îngerii lui Dumnezeu au coborât pe câmpiile Betleemului ca să vestească lauda Împăratului născut al iudeilor, și ca să călăuzească pe păstori spre grajd și spre iesle, ca ei să se închine Copilașului învelit în scutece. Îngerii lui Dumnezeu au venit pe pământ ca să slujească Fiului Omului și să-L întărească. Potrivit cuvintelor lui Isus adresate lui Natanael, el trebuia „să vadă cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului” (Ioan 1.51).

Expresia „Întâiul născut” este foarte ciudată. Că în privința aceasta noi nu trebuie să ne gândim la derularea în timp, ci la rang, este clar, așa cum rezultă clar și din Psalmul 89.27, unde se spune despre Solomon și ca profeție despre Fiul mare al lui David, Domnul nostru Isus Hristos: „Și Eu Îl voi face cel întâi-născut, cel mai înălțat dintre împărații pământului”. Pavel spune în epistola către Coloseni 1.15, că Fiul dragostei lui Dumnezeu este Întâiul-născut din toată creația, *deoarece prin El au fost create toate lucrurile*. În continuare Domnul nostru este numit „Întâiul-născut dintre morți”, deoarece El ocupă locul întâi atât între frați cât și în tot universul. Deci Dumnezeu a trimis în lume, așa ne învață Pavel aici – pe Întâiul-născut, Cel care este expresia desăvârșită a dreptului și gloriei lui Dumnezeu. El a venit într-adevăr pe pământ nu numai ca Fiu al lui David, ca și Cap al poporului Său, și nu numai ca Fiu al lui Dumnezeu, așa cum Îl cunoaștem din Psalmul 2, ci ca *Întâiul-născut*, ca și Cap al întregului univers, așa că sfinții îngeri, unelte ale puterii și autorității lui Dumnezeu, trebuiau să se închine Fiului în această demnitate a Sa.

Dar închinarea ar fi total nepotrivită, da, nepermisă, dacă gloria, pe care Hristos o posedă, nu ar fi personală a Lui și nu ar fi urmarea naturii Lui divine. De aceea prin citatele din psalmi care urmează se arată că Dumnezeu recunoaște pe Mesia ca Dumnezeu, și aceasta nu numai în sens obișnuit, așa cum judecătorii și autoritățile din Israel, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ, erau numiți dumnezei, ci în sensul cu totul deosebit al cuvântului, ca Iehova al vechiului Legământ, ca Cel care rămâne veșnic, ca Cel neschimbător.

Contrastul este remarcabil. „Și despre îngeri zice: »Cel care-i face pe îngerii Săi dhuri și pe slujitorii Săi, flacăra de foc«; iar către Fiul: »Tronul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului; și un toiag de dreptate este toiagul Împărăției Tale; Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Tăi«” (versetele 7-9). Dumnezeu face pe îngeri vânturi și pe slujitorii Săi flacăra de foc; dar pe Fiul nu-L face așa, ci Îl recunoaște în demnitatea Sa divină, proprie; căci având Chipul lui Dumnezeu n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, conform cuvintelor Sale: „Eu și Tatăl suntem una”.

„Tronul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului; și un toiag de dreptate este toiagul Împărăției Tale”. Mesia are un tron pământesc și o Împărăție pe pământ. Această Împărăție va fi de asemenea dată în mâinile Tatălui, așa după cum El a primit-o din mâinile Tatălui¹, și încetează deci să mai existe (vezi 1 Corinteni 15.24-28), ca să facă loc Împărăției veșnice a Fiului, despre care este vorba aici. „Tronul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului.” Minunată mărturie pentru Dumnezeirea lui Hristos!

Să observăm cât de minunată este legătura. El, Cel care ca Dumnezeu are un tron în veacul veacului, a devenit Om. Umblând pe pământ, El a iubit dreptatea și a urât nelegiuirea, și din cauza aceasta Dumnezeu L-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Lui. Ca Dumnezeu El nu putea avea tovarăși, dar ca Om, potrivit harului lui Dumnezeu, care alege, mica rămășiță a lui Israel – și, așa cum vom vedea mai târziu: toți cei care cred – a devenit tovarășii Lui, dar peste care El este cu mult mai presus, pretutindeni și în toate timpurile, așa că El ocupă un loc cu totul deosebit. Minunat har al lui Dumnezeu! El, Cel care ca Omul smerit, împotriva căruia Domnul oștirilor a scos sabia, ca să-L lovească, este recunoscut de Iehova ca tovarăș al Său (vezi Zaharia 13), are aici, unde Dumnezeirea Lui este scoasă în evidență, tovarăși ai Săi în cei credincioși.

Însă Mesia este nu numai Dumnezeu, și alții sunt numiți pe pământ dumnezei, ci El este Iehova Însuși, Dumnezeul legământului veșnic credincios. Aceasta este spus de Iehova Însuși în deosebit de frumosul Psalm 102. Acest Psalm conține expresia cea mai mare a ceea ce Isus în smerirea și în suferința Lui aici jos pe pământ a simțit, și totodată ne arată dependența Sa adâncă de Dumnezeu, în timp ce vrăjmașii Lui Îl batjocoreau toată ziua. În mijlocul acestei nenorociri ochiul Lui este îndreptat plin de încredere spre bunătatea neschimbabilă a lui Iehova, care Se va îndura cândva de Sion și în har își va aduce aminte de poporul Său, atunci când El va apărea cu putere și mare slavă ca Împărat al lor în mijlocul lor. Mesia însă a fost luat de pe pământ la jumătatea zilelor Sale; Iehova I-a frânt puterea pe drum și I-a scurtat zilele. Cum va putea El să apară în glorie și să lase să coboare binecuvântarea? Enigme de nerezolvat de către izraeliți! Cuvintele, pe care Pavel le citează aici, sunt răspunsul la această întrebare arzătoare. Mesia, oricât de umilit ar fi fost El, a cărui viață a fost tăiată și al cărui loc nu s-a mai găsit pe pământ, era Iehova Însuși, Creatorul cerului și pământului, Cel care nu Se schimbă, Cel veșnic, cu un cuvânt, „Eu sunt Cel ce sunt”. *„La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; și toate se vor învechi ca o haină și le vei face sul ca pe un veșmânt și vor fi schimbate; dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși”* (versetele 10-12).

Deci așa este mărturia lui Mesia, dată prin propriile scrieri ale iudeilor. El este Fiul lui Dumnezeu; zămislit de Dumnezeu Însuși în timpul acesta și în lumea aceasta. El stă într-o relație cu totul deosebită cu Dumnezeu Tatăl – Solomon este numai o imagine, Fiul tâmplarului este Hristosul. El este adorat de îngerii, este recunoscut de Dumnezeu ca Dumnezeu și de Iehova ca Iehova. Lipsea numai o verigă în lanțul minunat al acestor glorii, - o verigă care leagă gloria divină a lui Hristos cu locul pe care El îl ocupă acum. Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși I-a indicat locul acesta. *„Dar căruia dintre îngerii i-a zis vreodată: »Șezi la dreapta Mea până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al*

---

¹ Aceasta este singura dată în istoria omenirii, că ceea ce Dumnezeu a încredințat unui om este dat de acesta înapoi în mâinile lui Dumnezeu într-o stare nevătămată, nepătată și nestrucată. Nimeni altcineva nu a fost în stare să facă aceasta, decât numai Omul-Dumnezeu, Cel Sfânt și Cel drept, Cel care n-a cunoscut și nu a făcut nici un păcat.

picioarelor Tale«?» (versetul 13). În versetul 3 se spune că Fiul S-a așezat la dreapta Maiestății în locurile cerești pe baza gloriei Sale proprii și a drepturilor Sale câștigate; însă aici din cauza gloriei divine a Persoanei Sale, pe de altă parte din cauza lucrării pe care a făcut-o, așa cum se va dovedi detaliat mai târziu.

„Șezi la dreapta Mea” – așa I-a zis Dumnezeu – „până voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale.” Faptul că Mesia stă acum la dreapta lui Dumnezeu este dovada cea mai clară că El a fost lepădat de poporul Său și că toți, care se tem de Dumnezeu și vor să-I slujească, trebuie să fie atașați de acest Hristos și să-L urmeze pe Cel care a fost lepădat de oameni, dar pe care Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa. Ei ocupă același loc de rușine și batjocură, dar au privirea îndreptată spre patria cerească, ea fiind nădejdea lor. El va sta la dreapta lui Dumnezeu atâta timp, până când va veni ceasul răzbunării, când toți vrăjmașii lui Mesia vor fi puși de Dumnezeu ca așternut al picioarelor Sale și atunci va începe pe pământ Împărăția Sa de slavă.

Căruia dintre îngerii a zis El vreodată: „Șezi la dreapta Mea”? Nici unuia dintre ei, și tot așa nici unuia dintre ei nu i-a zis: „Tu ești Fiul meu”. „*Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?*”, întreabă apostolul. Așa cum Fiul ocupă un loc de onoare și glorie la dreapta lui Dumnezeu, ei sunt duhuri slujitoare, trimise de Dumnezeu, nu numai ca să împlinescă planurile Sale pe pământ, ci să slujească aceluia care vor moșteni mântuirea – tovarășilor lui Mesia. Minunat har! Așa cum îngerii au fost trimiși să slujească Fiului lui Dumnezeu și să-L întărească, tot așa ei sunt trimiși acum să slujească aceluia de care El nu Se rușinează să-i numească frații Săi.

Capitolul 2

Primele patru versete ale capitolului al doilea se aliniază direct la cele prezentate în primul capitol. Ele conțin atenționarea severă, că credincioșii izraeliți – și în rândul acestora se socotește și Pavel pe sine - cu nici un chip să nu se abată de la Cuvântul pe care L-au auzit prin Fiul. *„De aceea, trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături”* (versetul 1). Acest pericol a fost motivul propriu-zis al acestei epistole. Dumnezeu Însuși a venit la ei în Fiul. Cuvintele Lui erau cuvintele lui Dumnezeu Însuși. Dacă ei acum își vor îndrepta privirea spre gloria lui Mesia, cu siguranță ei vor asculta de El și nu se vor abate de la adevăr. Totodată vor înțelege, că dacă neascultarea față de Lege, care a venit la ei prin mijlocirea îngerilor, a făcut să vină o pedeapsă așa de grea peste poporul iudeu, lepădarea Fiului va trebui atunci să aibă urmări mult mai grave. *„Pentru că, dacă a fost neclintit Cuvântul vestit prin îngeri și orice călcare de Lege și neascultare au primit dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?”* (versetele 2 și 3). Este impresionant cum Pavel se așează aici în totul pe aceeași treaptă cu izraeliții credincioși, își ocupă locul printre ei și vorbește cu ei ca unul de o seamă cu ei. El era apostolul națiunilor, avea o chemare deosebită pentru aceasta și pentru aceasta a fost pus deoparte atât din poporul iudaic cât și dintre națiuni (Faptele Apostolilor 26.17). Domnul i-a dat revelații deosebite; lui i-a fost încredințată taina despre *un singur* trup. În această epistolă se așează, sub călăuzirea Duhului Sfânt, în mijlocul credincioșilor izraeliți și în expunerile sale nu merge mai departe de adevărul referitor la mântuire, care, după ce ei au primit începutul vestirii, făcut de Domnul, și a fost confirmată de cei care au auzit-o, în timp ce Dumnezeu „mărturisea împreună cu ei prin semne și prin minuni și prin felurite lucrări de putere și prin daruri (sau: împărțiri) ale Duhului Sfânt, după propria Sa plăcere” (versetele 3 și 4).

După acest prim avertisment, Pavel vorbește despre o altă parte foarte importantă a gloriei lui Hristos. El este nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Fiul Omului. Ambele însușiri sunt absolut necesare, atât pentru gloria lui Dumnezeu cât și pentru mântuirea noastră. Dacă Hristos este lezat în Dumnezeirea Lui sau în caracterul Său omenesc, atunci gloria lui Dumnezeu este umbrată și mântuirea noastră este imposibilă. Numai o Persoană divină – Dumnezeu Însuși – era în stare să ocupe acest loc corespunzător gloriei lui Dumnezeu, și să facă lucrarea care I-a fost încredințată. Dar această Persoană divină a trebuit să devină Om cu adevărat, dacă ea trebuia să fie capabilă să facă ispășire potrivit dreptății și dragostei lui Dumnezeu și mântuire pentru oamenii păcătoși. De aceea negarea adevăratei naturi umane a lui Isus are urmări tot așa de catastrofale ca și tăgăduirea Dumnezeirii Sale. Acest adevăr important este pus clar de scriitorul inspirat înaintea ochilor evreilor. Isus ca Om era tot așa de real Dumnezeu, precum El ca Dumnezeu era Om adevărat, și în ambele naturi mai sublim decât îngerii.

Legea a fost pusă prin îngeri în mâinile mijlocitorului; îngerii sunt duhuri slujitoare pentru moștenitorii mântuirii lui Dumnezeu, însă ei nu domnesc; pentru că nu îngerilor a supus El *„lumea locuită care va veni, despre care vorbim”* (versetul 5). Când Biserica va fi răpită în cer, tot Israelul va fi mântuit și Dumnezeu va face o nouă ordine a lucrurilor aici pe pământ: lumea locuită viitoare, făgăduită prin profeți, își va avea atunci începutul. Aceasta nu este supus îngerilor, ci omului, și în mod deosebit Fiului Omului. Căci, spune Pavel: *„Cineva a mărturisit undeva, spunând: »Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l*

cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu glorie și onoare și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai supus sub picioarele lui.» (versetele 6-8).

Aceste cuvinte sunt citate din Psalmul 8, care ne prezintă locul și domnia lui Hristos în sens mai larg decât în Psalmul 2. În Psalmul 1 găsim pe Cel drept primit de Dumnezeu și considerat fericit. În Psalmul 2 sunt prezentate planurile lui Dumnezeu cu privire la Mesia al Său spre mahnirea împăraților și judecătorilor pământului. Dumnezeu unge pe Împăratul Său pe Sion, pe muntele sfințeniei Sale, și cheamă pe toți împărații să se plece înaintea Lui și să-I aducă adorare, Celui pe care El L-a trimis pe pământ ca Fiu al Său și L-a recunoscut. În psalmii următori este prezentată lepădarea lui Mesia. Rămășița credincioasă a lui Israel suferă, și împărații pământului se revoltă. În Psalmul 8 se spune apoi, că această lepădare a lui Mesia a slujit numai să facă gloria Sa și mai mare. Hristos ocupă locul Său ca Om, primește titlul de Fiu al Omului și savurează drepturile și demnitatea Sa potrivit planurilor lui Dumnezeu. Făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, El este încununat cu glorie și onoare; și nu numai toți împărații pământului vor fi supuși picioarelor Sale, ci *toate lucrurile*, fără excepție. Spre aceasta îndreaptă Pavel atenția noastră în mod deosebit. El adaugă citatul din Psalmul 8: „pentru că, supunându-I toate, nu I-a lăsat nimic nesupus” (versetul 8).

Cu toate acestea nu toate lucrurile, care sunt enumerate în psalmul acesta, s-au împlinit deja. „*Dar acum încă nu vedem că toate Îi sunt supuse*”, spune Pavel. Hristos a fost lepădat, și instaurarea Împărăției Sale a fost drept urmare amânată pentru mai târziu. Însă o parte a acestui Psalm a fost deja împlinită și pentru credincioși este garanția pentru împlinirea completă a acestei prorocii. Fiul Omului, care a fost coborât numai cu puțin mai prejos decât îngerii, a fost încununat de Dumnezeu cu glorie la dreapta Sa în ceruri. Prin credință Îl vedem acolo, deci nu pe pământ ca Împărat în glorie; nu în Ierusalim, pe tronul lui David, unde El va apărea mai târziu, ci ca Cel care a fost luat de Dumnezeu în cer. Deoarece Israel și lumea L-au lepădat, noi Îl vedem prin credință încununat cu glorie și onoare, șezând la dreapta lui Dumnezeu.

„*Dar acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse, dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru tot*” (versetul 9). Se pare că cuvintele „a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii” stau în context cu „astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru tot”, în timp ce cuvintele: „datorită morții” aparțin împreună cu „încununat cu glorie și onoare”. Aceasta este în concordanță deplină cu alte locuri din Sfânta Scriptură și în mod deosebit cu ce se spune în versetul 14 al capitolului nostru. Fiul lui Dumnezeu a devenit Om; prin aceasta a fost cu puțin mai prejos decât îngerii, căci îngerii sunt creaturi ale lui Dumnezeu mai superioare decât sunt oamenii. El a devenit Om, pentru ca prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toți. Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate. Fără moartea unei jertfe de tăiere primită de Dumnezeu nu este împăcare. Fiul lui Dumnezeu, singurul care a fost capabil pentru aceasta, S-a pus la dispoziție ca jertfă. Dar pentru aceasta era necesar ca El să devină Om. El nu putea să moară fără a deveni Om. Însă El a devenit Om; El S-a dat suferințelor morții și a fost încununat de Dumnezeu cu glorie și onoare. Așa cum apostolul Pavel spune în epistola către Filipeni: „Care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de

cruce. De aceea Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2.6-9).

Să observăm că Pavel nu spune: „pentru ca El pentru toți”, ci „astfel încât El să guste moartea pentru tot”. În „tot” este inclus „toți”; dar „tot” cuprinde întreaga creație, care prin păcat a ajuns sub blestem și judecată. Ea poate fie eliberată de acestea prin aceeași moarte prin care noi, cei care credem, am fost împăcați cu Dumnezeu. Apostolul spune în epistola către Coloseni 1 că nu numai noi, cei care credem, am fost împăcați prin moartea lui Hristos, ci că toate lucrurile, care sunt pe pământ și în ceruri, au fost împăcate prin aceeași moarte. Să observăm totodată expresia ciudată „a gustat moartea”, care într-un mod impresionant pune înaintea ochilor noștri suferințele îngrozitoare ale Domnului nostru. El nu numai „a murit”, ci El „a gustat” toată grozăvia acestei morți ca plată a păcatului, ca judecată a lui Dumnezeu asupra păcătoșilor. De aceea sufletul Lui era așa de zguduit și groaza inimii Sale așa de mare, atunci când paharul suferințelor a fost pus înaintea Lui. Mântuitor demn de adorare, cât de mult Te-a costat să ne salvezi! Cât nemărginit de mare era dragostea Ta, care Te-a adus în această situație, să înfăptuiești pentru noi marea lucrare!

Minunată siguranță pentru toți care cred! Noi vedem pe Isus încununat cu glorie și onoare și știm prin aceasta că nu numai toate prorociile despre gloria Sa viitoare ca Fiu al Omului vor fi împlinite, ci și – și aceasta este pentru noi așa de important – că suferința morții, pe care El prin har a îndurat-o pentru noi, a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu și pe noi ne-a salvat pentru veșnicie.

În versetele următoare este explicat aceasta mai detaliat: „*Pentru că I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe căpetenia mântuirii lor*” (versetul 10). Cuvinte minunate, mărețe! Hristos a luat asupra Sa să rezolve problema acelor pe care Dumnezeu voia să-i ducă ca fii la slavă. Astfel în mod necesar El trebuia să trăiască în împrejurările în care aceștia se aflau, să poarte urmările acestei poziții și să fie tratat corespunzător. Se cuvenea lui Dumnezeu, din pricina căruia există toate lucrurile, și care a creat toate lucrurile, să confirme drepturile gloriei Sale față de aceia care L-au dezonorat și pe Acela, care a luat situația lor asupra Sa și S-a așezat în locul lor, să-L trateze așa fel cum El ar fi trebuit să-i trateze pe aceia. Dacă Dumnezeu voia ca dintre oamenii păcătoși să ducă mulți fii la glorie, atunci El trebuia să facă desăvârșit prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor, aceasta înseamnă, pe Acela care îi va duce la mântuire. Dumnezeu nu ne putea duce la glorie, noi fiind în păcatele noastre. De aceea Căpetenia mântuirii noastre trebuia să ia asupra Sa toată responsabilitatea și să îndure toate urmările stării în care eram noi. El trebuia să sufere și să guste moartea, pentru ca prin aceasta să ne elibereze de păcat și de moarte și, înviat dintre morți, să devină pricina unei mântuiri veșnice pentru toți care cred în El. Nu este posibil să se vorbească în mod mai precis și mai clar despre necesitatea suferințelor și morții lui Isus pentru glorificarea lui Dumnezeu și pentru satisfacerea sfințeniei și dreptății lui Dumnezeu, decât are loc prin aceste cuvinte. Isus a suferit și a murit ca Martir pentru dreptate și din dragoste pentru noi, de aceea prin aceasta El ne poate ajuta și poate fi un model în suferințele noastre. Dar oricât de importante și de minunate ar fi aceste suferințe, acestea nu ne puteau duce ca fii în glorie. Pentru aceasta se cuvenea lui *Dumnezeu* să-L facă desăvârșit prin suferințe. Nu omul, ci Dumnezeu trebuia să-L zdrobească, din pricina păcatelor noastre. Judecătorul sfânt și drept a trebuit să-L așeze în țărâna morții. Dumnezeu L-a dat morții pentru păcatele noastre. Gloria lui Dumnezeu cerea aceasta. Cel care trebuia să ne conducă pe noi la glorie a trebuit să sufere pedeapsa noastră, să

poarte judecata care ni se cuvenea, să moară de moartea de care trebuia să murim noi. Cine nu primește aceasta, acela dovedește că nu înțelege nici grozăvia păcatului și nici sfințenia lui Dumnezeu.

Deoarece Căpetenia mântuirii noastre a fost făcut desăvârșit prin suferințe, se poate spune: „*Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul; pentru aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați*” (versetul 11). „A sfinți” înseamnă a pune deoparte, a separa. Aici înseamnă: despărțire de păcat și de lume pentru Dumnezeu. El, Cel care sfințește, este Hristosul; ei, cei sfințiți, sunt rămășița, pusă deoparte prin Duhul Sfânt pentru Dumnezeu. Toți aceștia sunt dintr-Unul. Hristosul, Cel care sfințește, și ei, cei care sunt sfințiți, ei toți sunt una și aceeași familie, în aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu. De aceea El nu Se rușinează să-i numească frați. Ce har nespus de mare! Cine este în stare să înțeleagă această slavă și s-o exprime prin cuvinte? Putem numai s-o admirăm și s-o adorăm.

Dar să observăm, că numai despre *cei sfințiți* se spune, că ei dintr-Unul sunt cu Hristos. Nu prin întruparea Sa ca Om – cu toate că aceasta era necesară în acest scop – Hristos S-a unit cu noi, așa cum afirmă o învățătură greșită larg răspândită; ci prin faptul că El ne-a despărțit de păcat și de lume și ne-a adus la Dumnezeu, pentru aceasta El ca și Căpetenie a mântuirii noastre a trebuit să fie făcut desăvârșit prin suferințe. Dacă unirea ar fi avut loc prin întruparea Sa ca Om, atunci El ar trebui să numească pe *toți* oamenii frați ai Săi. Însă El nu face aceasta. El nu Se rușinează să numească frați ai Săi *pe copiii lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu I i-a dat Lui, pe cei sfințiți*.

Și cu toate că acești copii I-au fost dați Lui mai dinainte, ei nu erau însă în această poziție, și El i-a numit frații abia după ce a înfăptuit lucrarea de împăcare și mântuire și a înviat dintre morți. Desigur în timpul umblării Sale pe pământ și în mod deosebit în ultimele zile ale vieții Sale pe pământ El a făcut cunoscut ucenicilor Săi Numele Tatălui; dar legătura între ei și Tatăl nu putea fi stabilită, și El nu putea să-i prezinte Tatălui ca și copii, atâta timp cât bobul de grâu nu a căzut în pământ și nu a murit. Până atunci El a rămas singur. Dar de îndată ce lucrarea a fost înfăptuită și El a înviat dintre morți, El a zis Mariei Magdalena: „Mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru«” (Ioan 20.17).

Ca să dovedească toate acestea, Pavel citează trei locuri din Vechiul Testament. Domnul spune în Psalmul 22, după cele trei ore de suferințe ale întunericului și părăsirii de către Dumnezeu: „Mi-ai răspuns dintre coarnele bivolilor. Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Te voi lauda în mijlocul Adunării.” După împlinirea lucrării de împăcare apare după înviere o familie în fruntea căreia stă Căpetenia mântuirii noastre. Cei sfințiți sunt frații Lui; ei constituie Adunarea, în mijlocul căreia El umblă, ca să laude și să preamărească pe Dumnezeu pentru harul Său nespus de mare. Să ne gândim că cântările noastre de laudă trebuie să fie în concordanță cu ale Sale, dacă ele trebuie să fie spre glorificarea lui Dumnezeu și să fie primite de El. Nesiguranța și îndoiala, în loc de bucurie și mulțumire pentru mântuirea înfăptuită, nu ar fi în armonie, ci în contradicție cu cerul.

Locul al doilea, pe care Pavel îl amintește, îl găsim în Psalmul 16. Domnul nostru demn de adorare este prezentat ca Robul lui Dumnezeu aici pe pământ, care zice lui Iehova: „Bunătața Mea nu se înalță până la Tine”, și celor sfinți, care sunt pe pământ, și celor minunați, zice: „Toată plăcerea mea este în ei”. În mijlocul acestor minunați El „Își pune încrederea în Domnul”. Cu toate că El este Fiul, Creatorul, Cel atotputernic, în înviere El i-a legat cu Sine și nu Se rușinează să-i numească frații Săi.

În continuare sunt citate cuvintele din Isaia 8.18: „Iată, Ei și copiii pe care Mi i-a dat Domnul”. Sunt copiii lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu I i-a dat Lui, și cu care El Se declară una: o familie, un întreg. Așa cum Isus a zis Tatălui: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. ... pentru că sunt ai Tăi ... și Eu sunt glorificat în ei” (Ioan 17.6,9,10).

Deci dacă Domnul voia să ocupe acest loc în fruntea familiei celor aleși, potrivit planului lui Dumnezeu, atunci El trebuia să fie ca ei, și Domnul a devenit ca ei. Copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, erau părtași sângelui și cărnii, și El a luat parte la ele. *„Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele”*, spune Pavel în versetul 14. El a devenit Om cu adevărat, însă un Om fără păcat, care de la început a fost „Cel sfânt”, și care nici nu a cunoscut păcatul și nici nu a făcut păcat. El a fost conceput prin puterea Celui Preaînalt, însă era Om adevărat, născut de o fecioară și sub Lege. El nu era o apariție, așa cum găsim uneori în Vechiul Testament, ci un Om adevărat, în același fel ca și copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, părtași sângelui și cărnii. Și El a luat parte la ele, *„ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor”* (versetele 14 și 15).

Ca să poată muri, El a trebuit să devină Om; și dacă El voia să elibereze pe om de moarte, care era supus morții, atunci El *trebuia* să moară. Numai prin moarte El putea să nimicească pe cel care avea puterea morții și să elibereze pe aceia care erau supuși robiei. Păcatul a venit în lume prin diavolul, și prin păcat a venit moartea; de aceea diavolul are puterea morții și de aceea toți oamenii sunt supuși fricii morții toată viața lor. Dar Isus nu era supus morții, căci în El nu era nici un păcat. El S-a dat pe Sine la moarte pentru copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, a luat locul lor în judecată, a făcut tot ce era necesar pentru ei și prin aceasta în mod legal, în concordanță cu dreptatea lui Dumnezeu, i-a eliberat de sclavia diavolului și a morții. Prin faptul că El a gustat moartea pentru aceia care prin frica de moarte erau supuși robiei toată viața lor, El a biruit pe diavol, care stăpânește asupra oamenilor prin moarte, i-a luat puterea și l-a nimic. Prin faptul că a dezbrăcat căpeteniile și autoritățile, El le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce. (vezi Coloseni 2.13-15).

Ciudată este expresia „care prin frica de moarte erau supuși robiei toată viața lor”. Aceasta este starea omului. În aceasta constă deja acum nenorocirea lui. Toată viața lui este prins captiv în frica de moarte. Oricât de necredincios s-ar manifesta el și oricât de mari ar fi cuvintele care ies de pe buzele lui: inima lui tremură la gândul morții; căci conștient sau inconștient, glasul conștiinței îi spune că după moarte urmează judecata. Nu te lăsa bătut pe câmpul de luptă prin cutezanța necredinței, ci folosește Cuvântul lui Dumnezeu ca sabie cu două tăișuri, prin care conștiința este atinsă și este pusă în lumina lui Dumnezeu.

„Pentru că, în adevăr,” – continuă Pavel – „nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam Se îngrijește” (versetul 16). Hristos nu a venit să lucreze mântuirea îngerilor, ci mântuirea seminții lui Avraam; și pentru aceasta „El a trebuit în toate să fie făcut asemenea fraților Săi”, și El Însuși să se așeze în starea și împrejurările în care se aflau aceștia. Este permanent aceeași familie, recunoscută de Dumnezeu, care este subiectul sentimentelor și purtării de grijă a Salvatorului. Copiii, pe care Dumnezeu I i-a dat, sunt copiii lui Avraam, atât după carne, dacă ei corespund stării în care ar trebui să se afle adevărata sămânță a lui Avraam, așa cum Domnul Însuși o descrie în evanghelia după Ioan 8.37,39, cât și după duh, dacă ei prin har au obținut acest titlu de „copii ai lui Avraam”, așa cum arată apostolul în epistola către Galateni, capitolul 3.

Aceste adevăruri ne aduc de la sine la preoție. Ca Fiu al Omului Isus a devenit cu puțin mai prejos decât îngerii; acum însă este deja încununat cu glorie și onoare, mai târziu Îi vor fi supuse toate lucrurile la picioarele Sale; aceasta va avea loc abia în lumea viitoare. Dar El a luat acest loc al smereniei, ca să guste moartea pentru toată creația, care s-a îndepărtat de Dumnezeu, și să-Și câștige drepturile celui de-al doilea Adam, prin aceea că a glorificat pe Dumnezeu acolo unde omul L-a dezonorat. Totodată El are intenția deosebită să salveze pe copiii, pe care Dumnezeu voia să-i ducă la glorie, și, prin faptul că El a luat natura lor, să-i unească cu Sine ca unii care sunt sfințiți, prin aceea că El nu S-a rușinat să-i numească frații Săi. Dacă voia să-i ducă la glorie, El trebuia să-i reprezinte înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot, potrivit lucrării absolut suficientă, pe care El a făcut-o pentru ei. *„De aceea, trebuia în toate să fie făcut asemenea fraților Săi, ca să fie un Mare Preot milos și credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face ispășirea pentru păcatele poporului: pentru că, în ceea ce El Însuși a suferit, fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ispitiți”* (versetele 17 și 18).

Așa cum marele preot în Israel o dată pe an intra în Sfânta Sfintelor, ca să facă lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului, tot așa și Hristos a intrat pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor cerească, înaintea Feței lui Dumnezeu, ca să facă lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului Său. Acum toți, care cred în El, pot apărea cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu. Tema aceasta va fi tratată detaliat și dovedită pe parcursul acestei epistole. Aici se adaugă numai adevărul important, că El, Cel care este Marele Preot al nostru la Dumnezeu, poate simți împreună cu noi în toate luptele noastre și în toată truda noastră. El, ispitit ca și noi, a suferit, și poate să ajute celor care sunt ispitiți. Să ne gândim că firea pământească (carnea) călăuzită de poftă, niciodată nu suferă. Dimpotrivă, când ea este ispitită, ea savurează lucrurile prin care este ispitită. Dar când duhul potrivit luminii lui Dumnezeu în credințioșie și ascultare se împotrivesc atacurilor vrăjmașului, atunci el suferă. Domnul a suferit, atunci când a fost ispitit. *El niciodată nu a făcut altceva, decât a suferit*, căci în El nu era carnea; El era „Cel sfânt”; El nu a „cunoscut” nici un păcat; diavolul nu a găsit nimic în El. De aceea orice ispită, fie din partea oamenilor, fie din partea diavolului, era suferință pentru El. Orice ispită era în totală contradicție cu tot ce era în El, cu sfințenia, credințioșia și dragostea Sa, și L-a făcut să ofteze de toată nedreptatea care era în lume, și de răutatea lui satan, care ținea pe oameni în puterea sa îngrozitoare. Aceste suferințe ne sunt și nouă rânduite. Noi aparținem familiei lui Dumnezeu; noi suntem copii, care vor fi conduși la glorie, noi suntem oameni noi. Dar noi suntem încă pe pământ, și în noi este carnea. De aceea avem nevoie de ajutor. Nu carnea are nevoie de ajutor, ci omul nou *împotriva* cărnii, ca să omoare mădulele omului vechi – ajutor în multele greutăți, pe care le întâmpinăm, dacă dorim să împlinim cu credințioșie și sinceritatea inimii voia Domnului. Isus este Cel care a suferit în ispite aici jos pe pământ, și deci cu inimă umană poate lua parte la toate sentimentele sufletului nostru, și vine în ajutor, atunci când suntem ispitiți.

Capitolul 3

La citirea și studierea acestei părți din această epistolă către Evrei este deosebit de important să păstrăm înaintea ochilor noștri cui a fost adresată această scrisoare, căci altfel nu vom înțelege expunerea de dovezi a scriitorului și vom folosi greșit ceea ce el învață. Pavel scrie rămășiței iudeilor, care au crezut în Hristos și prin aceasta s-au separat de restul poporului, și au fost urâți și prigoniți de acest popor. Această rămășiță este privită ca popor binecuvântat de Dumnezeu pe pământ, cu toate că prin înălțarea lui Mesia la dreapta lui Dumnezeu ei sunt părtași ai unei chemări cerești. Drept urmare atenționările și mângâierile din această epistolă vor sluji și izraeliților credincioși din zilele lui antihrist. Noi cei dintre națiuni, care am fost altoiți ca mlădițe sălbatice în măslin, avem parte de privilegiile și binecuvântările, despre care se vorbește aici.

„De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, luați aminte la (sau: contemplați pe) Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus, care este credincios Celui care L-a rânduit, ca și Moise în toată casa Lui” (versetele 1 și 2). Aceste cuvinte de încheiere ale temei tratate până acum arată o altă demnitate a lui Hristos, care este nu numai Apostol și Mare Preot, ci și „Fiu peste casa Sa”.

Izraeliții care credeau în Hristos era frați sfinți, aceasta înseamnă frați, care ca și familie a lui Dumnezeu au fost puși deoparte de ceilalți, deci erau *copiii*, pe care Dumnezeu i-a dat lui Isus: adevărata sămânță a lui Avraam. Dar totodată ei erau ca atare și tovarăși ai chemării *cerești*. Ei nu mai aveau nimic de așteptat de la acest pământ. Patria lor nu era aici jos, ci acolo sus. Ei nu erau în călătorie spre Ierusalim și Canaan, ci spre cer. Dumnezeu voia să-i conducă la glorie ca fii; și Căpetenia mântuirii lor a fost făcută desăvârșită prin suferințe și acum stătea la dreapta lui Dumnezeu încununată cu glorie și cinste, unde El a mers înaintea lor și unde ei Îl vor însoți în curând.

Acestor frați sfinți, tovarăși ai chemării *cerești*, Pavel le spune: „Luați aminte la (sau: contemplați pe) Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus.” Ca Apostol, Isus a fost trimis de Dumnezeu la noi, și ca Mare Preot El S-a dus la Dumnezeu pentru noi. De ambele avem noi nevoie. Ca să cunoaștem pe Dumnezeu în dragostea Sa și harul Său, potrivit naturii Sale sfinte, și ca să înțelegem gândurile Lui de pace și mântuire pentru noi, Fiul trebuia trimis de Dumnezeu pe pământ. Dar dacă era vorba ca noi păcătoșii vinovați să putem avea părtașie cu acest Dumnezeu, atunci acest Apostol trebuia să înfăptuiască lucrarea mare de împăcare și să pășească înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot al nostru, să ducă sângele Său în Locul Preasfânt, și să fie primit de Dumnezeu ca atare. În primul capitol Isus este prezentat ca Apostol, și în capitolul al doilea ca Mare Preot. Ce Apostol! Ce Mare Preot! Însuși Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, Domnul și Împăratul îngerilor, recunoscut și salutat de Dumnezeu ca Dumnezeu, ne-a făcut cunoscut gândurile lui Dumnezeu, ne-a revelat inima plină de dragoste a lui Dumnezeu și ne-a vorbit despre lucruri, pe care El le-a văzut și le-a auzit la Tatăl. Și El este Marele Preot al nostru, care, după ce prin puterea Sa proprie a făcut curățirea de păcate, în baza drepturilor Sale câștigate S-a așezat la dreapta Maiestății în locurile *cerești* – El, Cel care a făcut lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului și a fost încununat de Dumnezeu cu glorie și onoare la dreapta Sa. „Luați aminte” (contemplați), spune Pavel, atunci veți vedea cât de nespus de superior este El în comparație cu Moise, și nu vă veți gândi să preferați pe marele preot al vechiului așezământ în locul Apostolului și Marelui Preot al mărturisirii *noastre*.

„*Fiu peste casa Sa*”, aceasta este a treia demnitate a lui Hristos. Moise a fost credincios ca slujitor în toată casa lui Dumnezeu și anume ca mărturie profetică; Hristos dimpotrivă stă peste propria Sa casă, și El stă nu ca slujitor, ci ca Fiu. Dumnezeu Însuși L-a așezat în această poziție. El Însuși a clădit casa: El este Dumnezeu. Moise s-a făcut prin credință una cu această casă și în această poziție a fost în toate credincios; dar Hristos este mult mai mareț decât Moise, *cu atât mai mult cu cât cel care zidește are mai multă onoare decât casa însăși. Dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu.* (versetele 3-5).

Casa, Cortul întâlnirii în pustie, era realmente un model al universului. Curtea din față reprezenta pământul, locul sfânt reprezenta cerul, și Locul Preasfânt reprezenta cerul al treilea sau locuința lui Dumnezeu. Hristos, așa cum marele preot mergea prin curtea din față și locul sfânt în Locul Preasfânt, a mers prin ceruri, ca să apară în prezența lui Dumnezeu. Acest Cort al întâlnirii, cu tot ce avea el, era curățit prin sânge, așa cum Dumnezeu toate lucrurile din cer și de pe pământ le va împăca prin Hristos. Într-un anumit sens acest univers este casa lui Dumnezeu; Dumnezeu Se coboară să locuiască în el, și Hristos l-a creat. Dar este o casă, care aparține în mod mult mai deosebit lui Hristos, și această casă suntem noi, spune Pavel; noi, cei care credem în Hristos, care ca „frați sfinții” suntem tovarăși ai chemării cerești.

„*Dacă, într-adevăr*” – adaugă el – „*păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței*” (versetul 6). Erau multe greutăți pentru acești credincioși din Israel. Ei erau prin acestea expuși ispitei, după ce au primit cu bucurie adevărul, să renunțe la îndrăzneala de a veni înaintea lui Dumnezeu și la lauda speranței. Nu era un lucru ușor de înțeles pentru un iudeu, că Mesia venise și a fost luat în glorie și cu toate acestea poporul care s-a legat de acest Mesia și Îi aparținea, trebuia să rătăcească încoace și încolo, disprețuit, suferind și ocărat. Pentru aceasta ei trebuiau să trăiască prin credința care le îndrepta privirea de la lucrurile vizibile la cele invizibile și cerești.

Deci acești credincioși izraeliți erau în pericol - așa cum am văzut mai înainte – să piardă îndrăzneala și lauda speranței. De aceea Pavel le prezintă urmările acestui fapt, și pentru aceasta folosește cuvintele lui David din Psalmul 95: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii în pustiu, unde părinții voștri M-au ispitit, încercându-Mă, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea, M-am mâniat pe generația aceasta și am spus: »Ei întotdeauna rătăcesc cu inima și n-au cunoscut căile Mele!« Astfel am jurat în mânia Mea: »Nu vor intra în odihna Mea!«” (Evrei 3.7-11; Psalm 95.7-11). Poporul lui Dumnezeu era acum pe drumul credinței, așa cum au umblat părinții lor înainte de a fi trecut Iordanul. Acest drum al credinței le-a adus multă osteneală; ei au fost prizoniți și exploatați; dar ei trebuiau să rămână pe poziție, ca să devină părtași odihnei lui Dumnezeu. Părinții lor însă s-au răzvrătit, în ziua ispitirii în pustiu, au ispitit pe Dumnezeu. Și care a fost urmarea? Dumnezeu S-a mâniat pe ei, așa că ei nu au putut intra în odihna Lui. În aceasta ei trebuiau să vadă urmările pe care le aduce cu sine părăsirea lui Hristos și renunțarea la credința creștină. De aceea Pavel spune: „*Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în cineva dintre voi o inimă rea de necredință, ca să se depărteze de la Dumnezeul cel viu, ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, atâta timp cât se spune »Astăzi!«, ca nici unul dintre voi să nu fie împietrit prin înșelăciunea păcatului*” (versetele 12-13).

Să întorci spatele lui Isus, ca să te alipești de Moise, era acum același lucru pe care părinții l-au făcut în pustiu, care cu o inimă rea, necredincioasă s-au răzvrătit împotriva Domnului. Aceasta nu ar fi altceva decât cădere de la Dumnezeul cel viu; de la Acela care pe muntele transfigurării a spus despre Fiul Său, după ce Moise și Ilie au dispărut: „De El să ascultați!”

Remarcabilă solicitare! Ca și în altă parte, și aici Pavel prezintă consecințele din învățătura care a fost predicată.

„Îndemnați-vă unii pe alții ... ca nici unul dintre voi să nu fie împietrit prin înșelăciunea păcatului”, le spune Pavel. Păcatul întrerupe părtașia cu Dumnezeu; noi nu mai avem aceeași conștiință despre dragostea și puterea Sa și despre interesul pe care El îl are pentru noi. Încrederea dispare; nădejdea și valoarea lucrurilor care nu se văd se micșorează și lucrurile care se văd încep să umple inima. În felul acesta conștiința devine pătată; odihna în Hristos se pierde, drumul pare aspru și obositor. Voința proprie se înalță și treptat te îndepărtezi de Domnul, în cele din urmă devii împietrit și în final ești în stare să cazi total de la Dumnezeu cel viu.

Este clar, că aici noi vorbim numai despre responsabilitatea noastră și despre pericolul la care ne expunem când într-un fel oarecare ne abatem de la Dumnezeu. Nicidecum nu este vorba de credințioșia lui Dumnezeu. Aceasta rămâne permanent și niciodată ea nu va permite să piară vreunul din ai Săi. Cine posedă viață din Dumnezeu, va fi corectat prin atenționările cuprinse în această epistolă și prin disciplinări, atunci când el s-a abătut. Dacă părtașia este numai una exterioară, fără viață și fără adevărata credință, atunci conștiința nu este atinsă, și în cele din urmă Dumnezeu este părăsit.

Însă Pavel nu se gândește că acești credincioși vor cădea cu adevărat de la Dumnezeul cel viu, dar prin felul cum vorbește îi face să înțeleagă ce urmări îngrozitoare are ascultarea de ispitele lui satan. El îi încurajează să se îndemne unii pe alții în fiecare zi, pentru ca niciunul din ei să nu pornească pe acest drum greșit. El le spune: „*Pentru că avem parte de Hristos*” (*sau: căci noi am devenit tovarăși ai lui Hristos*), ca și cum ar vrea să le spună: Cum să ne abatem noi, care am avut parte de o mântuire așa nespuse de mare, și să ne reîntoarcem la umbre!

Noi suntem tovarăși ai lui Hristos? Ai cărui Hristos? Ai lui Hristos, așa cum a umblat El aici pe pământ? Ai lui Hristos atârnat pe cruce? Nu, noi suntem tovarăși ai lui *Hristos înviat și glorificat*. De aceea noi suntem părtași ai chemării cerești. Nu pe pământ, ci în cer, nu în Canaan, ci în casa lui Dumnezeu sus este patria noastră, căminul nostru, odihna noastră. Într-un mod minunat este arătat și descris aceasta în capitolul următor.

Dar noi trebuie să fim statornici până la sfârșit. Numai cine rabdă până la sfârșit va fi mântuit. Noi trebuie să răbdăm până la sfârșit pe pista de alergare, ca să obținem premiul. Nimeni, care vrea să ajungă la țintă, nu se oprește sau se întoarce înapoi. Siguranța că suntem pe drumul bun ne face să mergem până la sfârșit pe acest drum. De îndată ce nesiguranța întunecă sufletul nostru, încetăm să mergem mai departe. Prin necredință izraeliții care au ieșit din Egipt cu Moise, au pierit în pustie, în loc să intre în Canaan. În privința aceasta trebuie să ne verificăm, pentru ca încrederea de la început, atunci când prin predarea noastră lui Hristos am pășit pe drumul spre Canaanul ceresc, s-o ținem cu tărie nezgduită până la sfârșit, căci se spune: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.”

Remarcabil este cuvântul „astăzi”, care se întâlnește de mai multe ori în această epistolă. El este expresia îndelungii răbdări și a harului lui Dumnezeu față de poporul Său până la sfârșit. Acest „astăzi” cuprinde tot timpul, în care trăim, de la lepădarea lui Hristos prin Israel și înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu până la revenirea Sa – pentru noi, până când noi vom fi luați în cer; pentru rămășița credincioasă în ultimele zile, până când Isus Se va arăta pe pământ cu putere mare și glorie. Israel ca popor era necredincios; s-a împietrit și se va împietri mai departe până la judecată. Cu toate acestea, Dumnezeu continuă să strige: „Astăzi,

dacă auziți glasul Meu, nu vă împietriți inimile!” Răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu sunt mari. De aproape două mii de ani El lasă să se audă glasul Său și strigă: „Astăzi, dacă auziți glasul Meu, nu vă împietriți inimile!” Cine este ca El? Fie ca noi să fim urmașii Lui și să fim desăvârșiți așa cum este desăvârșit Tatăl nostru, care locuiește în ceruri! Totodată, atâta timp cât se spune „astăzi”, să ne îndemnăm unii pe alții în fiecare zi, pentru ca nimeni dintre noi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului și prin aceasta să cadă de la Dumnezeu cel viu!

Capitolul 4

În capitolul 4 se tratează în continuare tema referitoare la odihna lui Dumnezeu. Când izraeliții în pustie au ajuns la granițele țării făgăduite, prin necredință *au refuzat* să intre în Canaan, Dumnezeu *a jurat* în mânia Sa: „Nu vor intra în odihna Mea!”, și toți au căzut în pustie. „*Să ne temem*”, spune Pavel în versetul 1, „*ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă.*”

În acest context este clar despre ce odihnă este vorba aici. Aici nu este vorba de odihna, pe care conștiința noastră a găsit-o prin sângele lui Hristos; și nici de odihna, care este partea noastră în timpul călătoriei noastre aici pe pământ prin încrederea noastră în dragostea și puterea lui Dumnezeu, ci de odihna în care a intrat Hristos glorificat, și care ne așteaptă în locuințele veșnice la sfârșitul călătoriei noastre prin pustie. Noi am fost eliberați din Egipt (lume) și ne aflăm în călătorie spre Canaan (cer). Pericolul nu constă în aceea, că sângele nu ar fi înaintea tronului de har (și pentru că el este acolo, aceasta dă conștiinței noastre odihnă în prezența lui Dumnezeu); ci în aceea, că noi pierim pe drum, așa cum mulți au pierit în pustie prin necredință. „Cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, negăsind credință în cei care au auzit (literar: nefiind amestecat cu credință)” (versetul 2). Numai, „noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă” (versetul 3); căci și nouă ni s-a vestit o veste bună, ca și acelora. Vestea bună aici nu este vestea despre iertarea păcatelor noastre prin sângele lui Hristos, ci predica despre Hristos glorificat, prin care noi am devenit părtași ai chemării cerești și tovarăși ai Acestuia. De aceea nu se vorbește despre odihna pe care noi am găsit-o pentru conștiința noastră prin credința în Hristos și prin încrederea noastră în jertfa Sa și în sângele Său, ci despre odihna care ne așteaptă când noi la sfârșitul călătoriei noastre prin pustie am ajuns în Canaanul ceresc.

Exact și frumos ne este prezentată această odihnă. Dumnezeu Și-a pregătit El Însuși o odihnă după terminarea lucrării creației. Și după ce El a condus poporul Său prin pustie, El a făgăduit o odihnă în Canaan. Dar ce s-a petrecut? Vai, omul a deranjat această odihnă. Să Se poată odihni Creatorul, când ceea ce El a creat a fost stricat prin păcat? Cu siguranță, nu! Din acest moment a început din nou lucrarea Sa. Ce har! „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez”, a spus Mântuitorul nostru. Și Israel a deranjat odihna în Canaan prin necredința Sa, prin păcatele sale și prin încăpățânarea sa. Căci, spune Pavel, dacă Iosua ar fi dus poporul la odihnă, atunci David n-ar fi vorbit după atâta timp despre o altă odihnă. „*Rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu*”, aceasta înseamnă, pentru aceia care cred și perseverează până la sfârșit (versetele 6-9).

Și care este această odihnă? Este odihna lui Dumnezeu Însuși. „Cei neascultători nu vor intra în odihna *Mea*”, zice Domnul. Gând nespuse de minunat! Adam a deranjat odihna lui Dumnezeu după creație. Israel a deranjat odihna în țara făgăduită. Nu mai rămâne nici o odihnă? Ba da, Dumnezeu a găsit-o în *Hristos*. Hristos a nimicit păcatul și a făcut o ispășire veșnică. El va pune pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale. Toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi împăcate și curățite prin El. Va fi un cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea, și unde totul va fi adus în ordine conform planului veșnic al lui Dumnezeu, spre glorificarea Sa. Nu va mai rămâne nimic care va trebui curățit și împăcat; și nici un vrăjmaș nu se va mai ridica împotriva lui Dumnezeu. El Se va putea bucura de lucrarea mâinilor Sale cu o bucurie care niciodată nu va mai putea fi distrusă, ci ea va rămâne veșnic. Noi, cei care credem, avem voie să avem parte cândva de această odihnă. „*Pentru că cine a*

intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale.” (versetul 10).

Ce fericire va fi, să ai parte de această odihnă! Este o odihnă desăvârșită. Orice lucrare, toate încercările credinței în pustie, orice luptă, toate faptele, pe care noi le facem aici pe pământ, vor înceta. Noi vom fi nu numai eliberați de puterea păcatului, care locuiește în noi, și din orice ispită, ci orice lucrare, orice osteneală și toată lupta omului nou vor înceta. Dumnezeu Se odihnește de lucrările Sale, și cu adevărat, ele sunt bune. Astfel și noi ne vom odihni atunci împreună cu El. Acum noi suntem în pustie, cu toate grijile ei, cu toate ostenelele ei și cu toate vicisitudinile ei; noi avem și de luptat cu răutățile spirituale din locurile cerești, dar atunci ne vom odihni de lucrul nostru, ne vom odihni la inima lui Dumnezeu, ne vom odihni în locașul Lui cel veșnic, și nimic nu va mai tulbura vreodată această odihnă. Atât odihna din creație cât și odihna din Canaan au fost deranjate, dar această odihnă, odihna creației noi, va dura până în veșnicie netulburată. Ce perspectivă nespus de minunată!

De aceea să depunem tot efortul, ca să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă, potrivit cu acel exemplu de neascultare, de care izraeliții în pustie s-au făcut vinovați. Să ne îndreptăm privirea spre finalul călătoriei noastre, spre locuința cerească, spre țara odihnei veșnice, unde va fi plinătate de bucurie înaintea Domnului. Atunci vom merge cu îndrăzneală pe drumul nostru, până va veni Domnul, ca să ne ducă în multele locuințe ale casei Tatălui. La sfârșitul celor patruzeci de ani de călătorie prin pustie, Caleb, ai cărui ochi au fost permanent îndreptați spre țara minunată, putea adevări, că puterea lui era la fel de mare ca la ieșirea din Egipt; și Pavel putea spune plin de bucurie la sfârșitul călătoriei sale: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința; de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător în ziua aceea!”

În mod ciudat aici nu se amintește că pentru noi creștinii odihna este în cer. Prin aceasta rămâne deschisă ușa și pentru o odihnă pe pământ, pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu, în concordanță cu făgăduințele date acestui popor.

La sfârșitul capitolului nostru, Pavel arată cele două mijloace, pe care Dumnezeu le-a dat și pe care El le folosește, ca să ne păzească și să ne mângâie pe drum, pentru ca noi la sfârșitul călătoriei să ajungem în siguranță la țintă și să putem intra în țara odihnei veșnice. Aceste două mijloace sunt Cuvântul lui Dumnezeu și slujba de Mare Preot a lui Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu, ca revelație a lui Dumnezeu și expresie a Ființei și voii Sale, în mijlocul împrejurărilor, în care ne aflăm noi, îndreaptă tot ce în inima noastră nu este în concordanță cu El. El este „*viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei*”. El taie totul, oricât de tare ar fi legat în gândurile noastre. Acolo unde natura (sufletul) și sentimentele ei se combină cu ceea ce este spiritual, el taie și desparte ca sabia cu două tăișuri a adevărului divin, ceea ce este de la noi și ceea ce este de la Dumnezeu. El este un judecător „*al gândurilor și intențiilor inimii*”. Dar, venind de la Dumnezeu, el are și un alt caracter. El este ochiul Său, deschis peste conștiința noastră; el ne așează în prezența lui Dumnezeu și revelează toate lucrurile din noi. „*Nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face*”. (versetele 12-13).

Așa de puternică este Unealta, pe care Dumnezeu o folosește, ca să judece în noi tot ce ar putea să ne împiedice, ca bucuria, cu inimi fericite, întăriți prin credința și încrederea în Dumnezeu, să continuăm călătoria noastră prin pustie și s-o ducem până la capăt. Tot ce este

în contradicție cu voia lui Dumnezeu; tot ce este din carne și ar putea să ne ademenească la necredință și lipsă de curaj, este un obstacol pe calea noastră și ar putea să ne amăgească la poticnire și cădere, la oprire pe cale sau întoarcere înapoi. În credințioșia Sa Dumnezeu lucrează prin Cuvântul Său în noi și judecă gândurile și intențiile inimii. O inimă sinceră recunoaște în aceasta un har nespus de mare. Desigur este greu și uneori chinuitor în lucrarea Sa, dar în aceasta este inclusă o binecuvântare nespus de mare și deosebit de prețioasă. Cine vrea ca la sfârșitul călătoriei sale să intre în odihna cerească, se bucură când i se arată obstacole pe drum. Dacă voința proprie este zdrobită, atunci poftele cărnii sunt stăpânite și ispitele și pericolele care rezultă din ele sunt înlăturate. Cine se judecă pe sine însuși în lumina lui Dumnezeu, acela primește putere și energie ca să meargă cu bucurie pe drumul său și la sfârșit să intre în odihna veșnică.

Însă noi nu avem nevoie numai de judecarea permanentă de sine însuși prin Cuvântul lui Dumnezeu, ci în lumea aceasta plină de ispite și nevoi avem nevoie și de mângâiere. Aceasta o găsim în lucrarea de Mare Preot a lui Hristos, despre care Pavel vorbește aici și în capitolul următor.

„Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.” (versetele 14-16).

Noi avem un Mare Preot, care a străbătut cerurile. Așa cum Aaron a mers din tabăra izraelită prin curtea din față, prin locul sfânt și a intrat în Locul Preasfânt, tot așa și Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat de pe pământul acesta și a trecut prin cerul norilor, ca să intre în cerul al treilea, în locul sfânt ceresc, al locuinței lui Dumnezeu și să-Și ocupe locul la dreapta lui Dumnezeu. El este acolo în glorie; nici o suferință nu-L mai poate lovi, nici o încercare nu mai poate veni asupra Sa; El este mai presus de toate. Dar aici jos El a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi. De aceea El poate avea milă și compasiune cu slăbiciunile noastre. Ca să poți avea milă, trebuie să fi fost în aceleași situații. Marele nostru Preot Isus, Fiul lui Dumnezeu, a intrat ca *Om* în cer și poate deci să simtă împreună cu noi oamenii; și deoarece, atunci când El a fost pe pământ, a avut parte de toate suferințele și durerile, de care noi avem parte, El poate avea milă de noi și se poate transpune în toate situațiile, în care noi ne aflăm aici jos.

În același timp noi trebuie să mărturisim, că este vorba de *slăbiciuni*, și nicidecum de păcate. Cuvintele lui Pavel sunt deseori fals interpretate și prin aceasta fals aplicate. De îndată ce păcatele sunt numite slăbiciuni, păcatul își pierde urâciunea și oroarea; dar dacă slăbiciunile sunt numite păcate, atunci ne lăsăm jefuiți de mângâierea pe care ne-o făgăduiește mila lui Isus. Este clar, că Domnul nu poate avea milă cu păcatele. Mila, așa cum se înțelege aici acest cuvânt, nu este îndurare, ci sentiment de compasiune, simpatie. Domnul poate desigur privi cu compătimire spre un păcătos, dar El niciodată nu poate avea milă cu păcatul. Dimpotrivă, El condamnă păcatul, are oroare față de el și l-a nimicit la cruce. De aceea Pavel spune, că Isus a fost ispitit în toate în același fel ca noi, *în afară de păcat*. Hristos n-a cunoscut nici un păcat; El nu a avut dorințe nestăpânite; în toate ispitirile de care a avut parte, păcatul a fost exclus. „Prințul lumii acesteia”, spune Domnul, „nu are nimic în Mine”. Satan nu a găsit nici un punct de legătură în El. Este blasfemie să aplici la Hristos ceea ce spune

Pavel despre sine însuși și ce fiecare dintre noi poate mărturisi despre sine însuși: „Știu, că nimic bun nu locuiește în mine, aceasta este carnea mea”.

Dar Domnul nostru a fost ispășit aici jos în toate privințele. El era sărac; I-a fost foame și sete; a fost disprețuit, batjocorit, lepădat; a fost urmărit și maltrat de vrăjmașii Săi, neînțeleș de prietenii Săi, dezamăgit de ucenicii Săi. El a trebuit să îndure toate urmările păcatului. El nu a fost niciodată bolnav, (nu putea să fie bolnav, căci în El nu era nici un păcat și deci El nu avea un trup muritor și expus putrezirii, deși putea să moară, și El a murit chiar); dar când El a vindecat pe cei suferinzi, El a luat bolile lor asupra Sa și a simțit durerile lor, așa cum citim în evanghelia după Matei 8.17; așa cum o mamă lângă leagănul copilului ei bolnav suferă mai mult decât copilul. Nu există nici o suferință omenească, de care El să nu fi avut parte, nici o durere, pe care El să nu o fi simțit, nici o luptă, pe care El să nu o fi luptat, nici o dezamăgire, de care să nu fi avut parte. Deci în toate acestea El poate simți împreună cu noi. El ne poate spune: știu ce suferiți voi; cunosc durerile voastre, Eu Însumi am avut parte de ele și le-am simțit. Noi toți știm din experiență ce mângâiere este dacă putem spune suferința noastră unui prieten despre care știm, că el însuși a fost în această suferință și a suportat aceleași dureri. Un astfel de Prieten este Isus. El este Marele Preot al nostru, care are milă. El a fost ispășit în toate, ca și noi, și de aceea poate avea milă cu toate slăbiciunile noastre.

Deoarece noi avem un astfel de Mare Preot în cer, care se preocupă cu toate necazurile și slăbiciunile noastre, potrivit cu cunoștința pe care El Însumi o are despre acestea și după puterea harului, noi putem păși cu îndrăzneală înaintea tronului harului. În baza funcției Sale de Mare Preot, tronul harului stă deschis pentru noi. Nimic nu ne stă în drum, nimic nu ne împiedică, să ne apropiem cu îndrăzneală, pentru ca în toate slăbiciunile să primim îndurare și în fiecare luptă să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit. Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca Mare Preot al nostru nu numai ne-a deschis accesul la tronul lui Dumnezeu, ci El Se preocupă acolo cu noi, simte împreună cu noi în toate slăbiciunile noastre de aici de pe pământ și este cauza pentru care Dumnezeu, Domnul, ne face să avem parte de îndurarea Sa și de harul Său, așa că prin aceasta noi suntem făcuți capabili să ținem cu tărie mărturisirea și să răbdăm până la sfârșit.

Capitolul 5

După ce Pavel la sfârșitul capitolului al doilea ne-a prezentat pe Hristos ca Mare Preot al nostru, care a făcut lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului potrivit sfințeniei lui Dumnezeu, și la sfârșitul capitolului patru ca Marele Preot al nostru plin de milă, care a deschis pentru noi drumul spre tronul harului, el se preocupă acum cu descrierea mai detaliată a funcției de Mare Preot a lui Hristos. El o compară cu slujba de mare preot a lui Aaron, care în multe privințe era modelul slujbei de Mare Preot a lui Hristos, cu toate că Pavel arată mai mult diferența decât concordanța dintre ele. Această comparație începe cu capitolul cinci, este însă întreruptă în versetul unsprezece prin diferite avertismente, care stau în legătură cu starea în care se aflau credincioșii iudei, ca să se continue apoi în capitolul șapte și să fie încheiată în capitolul zece.

La începutul capitolului cinci găsim o antiteză: „*Pentru că orice mare preot, luat dintre oameni, este așezat pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate, putând fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, pentru că și el însuși este cuprins de slăbiciune; și, din cauza acesteia, este dator să aducă jertfe pentru păcate, atât pentru popor, cât și pentru sine*” (versetele 1-3). Acestea sunt valabile pentru Aaron, dar nu pentru Hristos. El *nu era* cuprins de slăbiciune și de aceea nu era necesar să aducă jertfă pentru Sine Însuși. El nu a cunoscut nici un păcat și de aceea Se putea da pe Sine Însuși ca ispășire pentru păcatele poporului Său. Dacă El ar fi fost cuprins de slăbiciune, ca Aaron, ar fi trebuit să aducă jertfă pentru Sine Însuși; dar atunci nu ar fi putut să sufere pentru păcatele altora și nu ar fi avut loc nici o ispășire. Este de cea mai mare importanță să se înțeleagă corect aceasta, căci mântuirea și fericirea noastră depinde în totul de aceasta, stă în picioare sau cade.

Însă cu toate că Hristos în această privință stătea în opoziție cu Aaron, totuși Aaron era în altă privință un model al lui Hristos. Aaron nu s-a făcut singur pe sine însuși mare preot, ci el a fost chemat de Dumnezeu la aceasta. Și Hristos nu S-a gloriificat pe Sine Însuși, ca să devină Mare Preot, ci Dumnezeu L-a așezat ca Mare Preot (versetele 4-6). În Psalmi Dumnezeu, Domnul, depune mărturie atât despre gloria Persoanei Sale, cât și despre superioritatea funcției Sale. Dumnezeu spune despre Persoana Sa: „*Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut*”; și despre funcția Sa: „*Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec*” (vezi Psalm 2.7 și 110.4). Așa era Marele Preot, care a intrat în cer pentru noi și a făcut o ispășire veșnică. În gloria Sa personală El era Fiul lui Dumnezeu, care, așa cum s-a arătat în capitolul 1, a primit un loc mai presus decât îngerii; și în gloria funcției Sale El este Mare Preot până în eternitate, fără început al zilelor și fără sfârșit al vieții. Prin aceasta El era în stare să reprezinte interesele poporului Său, să intervină pentru ei și să-i aducă în părtășie cu Dumnezeu, așa că ei pot intra prin El în Locul Preasfânt ceresc.

Istoria vieții pe pământ a Marelui Preot al nostru arată clar cât de mult este El apt să ia parte la toate slăbiciunile noastre. El a venit pe pământ, ca să facă voia Tatălui Său ceresc. Întruparea Sa ca Om a fost renunțarea la gloria Sa, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea. Deoarece El era Dumnezeu Însuși, El nu avea nevoie să moștenească Dumnezeirea, ci El S-a smerit pe Sine Însuși; și ca Om pe pământ El S-a smerit încă o dată; căci în loc să fie un Împărat în putere și glorie, El a devenit Rob, sărac și suferind și ascultător în toate, chiar până la moarte de cruce (vezi Filipeni 2.7,8). Acest loc al dependenței de Dumnezeu ca Rob era pentru El, Cel care avea toată puterea în cer și pe pământ, Cel care ca Fiu veșnic și Creator

al universului era Stăpân peste toate, Domn și Împărat al îngerilor, acest loc era o stare cu totul nouă pe care El a trebuit mai întâi s-o cunoască și să i se supună. De aceea spune Pavel, că El, cu toate că era Fiu, a învățat ascultarea din ceea ce a suferit. Ascultarea era pentru El, Cel care era Stăpânul, ceva străin; și ceea ce cineva niciodată nu a făcut, el trebuie să învețe acel ceva. În fiecare zi avea o lecție nouă de învățat, căci în fiecare zi erau situații noi, prin care El trebuia să treacă, și pe care El mai înainte nu le-a cunoscut. El a stat ca copilaș în iesle; ca tânăr a fost supus părinților Săi; cu mâinile proprii Și-a câștigat pâinea zilnică; ca cetățean uitat a trăit mulți ani în Nazaretul neînsemnat, disprețuit; ca Învățător în Israel El a fost neînțeles, disprețuit, batjocorit, lepădat; și în toate aceste împrejurări ale vieții El a fost Robul lui Dumnezeu desăvârșit de ascultător. Întruparea Sa ca Om era deja ascultare; și din prima clipă a vieții Sale pe pământ și până la moartea Sa pe cruce totul a fost lepădare de Sine, jertfire de Sine și ascultare deplină. Niciodată El nu a făcut voia Lui proprie, ci permanent în toate a făcut voia Aceluia care L-a trimis.

El a învățat ascultarea în ceea ce *a suferit*: căci totul de pe pământ era *suferințe* pentru El. Întruparea Sa ca Om era suferință; locuirea Sa printre oameni, supunerea Sa la toate urmările rezultate prin venirea păcatului în lume, trăirea intensă a vrăjmășiei din partea oamenilor, care L-au lepădat și L-au răstignit pe cruce, erau o sursă permanentă de suferințe pentru El, Cel care din veșnicie a fost în prezența Tatălui, de a cărui glorie a avut parte și a savurat-o. Și cu toate acestea era o diferență în această suferință. Una era mai grea și mai chinuitoare decât cealaltă. Dar mai grea dintre toate a fost suferința crucii, nu numai din cauza grozăviei și rușinii legate de ea, ci pentru că purta un caracter cu totul deosebit decât celelalte suferințe. Privit sub un anumit punct de vedere, se cuvenea suferința pentru dreptate, deoarece Isus a fost lepădat de oamenii păcătoși și a fost dus la moarte, totuși pe de altă parte era suferința din partea lui Dumnezeu, deoarece El era făcut păcat pentru noi și a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. De aceea suspinul Lui Isus au crescut, pe măsură ce această suferință se apropia. În ultimele zile ale vieții Sale pe pământ S-a înfiorat profund în sufletul Lui (vezi Ioan 11.33), și în cele din urmă, când diavolul, care a fost învins de El în pustie și pentru un timp a plecat de la El, s-a reîntors cu groaza morții, L-a cuprins o teamă așa de mare că sudoarea Lui cădea pe pământ ca niște picături mari de sânge. Duhul Sfânt ne descrie aceasta aici în cuvinte minunate: „*El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită evlaviei Lui), deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit (textual: salutat) de Dumnezeu »Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec«*” (versetele 7-10).

Așa cum am remarcat deja, vedem în Ghetsimani punctul culminant al suferinței Sale. Scumpul nostru Domn a îndurat acolo în sufletul Său toată teama și toate durerile morții, care trebuiau să vină asupra Sa la cruce din cauza păcatului, spre glorificarea lui Dumnezeu și spre satisfacerea dreptății Sale. Paharul mâniei lui Dumnezeu asupra păcatului a fost pus înaintea Lui; și despre acest pahar El spune ceea ce El niciodată nu a spus despre un alt pahar: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta.” Însă El era ascultător în toate, ascultător până la moarte, da, până la moarte pe cruce. „Însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Voia lui Isus nu era, să moară. Nu putea să fie altfel. Să moară însemna pentru El să fie părăsit de Dumnezeu și să fie predat judecății. Dar în deplină ascultare a luat paharul mâniei lui Dumnezeu din mâna Tatălui Său. Aceasta era teama Sa de Dumnezeu. Și din pricina

acestei temeri față de Dumnezeu El a fost ascultat. A venit un înger să-L întărească. În putere divină și maiestate a ieșit în întâmpinarea copoilor, îi face să cadă la pământ și Se predă de bună voie lor, ca să fie dus la cruce. Și după ce El a făcut voia Tatălui și a înfăptuit lucrarea, El „I-a răspuns dintre coarnele bivolilor” (Psalm 22.21), a fost înviat de Dumnezeu dintre morți și a fost luat în cer la dreapta Sa. Și astfel, „fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit (textual: salutat) de Dumnezeu »Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec«.”

Pavel întrerupe aici expunerea sa de dovezi. Acolo unde el începe să vorbească despre Melhisedec, despre care el are multe de spus, și greu de explicat, el se gândește la slăbiciunea și scepticismul în care au căzut credincioșii evrei. În ceea ce privește timpul, de când ei s-au întors la Dumnezeu, ei trebuiau să fie învățători, dar deoarece ei au devenit greoi la auzire, ei trebuiau să fie învățați din nou care sunt principiile începutului cuvintelor lui Dumnezeu; și ei, care ar fi trebuit hrăniți cu hrană tare, au acum nevoie de lapte, ca și copiii mici (versetele 11-12). Ce rușine! „*Pentru că oricine folosește lapte este fără experiență în cuvântul dreptății, pentru că este prunc; iar hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul*” (versetele 13-14).

Capitolul 6

Din începutul acestui capitol rezultă ce înțelege Pavel prin prunci, care trebuiau hrăniți cu lapte, și prin maturi, care puteau suporta hrana tare. Prunci erau aceia care se aflau sub rânduielile și ceremonialurile Legii (vezi Galateni 4); în timp ce cei maturi au înțeles și au ocupat poziția creștină potrivit revelării depline a gloriei lui Hristos, așezat la dreapta Măririi în locurile preaînalte. Cuvântul despre începutul lui Hristos era învățătura, care aparținea aceluși timp, când Hristos încă nu era arătat. „Așezând o temelie a pocăinței de fapte moarte și a credinței în Dumnezeu, a învățăturii despre spălări și despre punerea mâinilor și despre învierea morților și despre judecata eternă”, despre care vorbesc versetele 1 și 2, sunt principii care erau cunoscute și crezute deja înainte de venirea lui Hristos. El voia să vorbească despre acestea dacă va îngădui Dumnezeu (versetul 3), dar prin Hristos au fost aduse la lumină alte adevăruri, mai mărețe, și de aceea era regres să pierzi din vedere aceste adevăruri sublime și să te reîntorci la primele principii.

Evreii erau în pericol să facă aceasta. Prigoanele grele și permanente din partea iudeilor, căror ei erau expuși, au oferit prilej diavolului să-i ispitească. El le-a prezentat, că dacă ei nu țin cu severitate la despărțirea lor, și reluau și respectau din nou obiceiurile și orânduielile iudaice, ei vor fi scutiți de prigoane și puteau avea o viață liniștită. Pentru aceia care vedeau în ceremonialurile Legii instituirii ale Domnului, această ispită era periculoasă și înșelătoare. Dacă ascultau de ele, atunci ei s-ar fi reîntors treptat la iudaism și astfel ar fi ajuns de la sine la lepădarea creștinismului. Aceasta ar aduce cu sine urmările cele mai îngrozitoare. Ca să-i păzească de aceasta, Pavel le vorbește în modul cel mai sever și le prezintă clar și precis urmările ascultării de ispita lui satan. „Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat Darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, și au căzut (textual: s-au lepădat de credință = în greacă, apostazie), să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii.” (versetele 4-6).

Aceste cuvinte au devenit, prin înțelegere greșită, pentru multe suflete sincere un obstacol, și este chemarea noastră, potrivit Scripturii, să îndepărtăm aceste obstacole. Rezolvarea problemei constă în cuvintele „au căzut”. Pavel nu spune, „ei, cei care au căzut”, ci ei, „care au căzut de la credință”, nu mai pot fi readuși la pocăință. Aceasta este o diferență ca de la cer la pământ, cum poate constata orice cititor, dacă meditează la aceasta. A cădea înseamnă să te faci vinovat de un păcat sau altul; a cădea de la credință înseamnă să lepezi credința creștină și să te desparți de Hristos. Dacă Pavel ar fi spus că cel care a căzut nu mai poate fi adus din nou la pocăință, atunci aceasta ar fi fost foarte trist pentru fiecare dintre noi, căci cine dintre noi, cine dintre credincioșii de pe pământ, din toate timpurile, nu a căzut într-un păcat sau altul (la Dumnezeu păcatul nu este mare sau mic)? Dar din fericire Pavel nu a spus aceasta, ci a spus categoric, cine a căzut de la credință, cine leapădă pe Hristos și tăgăduiește creștinismul, acela nu mai poate fi reînnoit spre pocăință. Prin aceasta, iubit suflete îngrijorat, această încurcătură a fost îndepărtată dinaintea ta. Căci în tot ce tu te învinovățești și te acuzi, nici pe departe nu te gândești la lepădarea lui Hristos și la tăgăduirea creștinismului; dimpotrivă, tu dorești fierbinte mai multă părtașie cu Hristos; dorești mai multă credință și mai multă dragoste; tu regreti păcatele tale și strigi după iertare. Gândește-te și la faptul că ei, cei care au căzut de la credință și de aceea nu mai pot fi reînnoiți spre pocăință, sunt foarte împietriți și drept urmare la ei nu mai poate fi vorba de neliniște din cauza păcatelor lor, de frică din cauza necredinței

și remușcare din cauza necredincioșiei lor. Judecata Domnului asupra căderii lor de la credință este dreaptă, în sufletul lor nu mai poate avea loc nici o lucrare a Duhului Sfânt.

În afară de aceasta, este important să se țină seama că tot ce se spune despre aceia care pot cădea de la credință poate fi prezent, fără ca cineva să fie născut din Dumnezeu și să fie părtaș vieții. Să ne gândim numai la Iuda și Simon, vrăjitorul, ca să știm că un om, fără să fie născut din Dumnezeu și fără să fie părtaș vieții veșnice, poate fi luminat, poate să guste darul ceresc, Cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor. Iuda de exemplu a vestit Evanghelia, a făcut minuni și a alungat chiar pe diavolul. Astfel cuvintele lui Pavel nu oferă nici o bază pentru învățatura greșită, că există o cădere de la credință a sfinților, dacă prin sfinți se înțelege copiii lui Dumnezeu, cei născuți din Dumnezeu. De fapt cuvintele Domnului din Ioan 10.27-30 sunt decisive în această privință. „Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și ele Mă urmează. Și Eu le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.”

Exemplul, pe care Pavel îl folosește aici, ca să prezinte clar părerea sa, ne lasă să vedem, că el nu se gândește la aceia care au fost născuți din nou prin Duhul Sfânt și prin credința în Hristos au devenit părtași vieții veșnice, ci exclusiv la aceia care au primit aceste privilegii ale creștinismului, care pot fi partea unuia care a primit creștinismul fără să primească viața lui Dumnezeu. El spune într-adevăr: „Pentru că pământul, care absoarbe ploaia care vine deseori peste el și care rodește ierburi folositoare acelora pentru care și este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini și mărăcini este lepădat și aproape de blestem, al cărui sfârșit este să fie ars.” (versetele 7-8). Cauza că un pământ rodește ierburi folositoare și celălalt pământ dă spini și mărăcini constă în starea terenului. Un pământ este roditor, și celălalt neroditor. Cu toate că ambele primesc ploaie, unul aduce ierburi folositoare iar celălalt dă spini și mărăcini. Tot așa doi oameni pot veni sub influența Evangheliei, să aibă parte de privilegiile creștinismului și un timp să nu se deosebească unul de altul la exterior; dar unul, care este născut din Dumnezeu, aduce roadă, în timp ce celălalt nu aduce roadă, poate cădea de la credință.

Deci evreii, cărora Pavel le scrie, aparțineau primei categorii de oameni. Ei erau născuți din Dumnezeu, căci au adus rod. Pavel este sigur de aceasta. El le spune: „Dar despre voi, preaiubiților, suntem încredințați de lucruri mai bune și care țin de mântuire, chiar dacă vorbim altfel. Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său, întrucât ați slujit și slujiți sfinților” (6.9,10). Avertismentele severe, pe care el li le dă, nu trebuiau să slujească în a exprima îndoiala lui cu privire la părtășia lor cu Hristos, ci să le arate urmările îngrozitoare ale ascultării de ispita lui satan și să-i rețină de la mersul pe o cărare al cărei sfârșit va fi decăderea și pierzarea veșnică.

S-ar putea acum pune întrebarea, dacă și astăzi sunt din aceia care au căzut, despre care vorbește Pavel. Dacă luăm cuvintele sale literalmente, atunci cu siguranță nu. Apostolul vorbește despre evreii care au părăsit iudaismul și au primit pe Hristos ca Mântuitor și Domn al lor, și aceia, dacă ar cădea, ar răstigni pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și L-ar da batjocurii (versetul 6). Prin faptul că au părăsit iudaismul și au primit creștinismul, ei s-au declarat vinovați de lepădarea și de moartea lui Hristos. Prin faptul că au tăgăduit creștinismul și s-au reîntors la iudaism, ei ar declara moartea lui Hristos îndreptățită și de aceea ar răstigni pe Fiul lui Dumnezeu pentru ei înșiși și L-ar da batjocurii, căci atunci ei L-ar considera un blasfemator și înșelător. Cu toate că aceasta nu este valabil în situația noastră actuală, totuși

oricine care tăgăduiește creștinismul și leapădă public pe Hristos, este în principiu vinovat de cădere; și în ultimele zile ale bisericii creștine pe pământ vor fi mii de oameni care, prin faptul că se aruncă în brațele lui antihrist, se vor face vinovați de acest păcat îngrozitor, peste care apoi va veni judecata împietririi și în cele din urmă răzbunarea lui Dumnezeu. (vezi 2 Tesaloniceni 2.11,12; 1.7-9) Credincioșii iudei au dovedit dragostea lor pentru Numele lui Isus prin slujba lor făcută sfinților și prin faptele lor de dragoste; de aceea Pavel îi îndeamnă să nu slăbească ci să continue pe același drum până la sfârșit. „Dar dorim fierbinte ca fiecare dintre voi să arate aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit, ca să nu fiți leneși, ci imitatori ai celor care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile” (versetele 11-12). Aceasta îl conduce de la sine la amintirea principiilor după care a umblat tatăl credincioșilor și al poporului iudeu, și de îndurarea nespuse de mare a lui Dumnezeu, care în chip minunat a întărit credința lui. Dumnezeu a dat lui Avraam făgăduința și în îndurarea Sa binevoitoare a întărit făgăduința cu un jurământ. Și Avraam a crezut făgăduința, cu toate că a trebuit să aștepte 25 de ani împlinirea ei și prin faptul că a dovedit o așa de mare îndelungă răbdare, el a primit făgăduința. Evreii se aflau în aceeași stare cu privire la odihna cerească și la gloria cerească. „În aceasta, Dumnezeu, voind să arate și mai mult moștenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ, ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem mângâiere puternică” (versetele 17-18).

Aceste două lucruri neschimbătoare sunt: făgăduința și jurământul. Dacă Dumnezeu, care nu poate să mintă, făgăduiește ceva, atunci aceasta ar trebui să fie suficient pentru credință; dar Dumnezeu, Domnul, care cunoaște slăbiciunea credinței, în bunătatea Sa binevoitoare a întărit făgăduința Sa cu un jurământ, căci deja între oameni jurământul este sfârșitul oricărei neînțelegeri spre confirmare. Deci această bunătate a lui Dumnezeu este pentru noi, cei care suntem moștenitorii făgăduinței, o mângâiere puternică. Făgăduințele lui Dumnezeu, oricât de mult ar părea că sunt amânate, nu eșuează. Noi ne putem baza pe împlinirea lor, deoarece Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși, că făgăduințele Lui se vor împlini cu siguranță. Dacă facem așa cum a făcut Avraam, atunci nu ne vom îndoii de făgăduințele lui Dumnezeu prin necredință, ci prin credință și răbdare vom moșteni făgăduințele.

Dar această siguranță a credincioșilor cu privire la infailibilitatea făgăduințelor lui Dumnezeu mai are și o altă confirmare mai mare. Noi, moștenitorii făgăduinței, „am alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și tare, și care intră în cele de dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec” (versetele 18-20). Isus a intrat în partea lăuntrică a perdelei, în Locul Preasfânt ceresc ca Înainte-mergător. Din aceasta rezultă că Locul Preasfânt ceresc este locul destinației noastre. Căci acolo unde este un înainte-mergător, acolo trebuie să fie și aceia care îl urmează. Dacă Isus a devenit Înainte-mergătorul nostru în Locul Preasfânt ceresc, atunci și noi Îl vom urma acolo. Aceasta este nădejdea care stă înaintea noastră, pe care noi am apucat-o. Această nădejde este ca o ancoră a sufletului. Un vapor, care stă pe apă, este ținut stabil prin ancoră. Această ancoră trebuie să stea sigură pe teren tare, nu în nisip mișcător, căci altfel atât ancora cât și vaporul vor fi luate de curentul de apă. Ancora noastră, nădejdea care ne stă pusă înainte, stă sigură și tare în partea dinăuntru a perdelei, în Sfânta Sfintelor cerească. Nădejdea care ne este pusă înainte este ancora sufletului nostru; sufletul nostru intră în partea dinăuntru a perdelei și vede acolo pe Isus ca Înainte-mergător al nostru. Deci credința noastră are nu

numai făgăduința lui Dumnezeu și jurământul lui Dumnezeu, ci pe deasupra are în Isus Garantul pentru împlinirea acestor făgăduințe.

Să observăm totodată că dublul caracter al binecuvântării, spre care arată această epistolă, este prezentat aici în legătură cu Mesia. Isus a intrat ca Înainte-mergător pentru noi în cer, și El este acolo, pentru timpul actual, Marele Preot al nostru. Deci noi aparținem cerului și avem acolo un Mare Preot. Dar este o preoție după rânduiala lui Melhisedec, prin care preoția aaronită a fost pusă total la o parte, însă aceasta îndreaptă totodată privirea noastră spre viitorul Israelului și la Împărăția lui Hristos, care încă nu a fost revelată. Binecuvântările cerești ale moștenitorilor făgăduinței, care au o chemare cerească, și binecuvântările pământești pentru poporul Israel, făgăduite de proroci, sunt ambele legate cu credința în Isus, Mesia și Fiul lui Dumnezeu.

Capitolul 7

La sfârșitul capitolului șase Pavel s-a reîntors la tema pe care a început s-o trateze în capitolul cinci, dar pe care a întrerupt-o, deoarece starea tristă, în care se aflau credincioșii evrei, stătea înaintea privirii sale. Dumnezeu a salutat pe Hristos, care a intrat în Sfânta Sfintelor din cer, ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Pavel are multe de spus și de explicat cu privire la acest Melhisedec. Dar era greu la astfel de credincioși, care deveniseră greoi la ascultare; însă el trece la aceasta, după ce i-a atenționat insistent cu privire la pericolul la care erau expuși și le-a îndreptat privirea spre făgăduința minunată și neschimbătoare a lui Dumnezeu.

Potrivit cu Psalmul 110 trebuia să se ridice un alt Preot, care nu a fost numit „după rânduiala lui Aaron”, ci Preotul va fi „după rânduiala lui Melhisedec”. Acest Preot este Domnul nostru Isus Hristos. Dumnezeu l-a zis nu numai: „Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut”, ci și: „Tu ești Preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”. Pavel s-a referit deja de mai multe ori la aceasta. Dar acum era necesar să dovedească caracterul deosebit al preoției după rânduiala lui Melhisedec față de preoția lui Aaron.

Pentru aceasta Pavel conduce pe cititorul său la relatarea cunoscută din Geneza 14. Avraam, care se despărțise total de lume și aștepta binecuvântările sale numai de la Dumnezeu, Cel Atotputernic, care se comporta ca un străin aici jos pe pământ și avea privirea îndreptată spre patria cerească, se reîntoarce acolo biruitor de la măcelul împăraților, care luaseră cu ei pe neprihănitul, dar cu gânduri lumești, Lot. El întâlnește pe Melhisedec, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care a adus luptătorului obosit, după victoria obținută, pâine și vin și i-a îndreptat privirea spre Dumnezeu, Cel Preaînalt, care posedă cerul și pământul. O imagine potrivită a ceea ce în curând va avea loc, când Mesia, Împăratul-Preot, Domnul nostru Isus Hristos, va veni pe norii cerului cu putere și glorie mare, pentru ca potrivit cu voia lui Dumnezeu și prin puterea lui Dumnezeu să pună pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale. El va binecuvânta atunci pe poporul Său, care Îl așteaptă, și îl va înviora cu ceea ce întărește și bucură inima; pâinea și vinul fiind simboluri ale acestora.

Însă nu aceasta este esențialul spre care Pavel îndreaptă în mod deosebit atenția cititorului său, cu toate că prin felul prezentării sale, nouă ni se amintește de aceasta. Înainte de toate pe el îl preocupă aici preoția lui Hristos, așa cum ea este anunțată în Psalmul 110, și drept urmare el ne prezintă gloria, frumusețea și caracterul ales al lui Hristos ca Preot.

Melhisedec este un model al lui Hristos. El nu era fiul lui Dumnezeu Însuși, așa cum este presupus și mulți învață așa, pentru justificarea părerii lor referindu-se la felul tainic în care el apare în istorie, și tot așa de repede dispare și nu mai este numit. Pavel contrazice energic această părere, spunând, că acest Melhisedec „a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu” (versetul 3). Deci Melhisedec nu era o apariție a Fiului lui Dumnezeu, așa cum întâlnim de mai multe ori în Vechiul Testament, ci el era o persoană reală, care a trăit pe pământ, care este comparată cu Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat locul lui și i-a dăruit slujba sa și după măcelul împăraților l-a trimis în întâmpinarea lui Avraam, pentru ca el să devină un model al Fiului Său, al Împăratului lui Israel, al Marelui Preot al nostru. Dovadă ciudată a intenției pe care Dumnezeu o avea nu numai la relatarea întâmplării din Vechiul Testament, ci și în cârmuirea evenimentelor. Domnul, Hristos, este subiectul întregii administrări a Vechiului Testament – atât a ceremonialurilor și umbrelor, cât și a istoriei. Cu privire la El, ca să-L

prezinte, să-L înfățișeze, să-L glorifice, să arate frumusețea Lui multiplă și caracterul Său ales, Dumnezeu, Domnul, a lăsat să se rânduiască și să aibă loc toate.

„Pentru că acest Melhisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când se întorcea de la măcelul împăraților și l-a binecuvântat, căruia Avraam i-a împărțit și zeciuială din toate, înseamnă mai întâi »Împărat al dreptății« și apoi și »Împărat al Salemului«, adică »Împărat al păcii«, fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar asemănat Fiului lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna” (7.1-3).

Ce tablou frumos, minunat, al Domnului nostru Isus Hristos! Numele Melhisedec înseamnă: „Împărat al dreptății”, și el era împărat al cetății Salem (mai târziu Ierusalim), care înseamnă „pace”; el aera astfel împărat al dreptății și împărat al păcii. Dar în același timp el era preot al lui Dumnezeu, Cel Preaînalt, recunoscut și onorat de Avraam; și ca atare el era fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor și nici sfârșit al vieții. Ca om el avea tată și mamă, o genealogie, început și sfârșit al vieții, dar ca preot nu. În neamul lui el era singurul preot. Tatăl lui nu era preot, și nici urmașii lui nu erau preoți, așa că el a rămas singurul preot în neamul lui. În toate acestea el a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu este Împărat și Preot – Împărat al dreptății și Împărat al păcii, și Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Cu toate că El ca Om avea o mamă și o genealogie, El era singurul Preot în neamul Lui. Ca Preot neavând nici început al zilelor și nici sfârșit al vieții, El rămâne Preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melhisedec.

Ciudat este Numele lui Dumnezeu, pe care Melhisedec Îl face cunoscut lui Avraam. Avraam cunoștea pe Dumnezeu ca „Cel Atotputernic”, El-Şadai, și el și-a pus toată încrederea în El. Însă după ce el a obținut biruința asupra împăraților, Dumnezeu îi este revelat ce Cel Preaînalt, care posedă cerul și pământul. Nebucadneţar, a cărui putere a fost coborâtă, L-a recunoscut și adorat pe Dumnezeu ca Cel Preaînalt. Și ca Cel Preaînalt Se va revela Dumnezeu în Împărăția minunată a lui Hristos, când puterea popoarelor va fi distrusă și scaunele de domnie ale împăraților pământului acesta vor fi răsturnate. De aceea în psalmii, în care este cântată gloria Împărăției lui Hristos, Dumnezeu este numit de cele mai multe ori Cel Preaînalt, însă se merită să se țină seama și de faptul că Moștenitorul făgăduințelor lui Dumnezeu este marele Biruitor peste toți vrăjmașii Săi (vezi Psalmul 91), căci potrivit planului lui Dumnezeu la împlinirea timpurilor toate care sunt în cer și pe pământ trebuie aduse împreună sub un Cap. (vezi Efeseni 1).

„Vedeți dar cât de mare a fost acesta!” Chiar și Avraam, patriarhul, a dat lui Melhisedec zeciuială din pradă. În coapsele lui Avraam era Levi. În felul acesta Levi, care potrivit Legii primea zeciuială de la popor, a dat prin Avraam zeciuială. Și Melhisedec, care nu era din genealogia lui Levi, a primit de la Avraam zeciuiala, și pe lângă aceasta ca preot al Celui Preaînalt a binecuvântat pe Avraam, care avea făgăduința. Fără nici o împotrivire, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și astfel Avraam recunoaște în două privințe supremația lui Melhisedec. Deoarece Hristos a fost salutat de Dumnezeu ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, prin aceasta caracterul ales și superioritatea preoției Sale față de cea a lui Aaron a fost dovedită în modul cel mai clar.

Deci este o schimbare a preoției, și prin aceasta se arată în lumină nedesăvârșirea preoției levitice; căci, spune Pavel, „atunci, dacă, în adevăr, perfecțiunea ar fi fost prin preoția levitică, pentru că în temeiul ei a primit poporul Legea, ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Melhisedec, și care nu este numit după rânduiala lui Aaron?” (versetul 11).

Și deoarece poporul a primit Legea în legătură cu preoția levitică, în mod necesar are loc și o schimbare a Legii, dacă preoția se schimbă (versetul 12). Aceasta rezultă în primul rând din aceea că Domnul nostru a venit din Iuda, seminție despre care Moise nu a spus nimic cu privire la preoție, și din care nimeni nu a slujit la altar. Și în al doilea rând este mult mai evident dacă, după asemănarea cu Melhisedec, se ridică un alt Preot, care nu este după legea unei porunci carnale -, ca Aaron, ai cărui fii erau preoți și pe lângă aceasta în descendență neîntreruptă -, ci în puterea unei vieți nepieritoare. Căci despre El se spune în Psalmul 110: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec” (versetele 13-17). În această expunere de dovezi să ne gândim că Pavel scrie creștinilor care au recunoscut și au primit pe Hristos ca adevăratul Mesia, dar care erau în pericol să se reîntoarcă la rânduielele iudaice.

Cât de mult ar pierde ei, dacă ar face aceasta! Desființarea poruncii date mai înainte a avut loc din cauza slăbiciunii ei și a inutilității ei, căci cu toate că Legea era bună și era expresia voii lui Dumnezeu pentru omul de aici de pe pământ, totuși această Lege nu a dus nimic la desăvârșire. Aceasta nici nu putea fi altfel. Dacă El nu ar fi făcut nimic, El ar fi încetat să mai fie Dumnezeu. Dar deoarece păcatul era prezent, Legea nu putea fi de ajutor, ci numai spre condamnare. Prescripțiile și ceremonialurile Legii erau ori umbre ale lucrurilor viitoare ori un jug greu, pe care nici părinții noștri și nici noi nu-l putem purta, așa cum Petru spune sinodului din Ierusalim. Prin preoția lui Hristos noi avem „introducerea unei speranțe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu” (versetele 18-19). Sub Lege omul rămânea permanent departe de Dumnezeu, și conștiința niciodată nu a fost desăvârșită înaintea lui Dumnezeu. Însă sub har sufletul este adus la Dumnezeu, care S-a revelat în dragoste și dreptate. A avut loc o ispășire desăvârșită; perdeaua a fost sfâșiată, Marele Preot al nostru este în cer, și când El vine, atunci vom veni și noi cu El.

Însă era nu numai o nădejde mai bună, prin care noi ne apropiem deja acum de Dumnezeu, ci trebuia să vină și un legământ mai bun, pe care păcatele lui Israel l-au întrerupt. Preoția lui Aaron nu era însoțită de jurământ; preoția lui Hristos dimpotrivă, era însoțită de jurământ. Aceasta se spune categoric în Psalmul 110. Din aceasta rezultă clar, că legământul, pe care Dumnezeu îl va face în ultimele zile cu poporul Său, va fi un legământ mai bun. „Și, întrucât aceasta nu se face fără jurământ, cu atât mai mult Isus a devenit garantul unui legământ mai bun” (versetele 20-22). Isus, Preot pentru eternitate după rânduiala lui Melhisedec, a devenit garantul unui legământ mai bun. Ca Mare Preot în cer, șezând la dreapta lui Dumnezeu, girează ca legământul mai bun, pe care Dumnezeu l-a făgăduit lui Israel și despre care Pavel scrie detaliat în capitolul următor, să vină.

Cuvântul în limba greacă, care a fost tradus prin „garant”, se întâlnește numai aici, și anume în legătură cu legământul mai bun, pe care Dumnezeu l-a făgăduit lui Israel. Sensul cuvintelor lui Pavel aici nicidecum nu este că Hristos a devenit garantul nostru înaintea lui Dumnezeu, deoarece El a luat asupra Sa suplinitor (oricât de adevărat este aceasta) vina pe care noi trebuia s-o plătim; ci sensul este că Hristos, care a făcut lucrarea de ispășire și este ca Mare Preot la dreapta lui Dumnezeu în Locul Preasfânt din cer, ne garantează că legământul nou cu Israel va fi cândva instaurat.

Însă preoția lui Hristos era și în alt sens mai prețioasă decât preoția lui Aaron. Ea era neschimbătoare. „Și erau, în adevăr, mulți preoți, pentru că prin moarte erau împiedicați să dăinuiască; dar El, datorită dăinuirii Sale pentru eternitate, are o preoție care nu se schimbă” (versetele 23-24). Aaron a murit, Isus nu moare; El trăiește în eternitate. Aaron avea urmași; Isus era după rânduiala lui Melhisedec fără început al zilelor și fără sfârșit al vieții. „De aceea

și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururi ca să mijlocească pentru ei” (versetul 25). Deoarece Marele Preot al nostru trăiește pentru eternitate în Locul Preasfânt ceresc, ca să mijlocească pentru noi la Dumnezeu, El poate să păzească pe deplin până la sfârșit pe drumul lor, prin toate greutățile, pericolele și ispitele pe cei care prin El, prin jertfa Sa și prin preoția Sa se apropie de Dumnezeu, și apar cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu și au părtășie cu Dumnezeu.

După această prezentare a caracterului ales al slujbei de Mare Preot a lui Hristos, Pavel exclamă plin de admirație și bucurie: „Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile, care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să aducă jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă (sau: jertfindu-Se pe Sine Însuși). Pentru că Legea pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care este în urma Legii, pune un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate” (versetele 26-28).

Cuvinte minunate și ciudate! Cu atât mai ciudate cu cât Pavel la începutul acestei epistole a zis, că Se cuvenea lui Dumnezeu să lase pe Hristos să sufere, în timp ce aici el spune, că ni se cuvenea nouă să avem un astfel de Mare Preot. Se cuvenea lui Dumnezeu ca Hristos să coboare în părțile cele mai de jos ale pământului; ni se cuvenea nouă, ca Hristos să fie înălțat mai presus de ceruri. De ce? Deoarece creștinii sunt un popor ceresc și nimic altceva mai puțin decât un Preot ceresc putea să-i reprezinte. Se cuvenea lui Dumnezeu, dacă El voia să ne salveze, să dea pe Hristos la moarte; căci prin păcat noi zăceam în moarte, și numai moartea ispășitoare a Domnului putea să ne salveze. Dar după ce lucrarea de salvare a fost înfăptuită, El voia să ne dea un loc în Locul Preasfânt ceresc, și de aceea noi trebuia să avem acolo un Mare Preot. În înțelesul deplin al cuvântului, Isus S-a sfințit pe Sine pentru noi, atunci când S-a dus la cer (Ioan 17.19). În loc de un preot, care se unește cu noi aici pe pământ, unde se găsește păcatul și urmările lui, noi avem în Hristos un Preot, care înalță inimile noastre din lumea aceasta rea în Locul Preasfânt ceresc, unde El stă la dreapta lui Dumnezeu.

Pe pământ El nu Se putea uni cu noi, căci El era sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși. Omul sfânt Hristos Isus Se putea desigur îndura de păcătoși și să-i salveze de la pierzare; dar să Se unească cu păcătoșii, era imposibil pentru El. Între El și noi oamenii păcătoși nu putea exista nici o părtășie. Să gândești că prin întruparea Sa ca om ar fi avut loc o unire a lui Hristos cu omenirea, este o mare rătăcire, prin care nu se cunoaște stricăciunea și starea de pierzare a omului și gloria lui Hristos este întunecată. Dar după ce El a purtat păcatele noastre și le-a ispășit la cruce, și a înviat dintre morți și S-a ridicat mai presus de ceruri, El a putut să ne atragă la Sine (vezi Ioan 12.32). Perdeaua a fost ruptă, cerul a fost deschis. Marele Preot al nostru a ispășit odată pentru totdeauna păcatele poporului Său și le-a nimicuit, prin aceea că S-a jertfit pe Sine Însuși.

Deci nicidecum nu este vorba de o reînnoire a jertfei și o aplicare repetată a sângelui. Adevărata însușire a preoției lui Hristos este, că ea este pentru totdeauna. Jertfa nu mai poate fi repetată și nici nu trebuie repetată, căci ea este pe deplin suficientă; ea a satisfăcut toate cerințele sfinte ale lui Dumnezeu; ea a glorificat pe Dumnezeu în toate privințele și a făcut o ispășire desăvârșită și veșnică. Prin această jertfă au fost ispășite toate păcatele noastre. Dacă nu ar fi așa, atunci ele nu ar mai putea fi îndepărtate, căci El nu Se mai jertfește a doua oară. El nu mai moare, ci El trăiește pentru eternitate, ca să mijlocească pentru noi la Dumnezeu. Cine vorbește despre o repetare a jertfei, sau despre o folosire permanentă a sângelui, acela nu

cunoaște valabilitatea deplină a jertfei pe care a adus-o Hristos și pe care Dumnezeu a primit-o, și suficiența deplină a puterii sângelui Său. Nu este de mirare că un astfel de om merge neliniștit și nefericit pe drumul său și nu are îndrăzneală să apară în prezența lui Dumnezeu. Având încredere în această jertfă și sprijinindu-ne pe acest sânge, noi umblăm în lumină, așa cum Dumnezeu este în lumină. Și curând și noi vom locui acolo unde Marele Preot a intrat ca Înainte-mergător al nostru.

„Pentru că Legea pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care este în urma Legii, pune un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate” (versetul 28). Hristos a fost aici jos ca Om adevărat, dar sfânt și desăvârșit. El putea să atingă pe leproși și să-i vindece, fără ca El Însuși să devină lepros. Cu toate acestea El ca Om sfânt nu Se putea uni cu noi păcătoșii; toată părtășia poate avea loc numai pe baza lucrării de ispășire. Acum după ce lucrarea a fost terminată, Hristos poate atrage la Sine pe toți. El este acum Marele Preot al nostru – după modelele Vechiului Testament acolo sus în Locul Preasfânt cresc. Numai Fiul putea deveni Mare Preot; cuvântul jurământului L-a pus pentru noi. Nu este aceasta o garanție prețioasă pentru noi, că noi trebuie să rămânem veșnic în savurarea tuturor privilegiilor minunate, care au devenit partea noastră prin Hristos?

Capitolul 8

Prin cele spuse s-a dat dovada de netăgăduit că Isus ca Mare Preot stă la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Pavel continuă acum să spună, ca rezultat al tuturor celor spuse până acum: „Iar punctul cel mai însemnat (sau: suma) al celor spuse este că avem un astfel de Mare Preot care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri; slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul” (versetele 1-2).

Faptul despre care este vorba și pe care se bazează pacea noastră este, că Marele Preot al nostru stă la dreapta tronului Măreției în ceruri. Nu a mai rămas nimic de făcut. Lucrarea de ispășire și salvarea de păcate a fost terminată. Păcatele au fost ispășite și păcatul a fost nimicit. Domnul nostru a fost pe cruce jertfa pentru păcatele noastre. Acolo El a purtat păcatele noastre, și acolo El a fost făcut păcat. El S-a jertfit pe Sine Însuși lui Dumnezeu și S-a predat Lui, ca să fie pedepsit și judecat în locul nostru. Ca urmare, El a fost părăsit de Dumnezeu și a suferit moartea ca plată a păcatului. Dumnezeu a fost glorificat pe deplin prin El și dreptatea Lui a fost satisfăcută în toate privințele. De aceea Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și noi am fost aduși la viață împreună cu El. Dar acum El trebuia să devină Marele Preot al nostru. Pe pământ El nu putea fi aceasta, căci acolo erau preoți după Lege. El S-a înălțat la cer, a dus sângele ispășirii, propriul Său sânge – vorbind simbolic – în Locul Preasfânt ceresc înaintea tronului Dumnezeului Cel drept. Dumnezeu L-a primit și a dat Marelui Preot al nostru un loc la dreapta Sa. Acolo șede El, până când vrăjmașii Lui vor fi puși așternut picioarelor Sale.

Să observăm diferența între cuvintele de aici și cele din primul capitol: „după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte”, așa citim acolo în versetul 3. Unuia ca El nu I se cuvenea alt loc. El, Cel care prin propria putere a făcut curățirea de păcate, Se putea așeza la dreapta lui Dumnezeu în baza drepturilor Sale și a gloriei Sale. Dar în capitolul de față vedem pe Isus șezând la dreapta lui Dumnezeu nu ca dovadă a desăvârșirii Sale personale și a gloriei Sale, ci ca Marele Preot al nostru; și de aceea nu se spune: „în cele înalte”, ci „în ceruri”. El a fost dovedit ca fiind Persoană divină și adevăratul Împărat-Preot, al cărui model nu era Aaron, ci Melhisedec. Marele Preot al nostru se află în Locul Preasfânt, așa că noi avem siguranța că prin El totul a fost adus în ordine, deoarece lucrarea Sa pentru împăcarea noastră a fost terminată. Și acest Loc Preasfânt nu este pe pământ, ci în ceruri, unde noi avem intrare liberă. Ce privilegiu! Ce poziție sublimă! Cine dintre sfinții vechiului legământ ar fi considerat aceasta posibil? Ei nu aveau voie să intre nici măcar în Locul Preasfânt pământesc; perdeaua împiedica aceasta; însă noi avem voie să intrăm în Locul Preasfânt ceresc, locuința proprie a lui Dumnezeu. Moise și Ilie pe muntele transfigurării au intrat în norul în care locuia Dumnezeu, Domnul, căci din nor a venit glasul: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați!”, și ucenicii s-au temut, când au văzut pe Moise și Ilie intrând în nor. Aceasta este diferența între starea sub Lege și acum, după ce lucrarea de ispășire a fost împlinită.

Ai înțeles tu aceasta, iubite cititor? Se odihnește inima ta pe această jertfă pe deplin suficientă? Vezi tu pe Marele Preot al tău în Locul Preasfânt la dreapta lui Dumnezeu? Uplete aceasta sufletul tău cu pace și bucurie, faptul că fără frică poți apărea înaintea feței lui Dumnezeu? Ce spun eu: fără frică? Nu, cu bucurie și mulțumire. Căci o mare fericire și mulțumire trebuie să umple inima noastră, deoarece noi putem pași cu toată îndrăzneala înaintea Lui, Cel care ca Judecător ar fi trebuit să ne condamne și pentru totdeauna să ne

alunge dinaintea feței Sale sfinte, dar care a dat pe Fiul Său la moarte, pentru ca El prin suferirea pedepsei să facă o ispășire desăvârșită și să ne poată primi în părtășia Sa.

Deci noi avem un Mare Preot, care șade la dreapta tronului Maiestății în ceruri; și El este acolo un slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort. Cortul întâlnirii din pustie nu era adevăratul cort; el a fost într-adevăr făcut după modelul care a fost arătat lui Moise pe munte de către Dumnezeu, Domnul, însă el era construit și echipat de om. Adevăratul cort este în cer, și preoții, care aduceau darurile conform Legii, slujeau ca model și umbre ale lucrurilor cerești (versetele 3-5). Acest cort l-a echipat Domnul, nu un om. În el Marele Preot al nostru a fost așezat la dreapta tronului Maiestății, și în acest Loc Preasfânt ceresc El este slujitorul care trăiește pentru totdeauna acolo, ca să mijlocească pentru noi, să ne poarte pe pieptul și pe umerii Lui, să intervină pentru noi prin rugăciune și să ne vină în ajutor în toate slăbiciunile noastre.

În locul unui mare preot luat dintre oameni după rânduiala lui Aaron, noi avem un Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, pe Fiul lui Dumnezeu. În locul unui preot, care trebuie în fiecare an să jertfească din nou, noi avem un Mare Preot care a intrat o singură dată în Locul Preasfânt, și deoarece El a făcut o ispășire veșnică și desăvârșită, a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu. În locul cortului pământesc noi avem Locul Preasfânt ceresc, în care putem intra cu toată îndrăzneala. Și tot așa, spune Pavel, în locul legământului vechi va fi făcut un legământ nou. Moise, căruia „i s-a poruncit divin să ridice cortul”, era mijlocitorul legământului vechi; dar Hristos, care ca slujitor al Locului Preasfânt ceresc a primit o slujbă mult mai aleasă, „a devenit Mijlocitorul unui legământ mai bun, care este întemeiat pe promisiuni mai bune” (versetul 6). În Ieremia 31.31-34, de unde sunt citate complet aceste versete de către Pavel, este făgăduit acest legământ mai bun, din care rezultă că primul legământ trebuia să dispară; căci dacă primul legământ ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat niciodată loc pentru un al doilea (versetul 7). Pe baza prorociilor și promisiunilor date lui Israel de către Dumnezeu, primul legământ cu toate umbrele și ceremonialurile lui trebuia să dispară și să facă loc unui legământ mai bun, al cărui Mijlocitor este Marele Preot ceresc al nostru.

Învățătura despre legământ este de mulți neînțeleasă corect; de aceea este necesar să ne ocupăm aici pe scurt cu ea. Cu toate că în Scriptură este vorba de diferite legăminte, așa cum este printre altele legământul cu Noe și Avraam, când este vorba de învățătura despre legământ avem a face numai cu legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel în pustie, și cu legământul care va fi încheiat în ultimele zile cu poporul Israel. Căci acolo unde se vorbește de primul sau vechiul legământ, este vorba de legământul pe care Dumnezeu, Domnul, l-a făcut cu Israel în pustie; și acolo unde este vorba de legământul al doilea sau de noul legământ, acest legământ este legământul care conform prorociei lui Ieremia se va face în ultimele zile cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda. Cuvintele lui Ieremia sunt foarte clare în această privință. „Pentru că, muștrându-i, spune: »Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia, pentru casa lui Israel și pentru casa lui Iuda, un nou legământ; nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua în care i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului; pentru că ei n-au stăruit în legământul Meu, nici Eu nu M-am uitat la ei, zice Domnul.» (versetele 8-9).

Foarte clar stă aici legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel în pustie, față în față cu legământul pe care El l-a făgăduit să-l facă cu Israel în ultimele zile. Ei nu au rămas în primul legământ, și din cauza aceasta Domnul i-a lepădat; legământul al doilea trebuie încă să fie

făcut, căci așa continuă Dumnezeu să vorbească în Ieremia, „Pentru că acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: dând legile Mele în mintea lor, le voi înscrie și pe inimile lor; și le voi fi Dumnezeu și ei Îmi vor fi popor. Și nu vor mai învăța fiecare pe fratele său, spunând: ‚Cunoaște-L pe Domnul!’; pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mic până la cel mare dintre ei. Pentru că voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”. (versetele 8-12). Știm că această promisiune încă nu s-a împlinit. Poporul Israel persistă până în zilele noastre în necredința lui; el are încă un înveliș peste inima lui și încă se află sub judecata Domnului. Abia după ce plinătatea popoarelor, aceasta înseamnă numărul deplin al aleșilor lui Dumnezeu dintre națiuni vor fi intrat în locuința cerească, abia atunci tot Israelul va fi mântuit (Romani 11.25,26). Reîntorși în țara lor, ei vor fi toți întorși la Domnul, și vor umbla în căile Lui.

Dimpotrivă se spune, că noi nu trebuie să ne gândim la poporul Israel, ci la Israelul spiritual, despre care se vorbește în epistola către Galateni; însă opus acesteia stă prorocia lui Ieremia. El spune mai întâi: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia, pentru casa lui Israel și pentru casa lui Iuda, un nou legământ”. Dacă prin casa lui Israel ar trebui să înțelegem Israelul spiritual, ce este atunci cu casa lui Iuda? Deci această interpretare nu este corectă. Prorocul face o diferențiere clară între cele zece seminții și cele două seminții, care secole la rând au fost despărțite una de alta, dar care trebuie să fie iarăși reunite, și cu care Domnul va face un legământ nou. În al doilea rând se spune categoric, că Iehova va face un legământ nou cu același popor, cu care El a făcut un legământ atunci când El i-a scos din Egipt. Și în al treilea rând, rezultă clar din cuvintele: „Și nu vor mai învăța fiecare pe fratele său, spunând: ‚Cunoaște-L pe Domnul!’; pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mic până la cel mare dintre ei”, că este vorba de poporul Israel și nicidecum de Israelul spiritual. Pentru „Israelul spiritual” aceste cuvinte nu ar fi avut nici un sens. Rezultă în continuare din expunerea de dovezi a lui Pavel, că el vorbește despre diferența între legământul dintâi și legământul al doilea, între legământul vechi și legământul nou, pe care Dumnezeu, Domnul, l-a făcut cu Israel și îl va face, pentru a cărui instaurare garantul este Isus glorificat, așa cum se spune în capitolul 7, versetul 22. De îndată ce o datorie este plătită, dispare chezășia. Deoarece Isus a devenit Garantul unui legământ mai bun, prin aceasta s-a dovedit că acest legământ nu era încă încheiat.

Dar care este diferența dintre legământul vechi și legământul nou? Ca să se poată răspunde corect la această întrebare, trebuie mai întâi să constatăm ce este un legământ. Un legământ este o înțelegere între două grupări pe bază de condiții, care sunt puse de ambele grupe și sunt acceptate de ambele grupe. Un astfel de legământ a fost acela pe care Dumnezeu, Domnul, l-a făcut cu poporul Său, în ziua în care El i-a scos cu braț puternic din Egipt. Domnul a zis lui Israel: „Dacă veți asculta de glasul Meu cu adevărat și veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele.” Sub semnele maiestății și sfințeniei Sale – tunete, fulgere, sunet de trâmbiță și foc – El le-a dat Legea, cele zece porunci; și cu toate că poporul s-a temut și credea că trebuie să moară, ei au zis totuși de trei ori: „Tot ce a zis Domnul vom face”. (vezi Exod capitolele 19, 20 și 24). Iată un legământ în adevăratul înțeles al cuvântului. Dumnezeu a promis binecuvântările Sale cu condiția respectării poruncilor Sale; și Israel a făgăduit ascultare de poruncile lui Dumnezeu, ca prin aceasta să stea în grația lui Dumnezeu și să devină părtași binecuvântărilor Sale. Condițiile au fost puse și acceptate și astfel legământul a fost încheiat. Dar acest legământ a fost încălcat de Israel. Poate oare omul, care este mort în

păcate și fărădelegi, care nu este capabil să facă ceva bun, să câștige viața prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu și să se facă demn de harul lui Dumnezeu? Imposibil. Căci deja înainte ca această Lege, scrisă pe table de piatră de degetul lui Dumnezeu, să fie adusă în tabără, această Lege a fost încălcată de Israel în porunca ei cea mai înaltă. „Pentru că ei n-au stăruit în legământul Meu, nici Eu nu M-am uitat la ei.” Dar nu a știut Dumnezeu, că aceasta va fi urmarea firească a încheierii unui legământ cu Israel? Desigur, da! Și de ce a încheiat El acest legământ? De ce a dat El Legea? Ca să ofere omului, care se credea capabil că poate să împlinească poruncile lui Dumnezeu”, dovada că nu îi este posibil să le împlinească. „Prin Lege vine cunoștința păcatului. Legea a intervenit ca să prisosească greșeala. Dar păcatul nu se socotește când nu este lege. (vezi Romani 3.20; 5.13 și 20).

Prin ceea ce s-a petrecut cu Israel în pustie s-a dovedit deci clar, că nici un om nu poate rămâne într-un astfel de legământ cu Dumnezeu. Cu orice popor sau cu orice om Domnul ar fi încheiat un astfel de „legământ al faptelor”, așa cum am putea să-l numim, acest legământ ar fi fost permanent încălcat. Domnul de partea Lui a rămas credincios, însă omul s-a dovedit necredincios și prin aceasta ajunge sub judecată și blestem. „Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea Legii.”

Dar Domnul este îndurător și cu mare bunătate. El făgăduiește în Ieremia, că El va face un legământ nou cu poporul Său. Acesta este un legământ de o cu totul altă natură. El este, așa spune Domnul Însuși, „nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în pustie; căci ei n-au rămas în acest legământ, și Eu nu M-am interesat de ei.” Dacă Domnul ar face cu ei un legământ nou după aceleași principii și în același fel în care a fost făcut primul legământ, atunci și acesta ar fi din nou încălcat. Dar în contrast cu legământul faptelor, în care ei nu au rămas și nu puteau rămâne, El face un legământ al harului, în care nu este vorba de nici o condiție, în care nu se așteaptă și nu se cere nimic de la om, ci unde totul vine de la Dumnezeu, și care deci, deoarece Domnul Își ține credințioșia pentru veșnicie, va exista pentru totdeauna. Domnul va fi îndurător față de greșelile lor făcute sub legământul dintâi, El nu Își va mai aduce aminte de păcatele și de fărădelegile lor. Prin sângele lui Hristos, prin „sângele legământului veșnic”, așa cum el este numit în capitolul 13 al acestei epistole, El le-a ispășit pe toate și le-a îndepărtat pentru totdeauna, așa că ei pot sta înaintea Lui ca popor curățit și pot apărea în prezența Sa, fără perdea. Și ei, complet înnoiți prin El Însuși, vor fi făcuți capabili să umble în căile Sale; căci Domnul va pune legile Sale în mintea lor și le va scrie pe inima lor. El va fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Lui. Toți, fără nici o excepție, de la cel mai neînsemnat dintre ei și până la cel mai mare, Îl vor cunoaște.

Acest legământ, pe care Dumnezeu, Domnul, îl va face în ultimele zile cu Israel, este de aceea un legământ cu totul altul decât legământul încheiat la Sinai. În adevăratul sens al cuvântului nu este legământ, deoarece el nu este o înțelegere între două grupări, ci este revărsarea harului lui Dumnezeu spre aceia care nu au fost în stare să împlinească condițiile pe care le-au acceptat. Numai pentru prezentarea contrastului el este numit legământ. Prin aceasta se aseamănă cu legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, care de asemenea nu era o înțelegere între Dumnezeu și Avraam, ci făgăduința binecuvântării și îndreptăririi din partea lui Dumnezeu fără nici o condiție, de aceea Pavel în epistola către Galateni, când vorbește despre acesta, vorbește despre făgăduință în loc de legământ. (vezi Galateni 3). Legământ în sensul general este deci în Scriptură orice legătură, în care Îi place lui Dumnezeu să Se prezinte pe Sine, tot la ce El Se obligă.

Un frate scump a zis: „Acest legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda este făcut literalmente, dar el este har”. Dumnezeu nu spune: „Nu Mă voi mai gândi la ei”, ci „nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”. Acestea au fost îndepărtate dinaintea feței Lui. Acesta este locul nostru. Un legământ făcut cu omul ca om conduce în mod necesar la condamnarea omului, deoarece de la el se cere dreptate. Dar aici Dumnezeu zice: „voi da legile Mele în mintea lor”. Dacă omul stă sub legământul vechi, atunci el stă sub un „dacă”. Dacă el este sub noul legământ, atunci nu există nici un „dacă”. Acest legământ potrivit literei va fi făcut cu Israel, nu cu noi; însă noi primim binecuvântările lui. „Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor”. Deoarece Israel nu a acceptat binecuvântarea, Dumnezeu a chemat Adunarea, și Mijlocitorul legământului nou a intrat în cer. Noi suntem uniți cu acest Mijlocitor. În ultimele zile legământul va fi încheiat cu Israel. Pavel era un slujitor al legământului nou, nu al literei, ci al duhului. Israel nu are nevoie de slujitori ai noului legământ, deoarece toți vor vedea că Dumnezeu Însuși va scrie legile Sale pe inima lor. Noi nu avem Legea potrivit literei, ci potrivit duhului. Toate binecuvântările spirituale ale noului legământ sunt partea noastră, deoarece Mijlocitorul a devenit viața noastră și noi suntem uniți cu El. Noi avem iertarea păcatelor noastre, și noi intrăm în partea lăuntrică a Locului Preasfânt. Noi savurăm toate binecuvântările spirituale ale acestui legământ nou, deoarece el nu a fost încă făcut cu poporul, pentru care a fost destinat.

După citarea prorociei lui Ieremia, Pavel spune: „Prin aceea că zice »nou«, a făcut vechi pe cel dintâi; iar ce este învechit și îmbătrânit este aproape de dispariție”. Prin lepădarea lui Hristos de către ei, iudeii țineau cu tărie la primul legământ, și instituirea Legii și au continuat să existe ceremonialurile serviciilor de jertfire; dar Dumnezeu a declarat legământul cel dintâi ca fiind învechit, și de aceea curând Templul cu serviciul divin din el vor dispărea, și Israel va rătăci încoace și încolo pe pământ fără preoți și fără altar, lepădați de Dumnezeu. Cine avea înțelegere spirituală, acela se despărțea de iudaism, părăsea ceremonialurile Legii și se îndrepta spre Mijlocitorul noului legământ în Locul Preasfânt ceresc, spre mai Marele Preot, șezând la dreapta Măririi lui Dumnezeu.

Capitolul 9

Dacă desăvârșirea ar fi venit prin preoția levitică, atunci nu ar mai fi fost necesară o altă preoție după rânduiala lui Melhisedec; dacă ar fi fost păstrat legământul dintâi, atunci nu mai era nevoie să vină un al doilea legământ, un legământ nou; așa ar fi spus Pavel. Dacă exista o preoție după rânduiala lui Melhisedec, atunci preoția levitică decădea, și dacă a venit un legământ nou, atunci primul este îmbătrânit și aproape de dispariție. Aceasta era clar și precis; însă acum se merită să se arate din ce motive nu putea să rămână vechea perioadă. Aceasta este ceea ce scriitorul epistolei prezintă în acest capitol 9. El arată că sub legământul dintâi nimeni nu avea acces în prezența lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu era ascuns în spatele perdelei; nu putea fi vorba de o conștiință curățită, deoarece sângele taurilor și țapilor nu puteau îndepărta păcatele; și deoarece nu avusese loc o eliberare desăvârșită.

Dar înainte ca el să se ocupe de aceasta, Pavel se preocupă de descrierea cu reverență a cortului întâlnirii și echipamentului lui. Cei drept, el spune că acum nu dorește să vorbească în detaliu despre aceste lucruri, este însă remarcabil că el enumeră toate acestea aici. Este ca și cum el ar vrea să prezinte cititorilor săi frumusețea și gloria cortului întâlnirii, dat și dotat de Dumnezeu Însuși, pentru ca apoi să le creeze o impresie mai profundă despre frumusețea și gloria lucrurilor cerești, al căror simbol erau aceste echipamente. Și totodată el vrea să convingă pe cititorii săi de faptul că oricât de frumos era acest cort al întâlnirii și oricât de minunate erau lucrurile din el, acum ele nu mai aveau nici o însemnătate, după ce realitatea simbolizată de toate acestea a venit în Hristos, și că cine va rămâne la ele și va ține cu tărie la ele, acela nu mai avea un Loc Preasfânt voit și dat de Dumnezeu, ci un Loc Preasfânt lumesc. Căci dacă Dumnezeu consideră Locul Preasfânt dat de El ca fiind învechit și este dat dispariției, atunci acesta nu se mai deosebește cu nimic de locurile sfinte făcute de oameni. În același fel vorbește Pavel, printre altele, în epistola către Coloseni, despre Lege – elementele (princiipiile) lumii – care, dată fiind de Dumnezeu, a fost totuși scoasă din centru de Hristos.

Remarcabil este faptul că aici, cu toate că în capitolul anterior este vorba de Templu, care curând va dispărea, Pavel vorbește nu despre Templu, ci despre cortul întâlnirii. Motivul este, că Templul lui Solomon ne amintește de Împărăția de o mie de ani, în timp ce cortul întâlnirii ne face să ne gândim la călătoria lui Israel prin pustie. Și poziția creștinilor se aseamănă cu poziția lui Israel în pustie. Poporul lui Dumnezeu nu a intrat încă în țara făgăduită, ci umblă încă ca pelerin și străin pe pământ; și epistola către Evrei privește, așa cum am remarcat de mai multe ori, poporul lui Dumnezeu exclusiv ca pelerini prin lumea aceasta și prin pustie spre Canaanul ceresc. Cu toate că cortul întâlnirii dispăruse deja de mult și Pavel numește chiar lucruri care aparțin Templului, el vorbește totuși intenționat despre cortul întâlnirii, căci altfel țelul, pe care Duhul Sfânt îl urmărește în această epistolă, s-ar pierde, căci noi ca creștini nu suntem ca Israel *în țară*, ci ca Israel *în pustie*.

După descrierea frumuseții și caracterului ales al cortului întâlnirii și a celor aflate în cort (versetele 1-5), Pavel prezintă mai întâi, că atâta timp cât a existat cortul din față, drumul spre Sfânta Sfintelor nu era încă deschis. Nimeni nu avea voie să intre în Sfânta Sfintelor. În cortul din față, și anume Locul sfânt, intrau preoții în orice timp, ca să facă slujba (versetul 6); dar în Sfânta Sfintelor nu avea voie să intre nimeni. Numai marele preot trebuia să intre odată pe an, în marea zi a ispășirii, în Sfânta Sfintelor, dar nu ca să venereze pe Dumnezeu, ci ca să facă ispășire cu sângele animalelor, pe care el le jertfea pentru sine însuși și pentru greșelile poporului. Poporul nu avea voie să meargă mai departe decât curtea din față; preoții aveau voie să intre în Locul sfânt, și marele preot nu mai mult decât o singură dată pe an în Sfânta Sfintelor (versetul 7). Deci nici un om de pe pământ nu avea acces la Dumnezeu. Atâta timp cât păcatul nu a fost desființat și păcatele nu erau ispășite, nimeni nu putea exista înaintea lui Dumnezeu. Chiar și marele preot trebuia, ca să nu moară, să acopere cu un nor de tămâie chivotul legământului, unde Dumnezeu Își avea tronul între heruvimi. Pavel spune:

„Duhul Sfânt arătând aceasta: calea spre Sfânta Sfintelor nu era încă arătată, atât timp cât exista întâiul cort” (versetul 8).

Dar acum drumul spre Sfânta Sfintelor este deschis, perdeaua ruptă, cerul este deschis. „Dar Hristos, venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație), nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (9.11-12). Orice obstacol a fost îndepărtat și fiecare credincios este admis în prezența lui Dumnezeu. El are acces la Dumnezeu, în lumina în care El Însuși este. Desăvârșită mântuire! Căci cum am putea noi pași în prezența sfântă a lui Dumnezeu, dacă nu ar fi în chip desăvârșit îndepărtat tot ce ne despărțea de El? Cu toate că aici noi nu suntem învățați, ca în epistola către Efeseni, că noi am fost așezați împreună cu Hristos în locurile cerești și unirea noastră cu Hristos nu este tratată în această epistolă, totuși se constată realitatea minunată, că noi avem acces la Dumnezeu în Sfânta Sfintelor și putem intra cu îndrăzneală în locuința sfântă a lui Dumnezeu, unde nimic nu poate intra care este în contradicție cu El.

Însă mai mult chiar. Noi nu numai avem acces în Sfânta Sfintelor cerească, ci noi, pe baza lucrării împlinite de Hristos, am fost aduși într-o poziție care ne face apti să ne folosim cu bucurie de acest privilegiu al nostru. Hristos *ne-a făcut desăvârșiți în ceea ce privește conștiința*, așa că noi putem intra în Sfânta Sfintelor fără să avem vreo teamă, sau altceva care să ne rețină sau să ne împovăreze. Să ne gândim că o conștiință desăvârșită este cu totul altceva decât o conștiință nevinovată, care, fericită în nevinovăția ei, nu cunoaște răul, dar la fel de puțin știe ce este Dumnezeu în sfințenia Sa. O conștiință desăvârșită cunoaște pe Dumnezeu; ea este curățită; ea are cunoștința binelui și răului în concordanță cu lumina lui Dumnezeu și știe că a fost curățită de toate păcatele corespunzător sfințeniei lui Dumnezeu Însuși. Sângele de țapi și de viței nu putea face desăvârșiți, în ceea ce privește conștiința, pe cei care făceau slujba; și tot așa de puțin era în stare să facă toate ceremonialurile și prescripțiile Legi și diferitele spălări; acestea puteau curății numai carnea, așa că *în exterior* se puteau apropia de Dumnezeu. O curățire *adevărată* de păcat, prin care sufletul poate fi în lumină în prezența lui Dumnezeu, cu o conștiință care nu acuză, deoarece păcatul a fost nimicit, nu putea fi realizată prin aceste jertfe și spălări (versetele 9-10). Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru harul Său!

Hristos a făcut lucrarea. El este, după ce El a intrat pentru noi în Sfânta Sfintelor cerească și veșnică, acolo Martorul pentru îndepărtarea păcatului, așa că conștiința este eliberată de păcat, căci știm, că El, Cel care a purtat păcatele noastre, este în prezența lui Dumnezeu, după ce a făcut o ispășire desăvârșită pentru păcate. De aceea noi avem nu numai curățirea de păcatele noastre, ci și curățirea conștiinței noastre, așa că noi în libertate deplină și cu bucuria inimii putem apărea înaintea Lui, înaintea Aceluia care ne iubește așa de mult.

Dar nu numai aceasta. Hristos, care a intrat odată pentru totdeauna în cer, rămâne acolo *pentru totdeauna*; El a intrat în Sfânta Sfintelor cerească pe baza unei răscumpărări *veșnice*, pe baza sângelui Său, care își păstrează *pentru totdeauna* valoarea sa și eficacitatea sa. Lucrarea a fost împlinită pe deplin și niciodată nu-și pierde valabilitatea ei veșnică. Dacă păcatul a fost înlăturat, dacă Dumnezeu a fost glorificat și dreptatea Lui a fost satisfăcută, atunci valoarea acestei lucrări și puterea ei niciodată nu se pot schimba. Răscumpărarea nu este una temporală sau de moment, ci una *veșnică*.

Aici ne sunt prezentate trei urmări ale lucrării împlinite de Hristos: intrare liberă în prezența lui Dumnezeu, o *conștiință* curățită și o *răscumpărare veșnică*.

În afară de aceasta în aceste versete mai sunt tratate alte trei puncte importante. Întâi: *Hristos este Mare Preot al bunurilor viitoare*. Dacă Duhul Sfânt vorbește aici despre „bunurile viitoare” (versetul 11), atunci punctul de plecare este Israel înainte de venirea lui Hristos.

Aceste bunuri viitoare vor fi dăruite lui Israel, când Mesia va veni în Împărăția Sa. Dacă noi am avea deja aceste bunuri, acum după ce creștinismul a venit, atunci nu ar mai putea fi vorba de bunuri *viitoare*, ci atunci ar trebui să spunem: noi le posedăm. Relația noastră actuală cu Hristos este una cerească; El este Mare Preot într-un cort al întâlnirii mai bun și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, aceasta înseamnă, nu aparține creației acesteia; El este în cer, și noi avem acolo locul nostru.

Mai important și cu urmări mult mai vaste este punctul al doilea. *Hristos prin Duhul veșnic S-a jertfit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu.* „Pentru că, dacă sângele de tauri și de țapi și cenușa unei vișele, stropindu-i pe cei întinați, îi sfințește pentru curăția cărnii, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăța conștiința voastră de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu!” (versetele 13,14). Ce revelație minunată cu privire la jertfa prețioasă a lui Hristos. El S-a jertfit pe Sine Însuși de bună voie lui Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu L-a trimis în lumea aceasta, ca să fie înălțat pe cruce pentru noi. Dumnezeu L-a făcut păcat și a lăsat păcatele noastre să fie asupra Lui. Dumnezeu L-a pedepsit, condamnat și L-a părăsit, L-a pus în țărâna pământului și L-a zdrobit. Dumnezeu nu a cruțat pe singurul Lui Fiu preaiubit, ci L-a dat la moarte pentru noi. Deoarece Hristos pe cruce a ocupat locul nostru de păcătoși responsabili, pedeapsa și judecata lui Dumnezeu *trebuiau* să vină asupra Lui; El *trebuia* să moară. De îndată ce El a fost făcut păcat, Dumnezeu sfânt *a trebuit* să-L condamne potrivit dreptății Sale. În aceasta Dumnezeu a revelat dragostea Sa nespus de mare pentru păcătoși. Însă jertfa lui Hristos nu este privită aici din acest punct de vedere. El nu ne este *prezentat* aici ca jertfă pentru păcat și jertfă pentru vină, ci ca *jertfă de ardere de tot*. Jertfa arderii de tot era o jertfă de bună voie. Așa S-a jertfit El pe Sine Însuși. Dumnezeu L-a trimis; dar El a venit pe pământul acesta și prin hotărârea proprie a inimii Lui, în concordanță cu voia Tatălui. Dumnezeu L-a pedepsit, condamnat, și L-a lăsat să moară; dar El S-a dat la moarte prin propria Sa voie. El S-a jertfit pe Sine Însuși prin Duhul veșnic fără pată lui Dumnezeu.

Despărțit total de păcat începând de la nașterea Sa, Domnul nostru prin puterea Duhului Sfânt nu numai că nu a cunoscut nici un păcat și nu a făcut nici un păcat, așa că El în toate a fost sfânt și fără pată; ci El S-a dat pe Sine Însuși în chip desăvârșit, ca să facă voia Tatălui Său. El a fost ascultător până la moarte, da, chiar moarte de cruce. Deoarece Tatăl voia, și nu era altă posibilitate de salvare, El a băut paharul mâniei lui Dumnezeu și S-a dat pe Sine să fie făcut păcat și să fie un blestem pentru noi. Fără rezerve, fără să Se sustragă de la ceea ce era cel mai îngrozitor pentru El – să fie despărțit de Dumnezeu și să moară – El S-a dat pe Sine la moarte. Orice pornire a voii Sale era curată în totul; în toate gândurile Sale, precum și în faptele Sale El era fără cusur. Tatăl putea să-L cerceteze launtric și în afară; El a găsit totul în El în deplină concordanță cu sfințenia Sa și cu dragostea Sa, cu dreptatea Sa și cu harul Său. Toate faptele Sale și toate motivațiile Sale erau desăvârșite în chip divin. El S-a dat pe Sine Însuși ca să fie făcut păcat și să poarte păcatele noastre. Desigur, El a fost făcut păcat de către Dumnezeu; dar și El S-a dat pe Sine Însuși de bună voie să fie făcut păcat. Era o faptă o voii Sale libere. „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă”, așa a zis El în grădina Ghetsimani; și El a primit paharul mâniei lui Dumnezeu din mâna Tatălui Său, S-a lăsat condus ca un miel la locul de tăiere, S-a predat pedepsei și judecății pentru păcatul nostru și S-a jertfit lui Dumnezeu. De aceea jertfa Sa era de un bun-miros plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Cât de minunată este crucea! Este total imposibil pentru noi să înțelegem adâncimea ei și să cuprindem gloria ei. Ce a avut loc acolo între Mântuitorul nostru scump și Dumnezeu depășește mult capacitatea noastră de pricepere. În ceasurile de întuneric și în moartea Sa El era o jertfă pentru păcat și o jertfă pentru vină, care a fost adusă pentru păcătoși și a fost sacrificată în afara taberei. Dar totodată în aceleași ceasuri și în aceeași moarte El era o jertfă de ardere de tot, care se ridica spre tronul lui Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Părăsit de Dumnezeu, deoarece a fost făcut păcat pentru noi, El era în același timp plăcerea lui Dumnezeu, deoarece El Însuși prin Duhul veșnic S-a jertfit lui Dumnezeu fără pată.

Dumnezeu a fost glorificat în chip desăvârșit prin această jertfă. Ea era o jertfă desăvârșită, fără cusur, plăcută lui Dumnezeu. De aceea conștiința aceluia care se apropie de Dumnezeu prin această jertfă este curățită de faptele moarte, ca să slujească Dumnezeului celui viu. Acolo unde sângele de țapi și de viței și cenușa unei vițele tinere, stropite pe cei necurați, nu puteau să facă mai mult decât sfințirea pentru curățirea cărnii, sângele lui Hristos, care prin Duhul veșnic S-a jertfit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu, a curățit conștiințele noastre, deoarece faptele moarte au fost șterse și îndepărtate dinaintea lui Dumnezeu.

Ciudată este amintirea de modelele vechiului legământ, din care aici sunt amintite două: marea zi a ispășirii, în care erau jertfiți țapi și viței, și vițeaua roșie, a cărei cenușă servea la curățirea zilnică, că să poată avea loc părtășia cu Dumnezeu. Odată pe an sângele jertfelor de tăiere era dus în Sfânta Sfintelor și trupul era ars în afara taberei. Aceasta avea loc an de an. Ispășirea nu era înfăptuită, conștiința nu era curățită. Păcatele nu erau îndepărtate. Dar prin sângele lui Hristos a avut loc o răscumpărare veșnică și o ispășire desăvârșită a păcatelor, așa că toți, care cred în El, pot păși cu conștiința curățită înapoia perdelei în prezența lui Dumnezeu. Vițeaua roșie însă servea pentru stropirea celor necurați, nu cu sânge, ci cu apă, care era amestecată cu cenușa acestei vițele. În cartea Numeri, unde ne este relatată călătoria lui Israel prin pustie, găsim în capitolul 19 legea referitoare la vițeaua roșie. O vițea roșie, tânără, fără defecte, care încă nu a purtat nici un jug, trebuia tăiată în afara taberei și din sângele ei trebuia stropit de șapte ori spre partea din față a cortului întâlnirii, așa că sângele ei era permanent în prezența lui Dumnezeu. După ce vițeaua tânără era arsă, cenușa trebuia adunată și păstrată pentru apa de curățire, și fiecare, care devenea necurat prin atingerea unui mort, și așa mai departe, trebuia stropit cu această apă de curățire. Un model frumos și potrivit pentru curățirea noastră practică! Hristos a murit odată pentru păcat, și sângele Lui are valoare veșnică în prezența lui Dumnezeu. Toți, care cred în El, au fost curățiți și împăcați pentru totdeauna în sângele Lui și stau în părtășie cu Dumnezeu. Dar dacă ei au păcătuit, Duhul Sfânt pune înaintea conștiinței adevărul grav, că păcatul înfăptuit a dus pe Hristos la cruce și I-au pricinuit aceste suferințe îngrozitoare și moartea sub judecata lui Dumnezeu. Aceasta conduce la adevărată smerire și mărturisire a vinei și ne face să cunoaștem că prin jertfa Sa totul a fost pus în ordine cu privire la păcat.

Punctul al treilea, care este tratat în aceste versete, se referă la poziția noastră, care ne face capabili să slujim Dumnezeului celui viu. Curățiți pe deplin în conștiința noastră de tot ce dă la iveală omul în natura sa păcătoasă – și care de aceea nu poate fi primit de Dumnezeu -, oricât de îmbucurător ar fi în ochii oamenilor, dacă suntem aduși în lumina lui Dumnezeu, putem sluji Dumnezeului cel viu. Aceasta nu putea avea loc în iudaism. Existau desigur rânduieli și prescripții, prin care relația cu Dumnezeu putea fi menținută în exterior, dar sub Lege nu era nicidecum vorba despre o conștiință desăvârșită și despre o slujbă pentru Dumnezeu din dragoste, potrivit vocii Sale. Acesta este privilegiul minunat și fericit al creștinului. Prin Hristos el are o conștiință desăvârșită, în concordanță cu natura proprie lui Dumnezeu. El slujește lui Dumnezeu în libertatea dragostei. Sângele lui Hristos ne curăță de toate păcatele. Hristos a făcut curățirea păcatelor noastre prin dăruire de Sine Însuși, și prin aceasta El a glorificat pe Dumnezeu, așa că în Hristos noi am devenit dreptatea lui Dumnezeu și prin aceasta corespunzător acestei naturi în stare să slujim lui Dumnezeu și să-L glorificăm.

Dacă rezumăm ce suntem învățați în aceste versete, atunci găsim că Hristos Însuși a intrat ca Mare Preot al bunurilor viitoare în Sfânta Sfintelor cerească, ca să asigure posedarea acestor lucruri tuturor acelor care se încred în El. Noi avem acum acces la Dumnezeu în lumină, pe baza prezenței lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu; avem pentru totdeauna o conștiință curată, așa că putem apărea cu toată îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu; și putem sluji Dumnezeului cel viu în libertatea adevărată a dragostei.

„Și pentru aceasta este El Mijlocitorul unui legământ nou”, așa continuă Pavel – „pentru ca, având loc moartea pentru răscumpărare din încălcările de sub întâiul legământ, cei chemați să primească promisiunea moștenirii eterne” (9.15).

Nu vom reveni acum să vorbim despre învățătura referitoare la legăminte, deoarece am vorbit detaliat despre aceasta în capitolul anterior. Dar să observăm cum scriitorul inspirat și aici evită orice aplicare directă a noului legământ. Hristos este Mijlocitorul noului legământ, pentru ca cei chemați să primească făgăduința moștenirii veșnice. Prin aceasta se lasă loc atât pentru Israel și Iuda, cu care se va încheia literalmente noul legământ, cât și pentru noi, care trebuie să devenim, și suntem, părtași la binecuvântările spirituale și privilegiile acestui legământ.

Esențialul, despre care este vorba aici, este, că noul legământ, al cărui Mijlocitor este Hristos, se bazează pe sângele Său. Moartea Mijlocitorului era necesară, fără vărsare de sânge nu este iertare. Atâta timp cât încălcările, care au avut loc sub legământul dintâi, nu erau iertate și ispășite, nu putea fi vorba de instituirea unui legământ nou. Însă prin moartea lui Hristos a avut loc ispășirea încălcărilor de sub legământul dintâi. Să observăm că aici se vorbește despre *încălcări* și nu despre păcate. Păcatul era în lume înainte să existe Legea, dar prin Lege păcatul a condus la încălcarea poruncii lui Dumnezeu. De la Adam și până la Moise oamenii erau păcătoși, dar nu călcători de Lege (vezi Romani 5.14); însă atunci când a venit Legea, oamenii, care erau păcătoși și din cauza aceasta erau pierduți, au devenit contravenienți ai poruncii lui Dumnezeu, prin care păcatul a devenit mai mare și starea omului a ieșit la lumină.

Necesitatea morții lui Hristos este arătată de Pavel printr-un exemplu. Cei chemați, a spus el, primesc făgăduința moștenirii veșnice. Deci, continuă el, dacă este vorba de o moștenire, atunci trebuie să se petreacă așa cum are loc cu toate moștenirile. „Pentru că, unde este un testament, trebuie neapărat să intervină moartea celui care l-a făcut. Pentru că un testament capătă putere după moarte, întrucât nu are nicidecum putere cât trăiește cel care l-a făcut. (versetele 16-17). Așa cum este necesar ca un testator trebuie să moară, pentru ca testamentul făcut de el să intre în vigoare, tot așa Hristos trebuia să moară, pentru ca cei chemați să poată primi moștenirea făgăduită. Moartea este plata păcatului. Prin păcat a venit judecata morții; de aceea Hristos, dacă voia să ne elibereze de această judecată și să ne dăruiască făgăduința moștenirii veșnice, trebuia să moară în locul nostru. Dreptatea lui Dumnezeu cerea aceasta. Hristos a murit. Prin moartea Sa El a făcut ispășirea păcatelor noastre, în concordanță cu dreptatea lui Dumnezeu. El a ocupat deci un loc total despărțit de păcat, așa că toți cei care cred în El, scăpați de păcat, pot fi eliberați de moarte și pot deveni părtași moștenirii veșnice.

Mai este important să ținem seama că în limbajul original este numai un cuvânt pentru legământ și testament, care în traducerea noastră a fost redat pretutindeni cu „legământ”, și numai în versetele 16 și 17 este tradus cu „testament”. Cuvântul în limba greacă are ambele înțelesuri. În primul caz se înțelege o legătură între două părți pe bază de condiții, care sunt puse de ambele părți și au fost acceptate de ambele părți. În cazul al doilea înseamnă o dispunere prin acela care are dreptul să lase ceva prin testament.

Noul legământ, al cărui Mijlocitor este Hristos, este deci întemeiat pe sângele Său. Necesitatea încheierii unui legământ bazat pe sângele jertfei de tăiere rezultă clar din legământul dintâi. Dumnezeu a prezentat aceasta clar în modelele serviciului divin mozaic. *„De aceea, nici cel dintâi legământ n-a fost sfințit fără sânge. Pentru că, după ce fiecare poruncă potrivit Legii a fost rostită de Moise către tot poporul, după ce a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop, el a stropit și cartea însăși și tot poporul, zicând: »Acesta este sângele legământului pe care vi l-a poruncit Dumnezeu«. Și a stropit în același fel, cu sânge, și cortul și toate vasele slujirii; și aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit Legii, și fără vărsare de sânge nu este iertare.”* (versetele 18-22).

În aceste versete ne sunt prezentate trei aplicări ale sângelui: 1. Legământul este întemeiat pe sânge; 2. Curățirea păcatelor se face prin sânge; 3. Vina este îndepărtată prin iertarea care se obține pe baza sângelui vărsat.

Aceste trei lucruri sunt necesare pentru a putea intra în relație cu Dumnezeu.

1. Căile lui Dumnezeu spre mântuirea noastră și binecuvântarea noastră trebuie în mod necesar să stea în legătură cu dreptatea Sa, căci Dumnezeu, Domnul, nu poate încheia cu poporul Său un legământ nou și veșnic, dacă încălcările de sub legământul dintâi nu au fost anulate, și aceasta nu poate avea loc în nici un alt fel decât prin sângele lui Hristos.

2. Curățirea păcatelor, prin care noi am fost întinați și prin care toate lucrurile, care de fapt nu au nimic a face cu păcatul, au fost infectate, are loc prin jertfa lui Hristos. Pavel spune: *aproape* toate lucrurile sunt curățite cu sânge după Lege; căci există și o curățire cu apă. Curățirea cu apă este un simbol al curățirii morale și practice a sufletelor noastre, care are loc prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la conștiința și inima noastră – a Cuvântului divin, care condamnă răul și revelează binele. Dar această curățire prin apă este tot așa de mult urmarea morții lui Hristos ca și curățirea prin sânge. Din coasta Jertfei de tăiere sfântă, care a murit cu adevărat, a ieșit sânge și apă. Apostolul Ioan, care ne prezintă viața în originea ei și în urmările ei, se referă la acest lucru important atât în evanghelia sa cât și în prima sa epistolă, punând un accent deosebit. Fără moartea lui Hristos nu era posibilă nici anularea vinei și nici curățirea inimii și drept urmare nimănui nu i se putea dăruia viața, și nici să i se arate viața.

3. Iertarea de păcate nu este posibilă fără vărsare de sânge. Să observăm că nu se spune, fără aplicarea sângelui, ci se spune categoric fără vărsare de sânge. Și prin *vărsare de sânge* Scriptura înțelege *moarte*. Sângele, care a curs din capul Mântuitorului nostru scump, atunci când I-au apăsat cununa de spini, sau când a fost chinuit cu lovituri de bici, nu putea îndepărta păcatele noastre. Trebuia să moară o viață în locul vieții noastre. Așa cum în ultima noapte a lui Israel în Egipt sângele unui miel *sacrificat*, uns pe stâlpii ușilor, a păzit pe Israel de judecată, tot așa păcatele noastre pot fi iertate și judecata lui Dumnezeu poate fi îndepărtată de pe capul nostru numai prin moartea lui Hristos, al cărui sânge, ca al unui miel sacrificat, curăță de toate păcatele. Cuvintele prorocului Isaia: „și prin rănile Lui suntem vindecați”, dacă vom înțelege corect acest adevăr, nu le vom mai aplica la biciuire, ci la loviturile pe care Mielului de jertfă nevinovat le-a primit la cruce în locul nostru din partea lui Dumnezeu. La citirea atentă a locului acela vom vedea că nu poate fi vorba de altceva. Cuvintele: „prin rănile Lui suntem vindecați” urmează după cuvintele: „El era străpuns (sau: rănit) pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui.” Dacă s-ar referi la biciuire, cuvinte „prin rănile Lui suntem vindecați” ar fi trebuit să stea înaintea. Orice îndoială este înlăturată prin folosirea acestor cuvinte în 1 Petru 2.24, unde citim: „El Însuși a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin ale cărui răni ați fost vindecați.”

Aceste adevăruri au două urmări. Era necesară o jertfă de tăiere mai bună, o jertfă mai aleasă decât jertfele de tăiere care se aduceau în timpul vechiului legământ, căci nu era vorba de curățirea *modelelor* lucrurilor care sunt în cer, ci de curățirea a *însăși lucrurilor cerești*. Hristos a intrat în prezența lui Dumnezeu, ca să se arate acolo pentru noi (versetele 23-24). Diavolul și îngerii lui sunt încă în locurile crești, și de aceea lucrurile acestea trebuie curățite. Prin sângele crucii Sale sunt împăcate atât lucrurile care sunt pe pământ, cât și cele din ceruri (vezi Coloseni 1); și când diavolul și îngerii lui vor fi aruncați cândva din cer pe pământ, atunci sfinții din cer vor mărturisii: „A fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins prin sângele Mielului” (Apocalipsa 12).

Dar în al doilea rând: Hristos nu a trebuit „să Se aducă jertfă pe Sine Însuși de mai multe ori, așa cum marele preot intră în Sfânta Sfintelor în fiecare an cu sânge care nu este al său, fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii” (versetele 25-26). În marea zi a ispășirii erau puse păcatele poporului pe țapul care era alungat în pustiu. Aceasta este suplinirea. Hristos a purtat toate păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. El a suferit pedeapsa, pe care noi am fi meritat-o. Mânia lui Dumnezeu a fost revărsată peste El. În groaza sufletului Său a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Aceasta era mai îngrozitor decât despărțirea sufletului de trup în moarte. Dar moartea era plata păcatului; și de aceea moartea lui Hristos nu era o trecere din trup în gloria paradisului, ci era judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Aceasta nu poate avea loc a doua oară, și nici nu trebuie să aibă loc, căci El a suferit *o singură dată* și a murit *o singură dată* pentru păcat. „El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” Prin jertfa Sa s-a făcut o ispășire veșnică și desăvârșită. Nu mai poate fi vorba de o repetare a acestei jertfe. Dacă ar fi așa, atunci El ar fi trebuit să sufere de mai multe ori începând de la întemeierea lumii. Dar acum, deoarece El a desființat păcatul prin jertfa Sa proprie, în armonie cu gloria lui Dumnezeu, El niciodată nu mai trebuie să sufere și niciodată nu mai trebuie să moară. El a intrat pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor cerească, unde El șade în veșnicie la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot al nostru.

„Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat *o singură dată*, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa” (versetul 26). Această explicație ar putea să ne pară ciudată, deoarece istoria lumii a continuat după venirea lui Hristos așa cum a fost și înainte de venirea Lui. Dar să ne gândim, că nu este vorba în sensul socotirii timpului, ci diferitele perioade de timp ale lui Dumnezeu, în care El a pus la probă pe oameni sub diferite forme, au luat sfârșit prin revelarea lui Hristos. În secolele care au trecut omul a avut timp să arate ce este el. Toate probele din partea lui Dumnezeu au servit să aducă la lumină, că omul este total stricat și de neîmbunătățit în natura și voia lui. Fără Lege, sub Lege, prin fângăduințe, prin venirea și prezența Fiului lui Dumnezeu pe pământ s-a arătat tot mai mult, că omul este un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Tot ce a făcut Dumnezeu, ca să facă pe om să renunțe la vrăjmășia lui, a servit numai să reveleze tot mai mult vrăjmășia, deoarece omul a respins ostenele lui Dumnezeu de a-l aduce la sine. „Îl vor respecta pe Fiul Meu”, a spus Dumnezeu; dar când ei au văzut pe Fiul, au zis: „veniți, să-L omorâm”. „Nu vrem ca acesta să fie Împărat peste noi, răstignește-L, răstignește-L!”, așa au strigat în orbirea și vrăjmășia lor. De aceea Domnul spune despre smochin, care reprezintă națiunea iudaică, în care Dumnezeu a așezat pe om în împrejurările cele mai favorabile: „Să nu mai fie rod din tine niciodată!” Omul s-a dovedit a fi vinovat, pierdut, ostil, pierdut fără speranță. Dar istoria omului vechi a fost încheiată prin Hristos în moartea sa pe cruce.

Însă ceea ce omul a gândit să facă rău, Dumnezeu a schimbat în bine. Planurile veșnice ale lui Dumnezeu sunt împlinite în lepădarea lui Hristos. „Pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuiți, L-ați răstignit și L-ați omorât.” Hristos, care a fost lepădat de oameni, a venit să desființeze păcatul prin jertfa Sa de Sine. Rezultatele acestei lucrări și ale puterii lui Dumnezeu încă nu au fost revelate; ele vor fi revelate, când păcatul va dispărea din cer și de pe pământ și toate lucrurile vor fi împăcate. Pentru credință însă, totul a avut deja loc. Hristos a desființat păcatul prin jertfa Sa; conștiința noastră curățită dă mărturie despre aceasta, și credința zice: „Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”

Rezultatul acestei desființări a păcatului prin jertfa lui Hristos pentru cel credincios, pentru aceia care așteaptă revenirea Domnului, este vestit în mod minunat în ultimele două versete ale capitolului nostru. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă (textual: fiind jertfit), ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat (adică: deosebit de venirea pentru păcat, neavând a face cu păcatul), pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.” (versetele 27-28). Soarta tuturor oamenilor, ca și copii ai lui Adam, care sunt păcătoși, este moartea și judecata. Dar pentru noi, credincioșii, păcatul a fost desființat și păcatele noastre au fost iertate. Prima dată, când Hristos S-a arătat pentru noi, El a venit ca să fie făcut păcat și să poarte păcatele noastre. La cruce El a fost încărcat cu aceste păcate, și deoarece El a suportat judecata, păcatele tuturor celor care Îl așteaptă au fost în totalitate îndepărtate. Când Hristos Se va arăta a doua oară, atunci El nu va mai avea nimic a face cu păcatul acelor care cred, căci El a desființat păcatul la prima Sa venire. El va veni a doua

oară ca să elibereze pe ai Săi de toate urmările păcatului. El nu Se va arăta pentru judecată, ci pentru mântuirea lor deplină. Păcatul a fost desființat în chip așa de desăvârșit, păcatele credincioșilor au fost ispășite și iertate așa de complet, că Domnul la revenirea Sa nu mai are nimic a face cu păcatul. El Se va arăta „fără păcat”. Aceasta vrea aici să spună nu numai că El va fi fără păcat în propria Sa Persoană, căci întotdeauna El a fost așa, chiar și atunci când umbla aici jos pe pământ, așa cum se mărturisește despre El: „El nu a cunoscut păcat și nu a făcut păcat”; ci ne spune că, după ce El la cruce a fost făcut păcat, a purtat acolo păcatele noastre pe trupul Său și drept urmare a fost judecat de Dumnezeu în locul nostru și prin aceasta a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu și a obținut o victorie deplină, El Se va arăta a doua oară, fără să aibă ceva a face cu păcatul aceluia care Îl așteaptă.

Har nespun de mare! Minunată poziție, care ne-a fost dată de Dumnezeu! Noi nicidecum nu așteptăm ziua judecății, oricât de sigur este că ea va veni; ci noi Îl așteptăm pe El spre mântuirea noastră, pe Cel care a fost jertfit o singură dată, ca să îndepărteze păcatele noastre. Pentru noi nu mai este vorba de judecată, deoarece Hristos a îndurat judecata în locul nostru. Prin Hristos noi suntem deja acum în prezența lui Dumnezeu. Deoarece El prin jertfa Sa a desființat păcatul și a purtat păcatele noastre, noi putem apărea cu toată îndrăzneala înaintea Feței lui Dumnezeu; și la revenirea Domnului noi vom avea parte și vom savura toate urmările minunate ale lucrării Sale terminate.

Trebuie să ne mai îndreptăm atenția la două puncte importante din aceste versete.

Întâi la cuvintele: „S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora”. Pavel nu spune: S-a jertfit ca să poarte *păcatele*, ci să poarte păcatele *multora*. Este vorba despre păcatele credincioșilor. Așa spune și Petru: „care a purtat El Însuși păcatele noastre pe trupul Său pe lemn”. Niciunde în toată Scriptura nu se spune, că Hristos a suferit pentru păcate în general. Dacă Hristos ar fi purtat păcatele *tuturor* oamenilor, atunci *toți* oamenii ar fi mântuiți. Însă aceste versete învață contrariul: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Peste toți, care leapădă pe Hristos, va veni odată judecata.

În al doilea rând trebuie să ne îndreptăm atenția spre cuvintele: „care Îl așteaptă”. Acesta este semnul caracteristic al creștinilor adevărați. Ei *așteaptă* pe Domnul și Mântuitorul lor din cer, spre mântuirea lor deplină. Nu pentru mântuirea sufletului lor, ci pentru răscumpărarea *trupului* lor. Hristos nu S-a reîntors în cer înainte ca păcatul să fie îndepărtat dinaintea feței lui Dumnezeu și înainte ca sufletul nostru să fie mântuit. În cer El nu face nimic, pentru ca păcatul să fie nimicit. Și când El va reveni, El nu Se va mai preocupa cu problema păcatului, deoarece el a fost desființat. El va veni atunci ca să ne elibereze de toate urmările păcatului și ca să ne dea un trup fără păcat, asemenea trupului Său de slavă. Pentru aceasta Îl *așteptăm* noi. De la lume, de la pământul acesta nu așteptăm nimic; aici noi suntem numai străini în călătorie. Viitorul nostru este în cer, unde Hristos S-a dus înaintea noastră.

Capitolul 10

În capitolul acesta Pavel expune tema tratată de el – a-tot-suficiența și valoarea jertfei unice a lui Isus Hristos – în legătură cu starea actuală a credincioșilor. El ne-a prezentat lucrarea lui Hristos și a vorbit despre revenirea Sa și despre gloria Sa. Dar ce se petrece în acest timp intermediar? Este timpul creștinismului, la care se aplică jertfa lui Hristos. Creștinul se află între cruce și revenirea lui Hristos în glorie. El se odihnește plin de încredere sub cruce; numai acolo el găsește baza stabilă, morală, ca să poată sta înaintea lui Dumnezeu și să aștepte gloria, care trebuie să fie revelată.

„Pentru că Legea, având umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea reală a lucrurilor, nu poate niciodată, cu aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să-i desăvârșească pe aceia care se apropie. Astfel, n-ar fi încetat ele să fie aduse dacă cei care slujesc, odată curățiți, n-ar mai fi avut nici o cunoștință de păcate?” (versetele 1-2).

Legea cu multele ei jertfe de tăiere nu a dus la desăvârșire pe cei care se închinau; căci dacă ei ar fi ajuns la desăvârșire, nu ar fi trebuit să se mai aducă mereu jertfe de tăiere noi. Repetarea jertfelor dovedește că ei, cei care se apropiau, adică închinătorii (adoratorii), nu erau desăvârșiți. Jertfele de tăiere nicidecum nu puteau face desăvârșiți, ci dimpotrivă ele erau o amintire de păcate. Jertfele de tăiere repetate anual arătau poporului că păcatul era încă prezent; ele ilustrau clar și precis, că el exista încă înaintea feței lui Dumnezeu. Hristos însă a adus numai o singură jertfă de tăiere pentru păcat. Dumnezeu a primit această jertfă. Ea nu se repetă. Prin această jertfă păcatele au fost îndepărtate și adoratorii au o conștiință curată în prezența lui Dumnezeu.

Legea era desigur o umbră, dar nicidecum nu era chipul bunurilor viitoare. Sub Lege erau jertfe de tăiere, care se repetau – acum însă este o singură jertfă de tăiere, care este pe deplin suficientă. Sub Lege era un mare preot, care era muritor și funcția lui era preluată de altul, un mare preot care o singură dată pe an intra în Sfânta Sfintelor, dar pe care de fiecare dată trebuia s-o părăsească, în timp ce Dumnezeu rămânea ascuns după perdea de ochii adoratorului, deoarece lucrarea nu era înfăptuită – acum perdeaua este ruptă și Marele Preot șade pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. Orice acțiune făcută sub Lege lăsa să se vadă că ispășirea nu era desăvârșită; acum însă starea Marelui Preot și a închinătorilor dovedesc că lucrarea a fost făcută și că închinătorii au fost făcuți pentru totdeauna desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu. Repetarea jertfelor de tăiere arăta clar că sub Lege păcatul era încă prezent, și faptul că jertfa lui Hristos a fost adusă numai o singură dată revelează clar valabilitatea ei veșnică.

Deci după ce păcatul a fost ispășit și conștiința a fost curățită, închinătorii, împuțerniciți prin jertfă, se apropie cu îndrăzneală. Sensul serviciului divin iudaic consta în aceea, că păcatele nu erau îndepărtate; sensul serviciului divin creștin constă dimpotrivă în aceea, că păcatele au fost îndepărtate. De aceea închinătorii acum nu mai au nici o conștiință încărcată de păcate. Să observăm, că aici nu este vorba de poziția noastră de copii ai lui Dumnezeu și de umblarea noastră ca atare. Dacă noi ca copii am păcătuit, avem nevoie de iertare din partea Tatălui și nu putem fi fericiți în prezența Sa atâta timp cât nu am primit iertarea. Aici este vorba de poziția noastră ca păcătoși, și ca păcătoși noi am primit prin jertfa lui Hristos iertarea desăvârșită a tuturor păcatelor noastre, așa că noi cu conștiința curată și liberă, curățită prin sângele lui Hristos, putem intra în prezența sfântă a lui Dumnezeu, în locul cel lăuntric al Sfintei Sfintelor. Dacă un singur păcat ar fi rămas neispășit, atunci noi nu am putea exista în prezența lui Dumnezeu, căci ochii Lui sunt prea curați ca să poată privi răul.

Sub Lege s-a amintit permanent de păcate, căci sângele de tauri și de țapi nu era în stare să îndepărteze păcatele. (versetele 3-4) Și cu toate acestea era voia lui Dumnezeu ca păcatele să fie îndepărtate. În planul Său veșnic a hotărât aceasta și ea a fost vestită în făgăduința Sa dată deja imediat după căderea în păcat. Pentru ca acest plan și această făgăduință să se poată împlini, trebuia tăiată o jertfă al cărei sânge putea să curețe de toate păcatele și să poată

îndeplini toate cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Singurul Fiul al lui Dumnezeu S-a dat de bună voie să fie această jertfă.

„De aceea, intrând în lume, El spune: »N-ai voit jertfă și dar de mâncare, ci Mi-ai întocmit un trup. Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: ,Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule’«. Spunând mai sus: »N-ai vrut, nici nu Ți-au plăcut jertfe și daruri și arderi-de-tot și jertfe pentru păcat« (care sunt aduse potrivit Legii), atunci El a spus: »Iată, Eu vin ca să fac voia Ta«. El desființează ce este întâi, ca să stabilească ce este a doua oară;” (versetele 5-9).

Prin aceste cuvinte minunate și solemne noi am fost socotiți demni de a auzi ce s-a petrecut între Tatăl și Fiul, atunci când Fiul S-a hotărât să facă voia Tatălui. Auzim ce a spus El atunci și care erau planurile veșnice ale lui Dumnezeu, pe care El a venit să le împlinească. Înainte ca El să devină Om, la locul unde s-au discutat planurile veșnice și gândurile numai între Persoanele Dumnezeirii, Cuvântul S-a oferit, așa cum El ni S-a revelat în timp, să facă lucrarea stabilită în aceste planuri. Și în cuvântul profetic, care ne este făcut cunoscut, este ca și cum perdeaua ar fi ridicată puțin, înapoia căreia este ascunsă marea taină a gândurilor divine. Privilegiu nespus de minunat, pe care harul lui Dumnezeu ni-l dăruiește!

Deja atunci când Duhul Sfânt a lăsat să se scrie aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu prin pana profeților, prin aceasta El a declarat fără valoare toate jertfele vechiului legământ. Aici sunt enumerate toate felurile de jertfe – jertfe de tăiere, jertfe de mâncare, jertfe de ardere de tot și jertfe pentru păcat. Și pe toate acestea Dumnezeu nu le-a vrut, ele nici nu I-au plăcut. Niciuna dintre ele și nici ele toate luate împreună nu puteau curăța nici măcar o singură conștiință sau să ispășească un singur păcat. De aceea Fiul spune, atunci când vine în lume: „N-ai voit jertfă și dar de mâncare, ci Mi-ai întocmit un trup”. În textul ebraic din Psalmul 40 stă: „Tu Mi-ai străpuns urechile”. Însă în traducerea greacă a Vechiului Testament citim: „Tu Mi-ai întocmit un trup”. Și Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, a citat această traducere, căci prin ea se exprimă adevăratul sens al acestor cuvinte. Cuvântul ureche, folosit în felul acesta, are permanent sensul de primire de porunci și de obligația de a asculta. „El Îmi trezește dimineață după dimineață, Îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic”, citim în Isaia 50. După rânduiala, pe care o găsim în Exod 21, urechea era găurită sau prinsă de tocul ușii cu o sulă, ca semn că acest izraelit era ca sclav legat de casă, și pentru totdeauna trebuia să slujească stăpânului său și să asculte de el. Deci, prin primirea unui trup omenesc Domnul nostru a luat statura de sclav; El Și-a lăsat urechile străpunse de Dumnezeu, aceasta înseamnă, El S-a așezat în starea în care El trebuia să facă voia Stăpânului Său, oricare ar fi fost această voie.

El a făcut aceasta de bună voie. El Însuși este Cel care spune: „Mi-ai întocmit un trup. Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule”. El Se predă pe Sine Însuși, ca să facă voia lui Dumnezeu. Din dragoste liberă, pentru gloria Tatălui, El se dă pe Sine Însuși de bună voie ca Unul care era capabil și avea dreptul să facă aceasta. Era voia lui Dumnezeu; în sulul cărții, în planurile veșnice ale lui Dumnezeu era deja hotărât aceasta; dar El Se dă de bună voie la moarte, ca să împlinească această voie. Ascultător de planul care era întocmit pentru El, El Se jertfește în chip desăvârșit de bună voie, ca să-l împlinească; și prin faptul că Se dă pe Sine Însuși, El Se supune pe deplin și i-a asupra Sa să facă tot ce dorește Dumnezeu. Remarcabilă revelare a adevărului, pe care Isus l-a rostit o dată: „Eu și Tatăl suntem una”. Una în gândire și voință, deoarece ei sunt una în Ființa lor; căci nimeni altcineva decât o Persoană divină era în stare și avea dreptul să părăsească locul pe care El l-a ocupat. Realmente, chiar și în smerirea Lui, Mântuitorul nostru era în mod necesar Dumnezeu, căci numai Dumnezeu putea

face lucrarea, pe care El Și-a propus-o; însă totodată El era permanent și deplin ascultător de Dumnezeu și dependent de El. În existența Sa pe pământ s-a revelat ce s-a hotărât în locuințele veșnice.

Să mai observăm și că Domnul nostru zice lui Dumnezeu: „Tu Mi-ai pregătit un trup”. Cu toate că a fost născut de o fecioară, El a fost conceput de puterea Celui Preaînalt în umbrirea prin Duhul Sfânt. El a avut un trup omenesc real, dar un trup fără păcat și de aceea nemuritor, cu toate că El l-a luat, ca să poată muri – un trup pregătit de Dumnezeu pentru El.

Urmările smeririi și jertfirii de Sine a Fiului lui Dumnezeu sunt enumerate de Pavel. Ele sunt trei. 1. Sfințirea noastră prin voia lui Dumnezeu; 2. Sfințirea și desăvârșirea noastră prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna; și 3. Mărturia Duhului Sfânt în noi, care confirmă aceasta.

1. *Sfințirea noastră este după voia lui Dumnezeu. „Voie, prin care am fost sfințiți”* (versetul 10). Voia lui Dumnezeu, și nu a noastră, este cauza și motivul sfințirii noastre. Cine a înțeles aceasta, acela stă pe un teren de nezguduit. Prin voia Aceluia, care după înțelepciunea Sa proprie a pregătit un trup pentru Fiul Său, pentru ca Acesta să Se poată jertfi pe Sine pentru noi, noi am fost puși deoparte (sfințiți) pentru Dumnezeu și de aceea am fost mântuiți. Și orice s-ar putea schimba acum, dar voia lui Dumnezeu nu se schimbă. Ce a fost stabilit în planul Său veșnic, El a împlinit în timp, și nimic nu este în stare să schimbe ceva din aceasta. Ce fundament tare și de nezdruccinat pentru credința noastră!

Să observăm că în epistola noastră nu se tratează facerea cunoscut a vieții, și nici sfințirea practică, lucrată prin Duhul Sfânt. Este adevărat că în capitolul doisprezece se vorbește în îndemnul date despre sfințirea practică, dar nu în partea doctrinară a epistolei. Sfințirea, despre care este vorba aici, este punerea deoparte a unui om pentru Dumnezeu, pentru ca el prin voia lui Dumnezeu să-I aparțină; această punere deoparte are loc prin jertfirea lui Isus Hristos și glorificarea Sa la dreapta lui Dumnezeu.

2. *Sfințirea și desăvârșirea noastră a avut loc prin jertfirea trupului lui Isus Hristos odată pentru totdeauna. „Voie, prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos odată pentru totdeauna”* (versetul 10). Voia lui Dumnezeu este baza, și jertfa lui Isus Hristos mijlocul pentru sfințirea noastră. Domnul nostru, venit pe pământ să facă voia lui Dumnezeu, S-a jertfit prin Duhul Sfânt fără pată lui Dumnezeu; și prin această jertfă noi am fost puși deoparte pentru Dumnezeu și închinați lui Dumnezeu. Această jertfă are o putere veșnică; ea a avut loc o singură dată pentru totdeauna; ea nu se va repeta; și de aceea sfințirea noastră are natură divină și nu trebuie repetată. Prin puterea deplină suficientă a acestei jertfe noi suntem sfințiți pentru totdeauna pentru Dumnezeu, așa că sfințirea noastră, punerea noastră deoparte pentru Dumnezeu are statornicia voii lui Dumnezeu. Ea este urmarea harului, care s-a arătat în dăruirea lui Hristos. Sfințirea este desăvârșită, așa cum este desăvârșită lucrarea prin care ea a devenit posibilă, și de aceea ea are și durabilitatea și puterea suficienței depline a lucrării minunate a lui Hristos.

Că jertfirea lui Isus Hristos a avut loc *odată pentru totdeauna*, recunoaștem prin aceea că El șede la dreapta lui Dumnezeu. Preotul din perioada Vechiului Testament *sta*, deoarece păcatele lui trebuiau permanent îndepărtate; el trebuia să facă zilnic slujba și deseori să aducă aceleași jertfe de tăiere, deoarece sângele de țapi și de viței nu puteau îndepărta păcatele. Hristos, „*după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu*” (versetul 12). Lucrarea a fost terminată; sângele ispășirii a fost vărsat; o jertfă deplină suficientă a fost adusă; ca mai mare Mare Preot al nostru Hristos a intrat cu

sângele propriu în cer în Sfânta Sfintelor și acolo, pe baza dreptului Său primit, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, „așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui.”

Căci Hristos, care pentru totdeauna este Mare Preot al nostru, într-adevăr Se va ridica și va apărea în glorie pe norii cerului, însă nu ca să Se preocupe cu păcatele noastre, ci ca să câștige victoria asupra tuturor vrăjmașilor Săi. Tronul lui Dumnezeu, la dreapta Căruia S-a așezat, este pentru noi tronul harului, dar pentru toți vrăjmașii lui Dumnezeu este tronul judecății.

Din ce motiv Hristos S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu? Duhul Sfânt ne explică, când spune: „*Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți*” (versetul 14). Ce har! Noi am fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna. Noi am fost făcuți desăvârșiți prin lucrarea Sa, după dreptate, în urma căreia El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu și acum El este personal acolo. Dumnezeu L-a primit. Sângele Său a desființat păcatul. Prin lucrarea Sa a luat naștere o împăcare desăvârșită și veșnică; și toți, care sunt sfințiți, au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna.

Acestea sunt cuvinte ciudate. Nu stă scris: *cei care au fost sfințiți*, ci: *cei sfințiți*. Toți, cei care sunt sfințiți, indiferent când, în timpul secolelor trecute sau acum, au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna printr-o jertfă.² Toți, care cred, au parte la aceeași împăcare, sunt aduși în legătură cu aceeași lucrare și prin una și aceeași jertfă au fost făcuți desăvârșiți înaintea Feței sfinte a lui Dumnezeu.

3. *Mărturia Duhului Sfânt, care confirmă sfințirea și desăvârșirea noastră.* „*Dar și Duhul Sfânt ne mărturisește; pentru că, după ce a spus: »Acesta este legământul pe care-l voi întemeia pentru ei, după acele zile«, zice Domnul: »Dând legile Mele în inimile lor, le voi înscrie și în gândurile lor«; și: »nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor.«*”

Pentru a înțelege bine intenția scriitorului, trebuie să ne gândim la slujba ceremonială din Israel. Când marele preot în marea zi a ispășirii ducea sângele înapoia perdelei, ca să-l stropească înaintea capacului ispășirii și pe capacul ispășirii, pe care domnea Dumnezeu, poporul nu putea ști dacă Dumnezeu a primit jertfa decât atunci când marele preot ieșea din Locul Preasfânt și se arăta poporului. Hristos, Marele Preot al nostru, a intrat în Sfânta Sfintelor cerească și acolo șade la dreapta lui Dumnezeu. Cum putem noi ști, că jertfa a fost primită de Dumnezeu în cer? Poporul Israel va ști abia atunci când Isus va părăsi cerul și Se va arăta poporului Său. De aceea iudeii credincioși în timpul necazului cel mare sub antihrist vor avea o oarecare speranță, dar nu vor avea siguranța iertării păcatelor lor. Dar cum să știm noi? Deci, prin Duhul Sfânt. După ce Isus a intrat în cer și a fost glorificat de Dumnezeu, El a trimis Duhul Sfânt din cer pe pământ și L-a dăruit credincioșilor. Acest Duh ne adevărește, că Dumnezeu a primit sângele ispășirii; acest Duh ne vorbește despre Hristos glorificat, care a fost așezat ca Mare Preot al nostru la dreapta lui Dumnezeu, și ne dă asigurarea din partea lui Dumnezeu, că El niciodată nu își va mai aminti de păcatele și fărâdelegile noastre, deoarece ele au fost îndepărtate prin sângele lui Isus, care a fost primit de El ca deplin suficient. De aceea apostolii Domnului au trebuit să aștepte în Ierusalim până va fi venit Duhul Sfânt, căci abia după aceea ei puteau da mărturie despre iertarea păcatelor. Și în evanghelia după Ioan, unde Domnul spune: „Din trupul lui vor curge râuri de apă vie”, se spune „Dar a spus aceasta

---

² Înainte ca noi să fi crezut, da, înainte ca noi să ne fi născut, totul a fost înfăptuit.

despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; *pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat*”.

Starea minunată și glorioasă, în care se află credincioșii, are de aceea *originea* în voia lui Dumnezeu, care a unit în sine atât harul cât și planul lui Dumnezeu; ea își are baza și stabilitatea în lucrarea înfăptuită de Hristos, a cărei desăvârșire a fost dovedită prin șederea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu; și ea este confirmată prin *mărturia* Duhului Sfânt, care Și-a făcut locuință în noi și ne dă asigurarea, că jertfa a fost primită de Dumnezeu și sângele, care curăță de toate păcatele, este înaintea tronului Său.

„Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat” (versetul 18), așa încheie Pavel expunerea sa de dovezi. Dacă prin jertfa lui Hristos a luat naștere o iertare desăvârșită, atunci nu mai este necesară nici o jertfă, pentru a primi această iertare. Desigur se poate aminti permanent de această jertfă, dar aducerea unei jertfe noi aparține imposibilului. Noi ne aflăm pe un teren cu totul nou. Prin jertfa lui Hristos a fost desființat păcatul și noi, care credem, am fost sfințiți. Pentru noi, pătași ai chemării cerești, curățirea de păcatele noastre a fost făcută pe deplin și pentru totdeauna, a fost obținută iertarea desăvârșită a fărădelegilor noastre și ne-a fost dăruită o mântuire veșnică, așa că noi, fără păcat în ochii lui Dumnezeu, putem locui acolo unde Hristos șede la dreapta lui Dumnezeu.

Îndemnurile care urmează acum se bazează pe adevărurile minunate prezentate în această epistolă. Sunt patru îndemnuri. Primul este, că noi trebuie să ne folosim de privilegiul nostru minunat să intrăm ca preoți în Sfânta Sfintelor cerească.

„Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată” (versetele 19-22).

Îndemnul este: să intrăm cu inima curățită, în deplina siguranță a credinței. Ca motiv pentru posibilitatea unei astfel de intrări în Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu este dată încă o dată în cuvinte scurte, dar remarcabile și minunate, cauza îndrăzelii. Atâta timp cât exista cortul din față, drumul spre Sfânta Sfintelor nu era deschis; nimeni nu putea apărea în prezența lui Dumnezeu; dar prin sângele lui Hristos a fost creat un drum nou și viu, care ne duce în Sfânta Sfintelor cerească înaintea tronului lui Dumnezeu. Această cale nouă și vie a fost inaugurată prin perdea. Care este carnea Lui. Când Isus a murit, perdeaua Templului s-a rupt de sus până jos. Cerul s-a deschis, tronul lui Dumnezeu era accesibil pentru credincios; el putea intra în prezența lui Dumnezeu cu o conștiință curățită.

Dar nu numai aceasta. Isus S-a înălțat la cer și S-a așezat ca Mare Preot al nostru la dreapta lui Dumnezeu. Noi putem nu numai să intrăm în Sfânta Sfintelor cerească prin sângele lui Isus; ci, când am ajuns acolo, găsim acolo un „Mare Preot peste casa lui Dumnezeu”, care pe baza lucrării, pe care El a făcut-o, trăiește acolo pentru totdeauna, ca să intervină pentru noi și să ne reprezinte înaintea lui Dumnezeu, așa că jertfele noastre, oricât ar fi ele de nedesăvârșite și pătate, totuși sunt „bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (vezi 1 Petru 2.5).

De aceea noi avem voie să intrăm în Sfânta Sfintelor cerească. Însă noi nu numai *avem voie*, ci și *putem* intra. Noi avem nu numai *libertatea*, ci și *îndrăzneala* să intrăm. Cerul este nu numai deschis pentru noi, așa că noi putem intra liberi, ci noi am fost făcuți apti pentru Sfânta Sfintelor. Noi am devenit preoți ai lui Dumnezeu. Fiii lui Aaron, la consacrarea lor ca preoți, au fost spălați complet cu apa ligheanului de aramă, au fost îmbrăcați cu îmbrăcămintea

preoțească și au fost stropiți cu sânge. Tot așa și inimile noastre au fost stropite cu sângele lui Isus și astfel au fost curățite de o conștiință rea; în timp ce noi am fost complet curățiți prin Duhul lui Dumnezeu prin Cuvânt. Și spălarea cu apă este la fel de puțin repetată, precum este stropirea cu sângele lui Hristos. „Cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat”, a spus Domnul lui Petru; așa că noi am fost aduși într-o stare care ne face apti să intrăm în Sfânta Sfintelor cerească – acum, numai prin credință, dar la venirea lui Hristos, când va dispărea orice urmă de păcat pe trupul nostru, în realitate.

Această îndrăzneală este pentru toți credincioșii, căci ei toți au parte de lucrarea lui Hristos, și toți au fost spălați cu apă și au fost stropiți cu sânge. Dacă toți se folosesc de acest privilegiu minunat, aceasta este o altă chestiune. „Să intrăm”, spune Pavel; să pășim ca preoți în Sfânta Sfintelor cerească, ca acolo să aducem jertfele noastre. Dar să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței. Inima noastră trebuie să fie adevărată, sinceră înaintea lui Dumnezeu, și noi trebuie să umblăm în căile Domnului și să ne odihnim în jertfa lui Hristos, prin care a fost îndepărtată orice prăpastie între noi și Dumnezeu și noi am fost făcuți apti pentru prezența sfântă a lui Dumnezeu. Însă un credincios, care nu a înțeles răscumpărarea prin Hristos, nu se simte capabil să intre în Sfânta Sfintelor cerească; și un credincios, care nu umblă corect înaintea lui Dumnezeu, nu va simți nevoia să adore pe Dumnezeu, să-L laude și să-L preamărească. Dar dacă avem o inimă sinceră și stăm în deplina siguranță a credinței, atunci să ne folosim permanent de privilegiul nostru minunat și sfânt.

Al doilea îndemn este: „*Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite, deoarece credincios este Cel care a promis*” (versetul 23). Chiar dacă împlinirea făgăduinței este amânată mult timp, totuși Domnul este credincios; El nu uită făgăduințele Sale; la timpul Său El le va împlini. De aceea noi trebuie să ținem cu tărie mărturisirea speranței, potrivit căreia noi avem parte de chemarea cerească și vom merge acolo unde Isus a intrat ca Înainte-mergător al nostru.

Și aceasta trebuie s-o facă nu numai fiecare pentru sine însuși, ci, ca aparținători ai *aceleiași* familiei, s-o facem împreună. Noi călătorim împreună spre patria cerească, de aceea noi trebuie și să ne unim și să ne zidim și să ne întărim sufletește unii pe alții. De aceea îndemnul următor: „*Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune*” (versetul 24). Dacă unul dintre sfinți este în pericol să se abată, să-l atenționăm, să-l înconjurăm cu dragoste, să-l sprijinim și să-l întărim, pentru ca dragostea să nu se răcească și faptele bune să nu înceteze. „*Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci să ne încurajăm*”, să frecventăm cu fidelitate aceste străngeri laolaltă, „*și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua*” lui Hristos, ziua gloriei Sale (versetul 25).

Strângerea noastră laolaltă, aceasta este adunarea copiilor lui Dumnezeu. Este numai o familie a copiilor lui Dumnezeu, și de aceea numai o strângere laolaltă. A fi prezent în ea este privilegiul nostru sfânt și chemarea noastră scumpă. Acolo noi suntem întăriți prin credința reciprocă și prin părtășia comună; acolo noi glorificăm împreună pe Dumnezeu și Tatăl nostru și ne plecăm înaintea Mielului care a fost sacrificat; și acolo ne bucurăm împreună de viitorul minunat care ne așteaptă.

Aceste îndemnuri erau deosebit de necesare pentru credincioșii evrei, cărora Pavel le scria. Unii dintre ei aveau deja obiceiul să nu mai frecventeze străngerea laolaltă și erau în pericol să renunțe la mărturisirea speranței și să se reîntoarcă la iudaism. De aceea urmează acum cuvinte severe: „*Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu*

mai rămâne jertfă pentru păcate, ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți.” (versetele 26-27)

Intenția lui Pavel este clară. Ca și în capitolul șase, el vorbește aici despre urmările părăsirii credinței creștine și ale întoarcerii la iudaism. Aceasta înțelege el aici prin „păcățuim voit”. Cine a primit cunoștința adevărului și a părăsit iudaismul, ca să primească pe Hristos ca Mântuitor și Mare Preot al său, *păcătuieste cu voia*, dacă el leapădă credința creștină și se reîntoarce la serviciul divin iudaic; și deoarece el leapădă singura jertfă care are valabilitate înaintea lui Dumnezeu, pentru el nu mai rămâne nici o jertfă de tăiere pentru păcatele sale; și nu rămâne nimic altceva de așteptat decât judecata și văpaia de foc, care va mistui pe vrăjmașii lui Hristos.

Altceva nu este posibil; căci dacă „*cine a disprețuit Legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori; de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului?* (versetele 28-29). Să calci în picioare pe Fiul lui Dumnezeu este mai grav decât să lepezi Legea lui Moise; căci fapta ultimă este neascultare, dar prima este desconsiderarea harului lui Dumnezeu și a ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos Isus, ca să ne elibereze de urmările acestei neascultări. Cine s-a reîntors la iudaism și a tăgăduit credința creștină, acela a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, a socotit necurat sângele legământului, prin care el a fost sfințit, atunci când el a ocupat locul celor puși deoparte pentru Dumnezeu, și L-a insultat pe Duhul harului, care i-a deschis ochii pentru adevăr și i-a arătat pe Hristos ca Domn și Mântuitor al lui.

Însă Pavel avea o părere deosebită despre evreii cărora le scria; căci prin credința lor și prin dăruirea lor au dovedit că ei erau creștini adevărați. După ce ei au fost luminați prin Evanghelie, au îndurat multe lupte și suferințe. Ei au fost prigoniți sub tot felul de forme, așa că ei prin insulte și necazuri au fost expuși ca priveriște înaintea lumii; și ei au păstrat părtașia cu ceilalți care au fost tratați în același fel. Ei au dovedit părtașia lor cu cei închiși din pricina Numelui Domnului; da, ei au primit cu bucurie răpirea bunurilor lor, deoarece privirea lor era îndreptată spre viitorul minunat care ne așteaptă. Ei și-au luat privirea de la bunul trecut al lumii acesteia și și-au îndreptat privirea spre averea mai bună și statornică din ceruri (versetele 32-34).

Însă ei au trebuit să rămână pe poziție; căci numai cine rabdă până la sfârșit va fi mântuit. De făgăduința lui Dumnezeu poate avea parte numai acela care rabdă și face voia lui Dumnezeu. De aceea Pavel le spune: „*Nu lepădați deci încrederea voastră care are o mare răsplătire!*” (versetul 35).³ De aceea nu vă lăsați descurajați; rămâneți fideli credinței; țineți-vă strâns de făgăduința lui Dumnezeu; gândiți-vă, că cel drept va trăi prin credință, și că Dumnezeu nu are nici o plăcere de cel care se retrage, de cel care renunță la credință (versetul 38). „Dar noi”, așa încheie Pavel – voi și eu – „*nu suntem din aceia care dau înapoi spre pieire, ci ai credinței, spre păstrarea sufletului*” (versetul 39).

---

³ Împlinirea făgăduințelor nu va întârzia. „Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine **va veni și nu va întârzia**” (versetul 37).

Capitolul 11

Aceste reflectări îl conduc pe scriitorul epistolei la prezentarea a ceea ce este credința și ce poate ea, și la ceea ce este partea credinciosului pe pământ. O viață în credință era ceva cu totul nou pentru acești evrei convertiți. Ei nu puteau înțelege, că ei se aflau în greutăți mai mari decât înainte și trebuiau să îndure înjosiri și umiliri, pe care niciodată nu le-au cunoscut. Părea ca și cum totul ar fi împotriva lor. Ei s-au așteptat la pace, la fericire și prosperitate, dar erau batjocoriți, disprețuiți și lepădați. Pavel le arată că credința niciodată nu se poate aștepta la altceva aici jos pe pământ și niciodată nu va avea parte de altceva. Sfinții din timpurile trecute, care au umblat în credință și au săvârșit fapte de credință minunate, au fost străini pe pământ, nu au găsit nici un loc de odihnă aici, ci au fost batjocoriți, prizoniți, maltratați și omorâți. Dar ei au rămas în credință; ei au așteptat cu răbdare; ei nu s-au lăsat nici speriați, nici descurajați; și, cu toate că nu au văzut împlinirea făgăduinței, ei s-au ținut de Cel nevăzut ca și cum L-ar fi văzut. Privirea lor era îndreptată spre viitorul minunat, la biruința viitoare asupra tuturor vrăjmașilor Domnului.

Acest capitol minunat ne va arăta deci ce este credința și ce poate ea, și ce găsește credinciosul aici pe pământ. Nori de martori ne sunt prezentați, începând cu începutul creației și până în zilele lui Isus Hristos. Toți aceștia au perseverat în credință, fără să obțină făgăduința. În împrejurările cele mai grele și în suferințele cele mai grele ei au rămas statornici și au obținut biruința. Ei ne sunt prezentați ca modele, pentru ca noi să prindem curaj și tot așa ca ei să perseverăm până la sfârșit.

Să observăm că nu ne este prezentată o listă completă a credincioșilor vechiului legământ, ci urmările acelor eroi ai credinței sau bărbați ai credinței, care au dovedit credința lor în mod deosebit. Dacă suntem conștienți de aceasta, nu ne vom mira că aici lipsesc nume, care în alte împrejurări neapărat ar trebui amintite, deoarece ele aparțin credincioșilor din perioada de timp a Vechiului Testament.

Cine a citit cu atenție acest capitol și a meditat asupra lui, a observat că Duhul Sfânt urmărește un anumit plan în succesiunea prezentării persoanelor și evenimentelor, prin care ne sunt prezentate adevăruri și însușiri diferite ale credinței.

După descrierea naturii credinței în versetul 1 și a stării sfinților Vechiului Testament în versetul 2, găsim în versetele 3-7 o prezentare a marilor adevăruri principale ale creștinismului. După aceea versetele 8-16 arată cum credința ne face să fim străini aici pe pământ, și versetele 17-22 arată cum această credință este o încredere desăvârșită în împlinirea făgăduințelor, chiar și în lucrurile pământești. Și în final, de la versetul 22 până la sfârșitul capitolului, găsim descrisă puterea credinței, prin care sunt biruite greutățile aflate pe calea bărbaților lui Dumnezeu. Să ne ocupăm pe scurt cu aceste secțiuni.

Capitolul începe cu descrierea naturii credinței. „*Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile viitoare.*” Noi nădăjduim să obținem gloria și să vedem biruința Domnului asupra tuturor vrăjmașilor Săi; credința este deplina încredințare cu privire la aceasta, căci prin credință noi știm că gloria este partea noastră și biruința va veni. Nimeni dintre noi nu a văzut pe Dumnezeu sau pe Isus; prin credință avem convingerea că Ei există. De aceea credința este pentru noi lucrul cel mai de încredere care există.

Prin credință „*au primit mărturie cei din vechime*”. Aceasta se spune la începutul și la sfârșitul capitolului nostru (vezi versetul 39), și pe lângă aceasta la unii din ei, ca la Abel, este amintit în mod deosebit. *Toți* cei din vechime au primit prin credință mărturia că ei au fost

plăcuți lui Dumnezeu. Credința este darul lui Dumnezeu și fundamentul divin pentru viața sufletului nostru. Această credință au avut-o ei toți, tot așa cum o avem și noi. În privința aceasta nu este nici o diferență. Fără credință nimeni nu poate fi plăcut lui Dumnezeu; prin credință primim mărturia, că ne putem apropia de Dumnezeu, ne putem încrede în El și putem avea părtășie cu El.

După aceasta urmează marile adevăruri de bază ale creștinismului – creația lumii, ispășirea, înălțarea la cer și judecata celor păcătoși.

„Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată” (versetul 3).

Aici suntem conduși înapoi la ceea ce citim în Geneza 1.1: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Nu ne este revelat în Scriptură ce s-a petrecut între această creare a universului și nașterea haosului, despre care este vorba în versetul 2, însă ni se relatează ce a făcut Dumnezeu după aceea, ca să aducă pământul în starea în care el se află astăzi. În așa numita creație de șase zile pământul este amintit numai în legătură cu omul, în timp ce în primul verset se spune că Dumnezeu din nimic a chemat tot universul la existență. Credința înțelege aceasta. Noi credem nu numai că așa este, ci totodată noi înțelegem că nu poate fi altfel. Pentru credință este rezolvată enigma creației. Ceea ce cei mai mari înțelepți nu pot pricepe, ceea ce i-a determinat la cele mai diferite teorii, care se contrazic reciproc și din care una este mai ne bună decât cealaltă, este pe deplin rațional pentru copilul cel mai mic, care crede în Dumnezeul atotputernic. Să recunoști pe Dumnezeu ca Creatorul, ca Cel care din nimic a făcut universului întreg, tot ce există, pământul și cerul cu toate astrele, ne satisface pe deplin, în timp ce toate sistemele filozofilor vechi și noi ne lasă în întuneric.

După creație urmează împăcarea. Aici nu se vorbește de căderea omului, căci aceasta era opusul unei fapte de credință; era neascultarea necredinței. Prin această cădere a venit păcatul în lume și omul s-a desprins de Dumnezeu; cum ar fi putut omul să mai stea înaintea Lui? Răspunsul la această întrebare îl primim în ceea ce ni se relatează despre Abel.

„Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit” (versetul 4).

Învățat prin cuvintele și faptele Domnului, care imediat după cădere a făgăduit un Salvator și a făcut îmbrăcăminte de piele, singurele prin care goliciunea lor putea fi acoperită, Abel a recunoscut prin credință că el nu putea să stea înaintea lui Dumnezeu și nu putea fi plăcut înaintea Lui fără o jertfă de sânge. În timp ce Cain gândea că el ca păcătos ar putea să se apropie de Dumnezeu și să-I aducă o jertfă plăcută, Abel a mărturisit că el a meritat moartea și judecata și că este numai o singură posibilitate să te apropii de Dumnezeu, și anume, ca Dumnezeu să primească jertfa lui sacrificială în locul său. El a pus jertfa sa între el și Dumnezeu. Prin aceasta a recunoscut dreptatea lui Dumnezeu și a dovedit încrederea lui în harul lui Dumnezeu. Dumnezeu a primit jertfa lui Abel. Prin aceasta Abel a primit mărturia că el a fost socotit drept.

Prin jertfa sa Abel vorbește încă, cu toate că el a murit; căci el ne arată drumul credinței și singurul fundament pe care păcătosul poate apărea înaintea lui Dumnezeu. Jertfa lui Abel

vorbește despre Mielul lui Dumnezeu, care a fost sacrificat pentru păcatele noastre. Dacă noi venim înaintea lui Dumnezeu cu jertfa lui Isus, atunci noi vom fi îndreptățiți, și prin credință obținem mărturia că suntem drepti. Dumnezeu a dat mărturie despre jertfa lui Isus; El a primit-o; căci Acela care a murit încărcat cu păcatele noastre la cruce, pe Acela El L-a înviat și L-a înălțat și glorificat la dreapta Sa. Noi putem apărea înaintea lui Dumnezeu cu această jertfă primită de El. Îndreptățiți și ca drepti ne aflăm în părtășie cu El și putem, dacă Dumnezeu consideră că este bine, să intrăm imediat în cer, deoarece moartea și păcatul au fost nimicite. Ispășirii înfăptuite nu mai trebuie să i se adauge nimic. Nu este nicidecum vorba de o maturizare pentru cer, de o educare pentru glorie; căci totul este în ordine, totul a fost înfăptuit; pe baza jertfei lui Isus primită de Dumnezeu, noi stăm înaintea feței Domnului fără pată sau zbârcitură. De aceea după ispășire urmează aici înălțarea la cer. Cu toate că pentru cei mai mulți credincioși după mântuirea lor urmează o călătorie prin pustie, totuși această umblare prin pustie nu este necesară pentru a-i face capabili pentru cer. Ei pot în același moment, în care ei au primit pe Isus și jertfa Sa, să intre în cer. Tâlharul a mers de pe cruce direct în paradisul ceresc. Aceia care se vor pocăi scurt înainte de revenirea Domnului, vor intra în casa Tatălui fără a călători prin pustie.

„Prin credință, Enoh a fost răpit, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl răpise; pentru că, mai înainte de răpire, a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu.” (versetul 5).

Enoh este o imagine a Adunării (Bisericii). El a umblat cu Dumnezeu. El s-a despărțit de lumea rea, care îl înconjură. El avea mărturia, că era plăcut lui Dumnezeu. El a fost luat în cer pe baza biruinței asupra morții; și prin Duhul lui Dumnezeu el depune mărturie despre judecata care va lovi lumea (Iuda 14,15); dar, fără să treacă prin această judecată, el a fost luat din timpul acesta. Tot așa și Adunarea (Biserica) la revenirea lui Isus va fi salvată imediat înainte de venirea ceasului încercării, care va veni peste tot pământul locuit. Ea va fi dusă în întâmpinarea Domnului în văzduh, fără să treacă prin moarte, unde El va coborî ca s-o ia și s-o ducă în locuința ei cerească (Apocalipsa 3.10; 1 Tesaloniceni 4.13-18; 1 Corinteni 15.51-54).

Atunci se va constata că moartea a fost nimicită. Deja acum moartea pentru un credincios nu mai este moarte în sensul obișnuit al cuvântului, căci Mântuitorul nostru a suferit pentru noi moartea ca plată a păcatului. Moartea este un câștig pentru noi, deoarece noi, departe de trup suntem acasă la Domnul. Cu toate acestea moartea este urmarea păcatului, și atâta timp cât credincioșii mor, nu se vede că moartea a fost nimicită. Dar când va veni Isus, atunci sfinții care au adormit vor învia și apoi Adunarea (Biserica), care trăiește pe pământ, nu va muri, ci va fi transformată într-o clipită, și atunci se va împlini deodată cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de biruință”.

Este ciudat și prețios ce ni se spune despre Enoh. Înainte de răpirea lui el a avut mărturia că el este plăcut lui Dumnezeu. Cine umblă cu Dumnezeu are mărturia că el este plăcut lui Dumnezeu; el savurează dulceața părtășiei și are mărturia Duhului. El savurează revărsarea de har și a gândurilor lui Dumnezeu în conștientizarea prezenței Sale și fiind conștient că el umblă potrivit Cuvântului Său. Un copil care umblă împreună cu un tată deosebit de iubitor, în discuția cu tatăl său savurează conștient plăcerea tatălui. Fie ca noi să savurăm permanent gloria și dulceața unei astfel de umblări în părtășia Sa.

După creație urmează salvarea, după salvare urmează înălțarea la cer a Adunării, și după această înălțare la cer urmează judecata asupra lumii, în timpul căreia sfinții, care vor trăi atunci, vor fi păziți. Aceasta ne este prezentat prin Noe și potop. „*Prin credință, Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui; prin aceasta a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței*” (versetul 7).

Noe se afla în mijlocul judecății care a venit peste lume. El a vestit altora judecata, nu ca unul care era în afara ei, ci ca unul care însuși trebuia să treacă prin ea. El însuși a fost înștiințat și el a înștiințat și pe alții; și fiind cuprins de teamă a construit o corabie pentru salvarea casei sale, prin care el a condamnat lumea. Enoh nu a trebuit să construiască o corabie, ca să poată trece prin potop; el nu a intrat în potop, căci Dumnezeu l-a luat la Sine înainte de potop. În timp ce Enoh mergea în cer, Noe a fost pus deoparte pentru lumea nouă. Adunarea (Biserica) va fi luată din lume înainte să vină ziua răzbunării; rămășița iudaică va trece prin judecată și va moșteni Împărăția lui Hristos. Iudeii credincioși ai ultimelor zile vor trece prin judecăți, din care noi, ca unii care nu aparținem lumii, vom fi salvați; ei vor fi moștenitori ai dreptății, care este prin credință, și martori ai lui Dumnezeu despre această dreptate într-o lume nouă, în care va fi practică dreptatea prin El, Cel care va veni și va pune pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale.

Am observat că umblarea prin pustia lumii nu ocupă un loc în rândul adevărilor de bază ale creștinismului, așa cum acestea ne sunt prezentate în primele șapte versete ale capitolului nostru. Cu toate acestea călătoria prin pustie are o importanță mare. Cu toate că ea nu este necesară, ca să ne facă apți pentru cer, pentru noi cei care prin lucrarea lui Hristos am fost făcuți apți pentru prezența lui Dumnezeu, totuși această umblare prin pustie are o importanță mare. De aceea urmează acum descrierea ei în versetele 8-16. Credincioșii sunt aici pe pământ străini și călători și au privirea îndreptată spre o patrie mai bună – patria cerească. În viața patriarhilor Avraam, Isaac și Iacov ne este prezentat aceasta.

Este important să observăm cum este prezentat mai întâi caracterul general a vieții acestor eroi ai credinței (versetele 8-16), în timp ce după aceea, de la versetul 17 și până la versetul 22, este amintită fiecare faptă de credință deosebită a lor. În ceea ce privește primul aspect, ei toți erau egali, cu privire la al doilea aspect, fiecare din ei avea virtutea lui.

Prin credință Avraam a ascultat de chemarea făcută de Dumnezeu și a părăsit țara sa și rudenia sa, ca să meargă la locul pe care urma să-l primească ca moștenire, fără să știe unde va merge. Și ajuns acolo, s-a comportat ca străin în țara făgăduită, ca într-o țară străină și a locuit în corturi, nu în case sau în cetăți – cu Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe (versetele 8-9). Ei ar fi avut timp suficient să se reîntoarcă în patria lor de mai înainte, dar nu s-au întors, căci ei așteptau cetatea al cărei Meșter și Creator este Dumnezeu, și ei erau dornici după ceva mai bun, aceasta înseamnă după patria cerească. În felul acesta ei au rămas toată viața lor străini și locuitori fără cetățenie în țara pe care Dumnezeu le-a făgăduit-o; și cu toate că ei au murit, fără să primească făgăduința, ei au ținut totuși cu tărie la făgăduință, nu s-au lăsat prin nimic descurajați și au avut privilegiul să facă experiența minunată că Domnul este Dumnezeu lor. Ei s-au încrezut în împlinirea făgăduinței Sale, pe care prin credință au privit-o de departe (versetele 10-16).

Aceasta este și acum poziția credincioșilor în lumea aceasta. Ei nu sunt din lume, ei nu au aici o cetate stătătoare; ei trec aici numai prin ea; ei umblă pe pământ ca străini; patria lor nu este aici jos, ci acolo sus; ochiul lor este îndreptat spre cer, unde Domnul le-a pregătit o

cetate. Deoarece ei sunt moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos, ei așteaptă domnia care le va fi dată în curând asupra pământului acesta, și se află, atâta timp cât diavolul stăpânește pământul, ca locuitori fără cetățenie aici, care nu se preocupă cu conducerea lumii.

Prin ceea ce ni se face cunoscut aici, aflăm totodată că sfinții vechiului legământ prin părțasia lor cu Dumnezeu au cunoscut și învățat multe lucruri, care nu le-au fost revelate lor direct. În Vechiul Testament nu este vorba de învierea morților, despre o cetate care are temelii, despre o patrie cerească; dar prin părțasia lor cu Dumnezeu ei au fost introduși în aceste adevăruri importante și prin aceasta s-au ridicat deasupra perioadei de timp în care se aflau. Este ciudat în cel mai înalt grad. Ceea ce noi nu putem presupune la citirea Vechiului Testament, ne este făcut cunoscut aici prin Duhul Sfânt, care totodată ne dă o evaluare a multor fapte de credință, la care noi nu ne putem gândi atunci când citim istoria lor. Sara, de exemplu, care din necredință a răs atunci când i s-a vestit nașterea lui Isaac, cu siguranță noi nu am fi citat-o în rândul eroilor credinței; și totuși ea este enumerată aici în rândul lor.

După această prezentare adecvată a locului pe care credincioșii îl ocupă aici jos, ne este prezentată ca model încrederea deplină a acestor bărbați ai credinței în făgăduința lui Dumnezeu. Ciudat este, că Avraam, Isac și Iacov sunt numiți aici încă o dată. În versetele 8-16 ei sunt prezentați numai ca străini și locuitori fără cetățenie pe pământ, care au locuit în corturi și aveau ochii îndreptați spre patria cerească; însă după aceea, în versetele 17-22, ne sunt relatate faptele lor de credință deosebite.

„Prin credință, Avraam, când a fost încercat, l-a adus jertfă pe Isaac; și el, care își însușise promisiunile, oferea jertfă pe singurul său fiu, ca acela căruia i se spusese: „În Isaac ți se va numi sămânța!“, socotind că Dumnezeu poate să învieze chiar dintre morți, de unde, vorbind figurativ, l-a și primit” (versetele 17-19).

Avraam a oferit de două ori dovada, că el a crezut în puterea lui Dumnezeu, care înviază morții; prima dată, atunci când Dumnezeu i-a promis, că el va primi un fiu de la Sara. El nu s-a uitat, spune apostolul Pavel în epistola către Romani capitolul 4, la sine însuși, al cărui trup era aproape mort, și nici la pânțele ca și mort al Sarei. Și a doua oară, atunci când Domnul i-a poruncit să jertfească pe Isaac. Aceasta era o încercare a credinței mai grea decât prima. De Isaac depindea împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Dacă Isaac va fi jertfit, făgăduința nu mai putea fi împlinită. Ce trebuia Avraam să facă? Să jertfească pe Isaac? Dar atunci nu mai puteau fi binecuvântate în el toate semințiile pământului. Să se împotrivescă? Dar atunci înceta să mai fie prietenul lui Dumnezeu. Ce este de făcut? Ascultă, dar apoi crede că Isaac va fi înviat din morți. O chibzuință plăcută lui Dumnezeu! Credință minunată! Domnul a fost glorificat prin aceasta și Avraam este numit tatăl credincioșilor.

În același fel Hristos a renunțat la drepturile Sale mesianice și a mers în moarte, dăruindu-Se voii lui Dumnezeu și încredințându-Se Lui. La înviere El a primit totul înapoi. Același lucru ar trebui să facă și creștini evrei cu privire la Mesia și la făgăduințele date lui Israel. Să observăm că atunci când te încrezi în Dumnezeu și renunți la toate pentru a face voia Sa, totdeauna câștigi și cunoști mai mult din căile atotputerniciei Sale; decât dacă potrivit cu voia lui Dumnezeu renunți la ceva care ți-a fost deja dat. Avraam a renunțat la făgăduința dată pentru carne (fire); el privea spre cetatea care are temelii și dorea o patrie cerească; el a

renunțat la Isaac, în care a fost dată făgăduința și a recunoscut adevărul, și anume nădejdea în înviere; căci Dumnezeu este neschimbabil.

„Prin credință, Isaac i-a binecuvântat pe Iacov și pe Esau cu privire la cele viitoare” (versetul 20). Credința l-a făcut pe Isaac capabil să deosebească dreptul poporului lui Dumnezeu potrivit alegerii de drepturile naturale ale celui întâi născut. Cel mai tânăr este binecuvântat de el; asupra celui întâi născut este rostită judecata. Aceasta era potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu gândurile lui Dumnezeu; și Isaac a recunoscut aceasta prin credință.

„Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat pe vârful toiagului său” (versetul 21). Din viața lungă și agitată a lui Iacov, oricât de bogată ar fi în tot felul de întâmplări, nu este amintită nici o faptă de credință, cu excepția a ceea ce el a făcut pe patul de moarte. După ce pe căile lui proprii a avut parte de tot felul de vicisitudini, și odată a fost chiar pe punctul de a părăsi locul lui de străin aici jos pe pământ, atunci când a vrut să se unească cu oamenii din Sihem, la sfârșitul drumului său, pe patul de moarte, prin credință a ocupat poziția sa adevărată de străin. Rezemat pe toiagul lui de călător, cu care a trecut prin Iordan, a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif, ai fiului lepădat de frații săi, și i-a dat astfel o moștenire dublă.

Iosif, care în Egipt a ajuns să aibă autoritatea cea mai mare, și a câștigat onoare, prestigiu și avere, a cunoscut prin credință că izraeliții vor părăsi cândva țara în care slujesc ca robi, și ca popor liber vor intra în Canaanul făgăduit lor de Dumnezeu, și a dat poruncă ca la această ieșire să ia cu ei sarcofagul lui (versetul 22).

Începând cu versetul 23 urmează faptele credinței, care constau în biruința asupra greutăților, așa cum le întâmpină omul credinței pe drumul său prin această lume rea. Sunt amintite detalii deosebit de importante și ele dau învățături importante.

Credința părinților lui Moise nu s-au interesat de porunca îngrozitoare a lui faraon; ei nu s-au temut de porunca împăratului; ci, „pentru că au văzut că era frumos copilășul”, și de aceea l-au considerat eliberatorul lui Israel, l-au ascuns trei luni. Credința nu discută, ci acționează potrivit făgăduinței lui Dumnezeu și lasă urmările în seama mâinii Domnului (versetul 23).

Însă împrejurările, pe care Domnul le-a folosit, ca să țină pe Moise în viață, au fost totodată mijloacele ca să-l aducă în poziția cea mai privilegiată, pe care el o putea ocupa în Egipt. Moise a avut parte de tot ce în vremea aceea putea aduce unui om onoare și prestigiu, bogăție și putere; însă prin credință el a cunoscut obligația sa și chemarea sa. El a refuzat să fie numit un fiu al fiicei lui faraon; el a părăsit curtea și comorile Egiptului, ca să fie împreună cu poporul Domnului, sărac, disprețuit și subjugat, căruia i-au fost date făgăduințele lui Dumnezeu. Să fie tratat rău împreună cu poporul lui Dumnezeu a fost pentru el mai plăcut decât să aibă parte de plăcerile trecătoare ale păcatului. Pavel spune: Moise a socotit ocară lui Hristos o bogăție mai mare decât comorile Egiptului. Căci Mântuitorul nostru scump a fost de asemenea bogat și S-a făcut sărac, S-a predat batjocurii și ocării din partea lumii, S-a asociat cu rămășița săracă, disprețuită a iudeilor, și ca cum ar fi fost Unul dintre ei S-a lăsat botezat de Ioan. De aceea Pavel numește ceea ce a făcut Moise, o alegere a ocării lui Hristos în locul comorilor Egiptului, cu toate că Moise nu s-a gândit la ocară lui Hristos și nici nu se putea gândi la ea.

Este important să observăm aici că credința se lasă condusă prin motivații, care sunt lucrate în inima omului și conduse de către Dumnezeu Însuși, fără ca lui să-i fie cunoscute căile prevăzute de Dumnezeu pentru el. Niciodată nu s-a văzut așa de clar și așa de ciudat intervenția providenței lui Dumnezeu, ca în istoria lui Moise. El a fost dus în chip minunat la curtea lui faraon și acolo a fost învățat timp de patruzeci de ani toată înțelepciunea Egiptului. Dar prin credință el a părăsit curtea lui faraon și a renunțat la privilegiile lui, ca să se alipească de poporul Domnului. Învățăm din aceasta, că providența lui Dumnezeu conduce împrejurările, dar credința conduce comportarea noastră și inima noastră.

Moise a fost capabil să facă aceasta, *deoarece el s-a uitat spre răsplătire*. Răsplătirea, pe care Dumnezeu a făgăduit-o, nu este motivația acțiunilor noastre, dar ea sprijină și încurajează inima. Ea ne ferește de influența lumii, de influența lucrurilor care ne înconjoară, atât cele plăcute cât și cele neplăcute, sau chiar de cele care ne îngrozesc, și ne îndreaptă privirea spre gloria viitoare. Taina statorniciei, fermității și mărimii morale constă în cârmuirea spre un țel care nu se vede.

Credința, fără să vadă, realizează și intervenția lui Dumnezeu. Moise „a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut”; și prin aceasta a fost eliberat de orice frică de vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului său. „*Prin credință a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului*” (versetul 27). Istoria ne spune cu câtă demnitate și cetezanță Moise s-a împotrivit mâniei lui faraon și i-a vestit judecățile Domnului.

Greutatea devine mai mare pentru inimă, dacă Dumnezeu nu intervine, și anume, dacă conștiința păcatului și gândul la judecata, pe care am meritat-o, ne face să tremurăm înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul nostru. Însă credința recunoaște prin stropirea ușorilor ușii cu sânge, că izraelitul ca și egipteanul este subiectul judecății lui Dumnezeu; și prin faptul că se încrede în puterea sângelui, el primește mărturia lui Dumnezeu și poate aștepta în liniște judecata lui Dumnezeu. În noaptea, în care judecata Domnului a venit peste tot Egiptul, Moise a putut prin credință să serbeze sărbătoarea eliberării lor, paștele (versetul 28).

După aceea urmează o altă serie de fapte de credință. Prin credință izraeliții au trecut prin Marea Roșie; prin credință au căzut zidurile Ierihonului; prin credință a fost cruțată curva Rahab. Ciudate legături! Cu siguranță nu fără intenție așezate în felul acesta prin Duhul Sfânt. Trecerea prin Marea Roșie este un model al salvării noastre depline de sub puterea vrăjmașului prin moartea și învierea lui Hristos. Apele judecății, în care au pierit egiptenii, au fost pentru izraeliți drumul spre salvare. Prin moarte ei au trecut la viață. Acesta era pentru noi modelul, care s-a împlinit în Hristos. Crucea înseamnă moarte și judecată, cele două urmări îngrozitoare ale păcatului, soarta veșnică a păcătosului. Însă pentru noi crucea este salvarea, deoarece Hristos a suferit judecata și moartea pentru noi la cruce, așa că noi suntem eliberați de ele. Hristos a murit și a înviat, și noi parcurgem în credință ceea ce ar fi fost condamnarea noastră veșnică, dar care acum a devenit salvarea noastră veșnică. Noi trecem prin mare fără să ne înecăm. Moartea și judecata sunt siguranța noastră; și prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, noi ajungem într-o stare nouă.

Izraeliții trebuiau nu numai eliberați de sub autoritatea lui faraon, ci ei trebuiau și să ia în posesiune țara Canaan făgăduită lor; pentru aceasta trebuiau alungați vrăjmașii din țară. Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce ele au fost înconjurare șapte zile, și prin aceasta credința s-a arătat în puterea și statornicia ei. Acum toată țara se întindea deschisă înaintea lor. După salvarea noastră de moarte și judecată, prin credință ocupăm locul nostru în locurile

cerești și cucerim binecuvântările cerești de la vrăjmașul sufletelor noastre, marele acuzator al fraților (Apocalipsa 12.10).

Prin credință curva Rahab nu a murit împreună cu cei necredincioși, deoarece a primit cu pace pe cercetași. Prin credință ea s-a așezat de partea poporului Domnului și a fost primită în popor ca străină, și anume a fost admisă în seminția din care, după carne, a venit Mesia. Așa vor avea parte păgânii de binecuvântările lui Israel; și așa sunt deja acum credincioșii dintre națiuni *un singur* trup cu credincioșii din Israel, împreună părtași ai acelorași făgăduințe și tovarăși ai casei lui Dumnezeu.

În versetele 32-38 Duhul Sfânt amintește în general faptele de credință ale sfinților vechiului legământ din timpuri diferite și în împrejurări diferite, prin care puterea credinței și statornicia ei s-au confirmat în suferințele cele mai îngrozitoare și prigoanele cele mai grele. Probabil în versetele 37 și 38 este vorba de credincioșii care în timpul macabeilor au suferit sub prigoanele îngrozitoare ale împăratului sirian Antiochus Epiphanes. Lumea nu era demnă să aibă în mijlocul ei astfel de martori credincioși (fideli) ai lui Dumnezeu.

Deosebit de importante sunt ultimele două versete ale capitolului. „*Și toți aceștia, primind mărturie prin credință, n-au primit promisiunea, Dumnezeu având în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi.*” (versetele 39,40) Așa cum s-a spus la început, tot așa se spune și la sfârșitul acestui capitol despre *toți* sfinții vechiului legământ, că ei au fost plăcuți lui Dumnezeu. Și cu toate acestea n-au primit făgăduința. Ei au murit, înainte ca făgăduința să fie împlinită. De ce n-au primit ei împlinirea făgăduinței? Deoarece trebuia mai întâi ca *noi* să ajungem în revelația deplină și minunată a noii perioade, aceea a Bisericii; și Dumnezeu a prevăzut *pentru noi* ceva mai bun, pentru ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți *fără noi*.

În această epistolă suntem învățați cu privire la adevărul, că lucrurile cerești sunt lucruri în care noi trăim prin unirea lui Hristos cu Adunarea (Biserica) și prin intrarea noastră liberă în Sfânta Sfintelor cerească prin sângele Său. Pentru noi nu este vorba de o făgăduință, prin care noi din depărtare privim locul în care noi nu avem încă voie să intrăm; căci noi putem intra cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu; noi aparținem Locului Preasfânt ceresc, unde locuiește Dumnezeu; noi avem acolo cetățenia noastră. Hristos ca Om este glorificat în cer; El, Capul nostru, este Întemernătorul nostru. Avraam a umblat aici pe pământ, având privirea îndreptată spre cetatea cerească; dar el nu stătea în legătură cu cerul într-o relație prin Hristos, care a intrat în glorie. Noi suntem în Hristos în cer. Desigur, aici Duhul Sfânt nu intră în detalii cu privire la acest subiect, deoarece nu este intenția Lui să ne prezinte aici poziția minunată a Bisericii (El face aceasta în epistola către Efeseni); dar El ne arată printr-un singur cuvânt această poziție minunată. Oricât de binecuvântați ar fi fost patriarhii, totuși poziția creștinului este cu totul alta, și mai înaltă. Noi avem privilegiu, pe care sfinții din perioada Vechiului Testament nu au avut-o. Faptul că Omul Hristos Isus este în cer, după ce El a făcut lucrarea de mântuire, și că Duhul Sfânt, prin care noi suntem legați cu Hristos, este aici pe pământ și locuiește în noi, ne face să înțelegem că privilegiile noastre sunt mult mai înalte și mai mari decât ale sfinților Vechiului Testament. Cel mai mic în Împărăție este mai mare decât cel mai mare dintre cei care au trăit înainte de venirea acestei Împărății.

Capitolul 12

„De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.” (versetele 1-2)

Acesta este rezultatul la care Pavel ajunge după descrierea demnă de admirație a vieții de credință a eroilor credinței din Vechiul Testament. Noi suntem înconjurați de un nor mare de martori. Ce poate face credința, cum ea perseverează până la sfârșit, cu toate că făgăduința nu a fost încă împlinită, ne este arătat în mod convingător prin viața acestor sfinți și trebuie să ne stimuleze să alergăm cu perseverență în alergarea care ne stă înaintea. Pericolele, în care se aflau iudeii, erau mari. Descurajarea poate duce la cădere, obosirea în credință poate conduce la tăgăduirea lui Hristos. Amintirea martorilor din vechiul legământ trebuia să le inspire curaj și încredere. În comparație cu perseverența acestor sfinți credincioși (fidei), evreii trebuiau să se rușineze de nestatornicia lor.

Cât de nemărginit de mari sunt privilegiile noastre! Dumnezeu a prevăzut pentru noi *ceva mai bun* – o poziție mai bună, un loc mai bun, o speranță mai bună – dar și, așa cum spune Pavel aici, un subiect mai bun al credinței. Fiecare din sfinții vechiului legământ a gustat ceva din greutățile drumului de credință și le-au biruit. Domnul și Mântuitorul nostru însă a mers *tot* drumul credinței până la capăt, de la iesle și până la cruce, și acum stă la dreapta tronului lui Dumnezeu. El a fost încercat de *toate* ispitele, cărora natura umană poate fi expusă. El a fost prigonit de oameni, ispitit de satan, părăsit de Dumnezeu. Ucenicii Lui L-au părăsit, atunci când Îl amenința pericolul; prietenul Lui apropiat L-a vândut; cei mai iubiți ucenicii ai Lui nu au putut să suferă cu El, cu toate că El dorea mult compasiunea lor. Părinții, al căror nume este numit aici cu cinste, s-au încrezut în Dumnezeu și au fost ascultați; dar El nu a fost ascultat; El era un vierme și nu om (Psalmul 22). El a mers drumul în deplină ascultare. În toate și peste toate El a ieșit biruitor și a intrat triumfător în cer, ca acolo ca Om glorificat să-și ocupe locul la dreapta tronului lui Dumnezeu.

De aceea El este Căpetenia (sau Inițiatorul) și Desăvârșitorul credinței. El a mers pe drumul credinței de la început și până la sfârșit și acum domnește încununat cu glorie și onoare la dreapta lui Dumnezeu. Privind la El în cer, vedem drumul credinței, perseverența credinței și desăvârșirea credinței. În lumea aceasta întunecată vedem o cărare luminoasă care conduce în gloria cerească, pe care Isus ca și Conducător suprem a mers înainte și la al cărei capăt El a ajuns ca desăvârșitor al credinței. Cu toate că avem în jurul nostru un nor așa mare de martori, ale căror fapte de credință minunate pot să ne încurajeze și să ne întărească, totuși există pentru noi numai un subiect al credinței, și acesta este Isus, șezând la dreapta lui Dumnezeu, și noi trebuie să ne luăm privirea de la toate celelalte lucruri și să ne îndreptăm privirea exclusiv spre El și apoi să-L urmăm pe acest drum al credinței.

Căci Isus, care a intrat în gloria care I-a fost făgăduită, ne este un model în suferința prin care El a trecut, ca să ajungă la această glorie. Din pricina bucuriei, care Îi era pusă înaintea: aceea de a intra în glorie ca Inițiatorul (Căpetenia) și Desăvârșitorul credinței, ca Înaintemergător alor Săi, El a îndurat crucea, neluând în seamă rușinea acestei cruci. Deci,

spune Pavel, „*uitați-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre*” (versetul 3), ci continuați-vă până la capăt cu perseverență alergarea care vă stă înaintea.

Ca să poți alerga cu perseverență alergarea, trebuie să dăm la o parte orice povară a păcatului, care ne înconjoară așa de ușor. Pavel vorbește despre aceasta, ca și cum nimic n-ar fi mai ușor de făcut decât aceasta. Și într-adevăr este ușor, dacă privim la Isus. Dacă nu privim la El, atunci este imposibil. Sunt două lucruri care ne împiedică; grijile și păcatul. Inima omului se preocupă cu greutatea și cu suferința; și cu cât te gândești mai mult la acestea, cu atât te simți mai împovărat. Dar și păcatul este o cursă; poftele cărnii se războiesc cu sufletul. Dar de îndată ce privim la Isus, omul nou devine activ. Noi avem un subiect nou, care ne despovărează și ne eliberează de toate celelalte lucruri; este viața nouă, natura nouă, pe care am primit-o în Hristos, care acum se dezvoltă. Găsim în Isus, dacă ne-am îndreptat privirea spre El, puterea care ne eliberează. Dacă considerăm lucrurile lumii acesteia ca o povară, așa cum de fapt sunt în realitate, atunci este ușor să le îndepărtăm de la noi. Se renunță cu plăcere la ceea ce stă în cale și împiedică.

Dar dacă privirea noastră este îndreptată spre împrejurări și la suferință, atunci devenim descurajați și suntem în pericol să fim înfrânți. Așa s-a întâmplat evreilor, și de aceea Pavel încearcă să-i ridice din descurajarea lor și să-i umple cu o nouă încredere. Mai întâi prin aceea că el le îndreaptă atenția spre perseverența eroilor credinței ai vechiului legământ. Apoi, prin aceea că el le îndreaptă privirea spre noul subiect al credinței în cer. Și în final, prin aceea că el le arată că disciplina din partea lui Dumnezeu este o dovadă a dragostei Sale și face clar, că noi nu suntem copii nelegitimi, ci suntem *fii*.

Suferința, de care aveau parte credincioșii evrei, era o suferință din pricina lui Hristos. Ei au fost prigoniți din pricina credinței lor. De aceea Pavel le putea spune: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului” (versetul 4); aceasta înseamnă în lupta voastră împotriva păcatului din lume voi nu ați ajuns așa departe, că a trebuit să vă jertfiți viața. Această suferință pentru Hristos este onoarea noastră și bucuria noastră. (vezi Filipeni 1.29; 1 Petru 2.19; Iacov 1.2). Cine este socotit vrednic să sufere pentru Hristos și pentru El să-și jertfească viața, va primi cândva o cunună deosebită. Dar aceleași suferințe sunt folosite totodată de Dumnezeu ca să ne încerce, să ne educe și să ne sfințească. Dacă despre această suferință se poate spune, că noi trebuie s-o privim ca o mare bucurie, ea ne este prezentată totodată ca o disciplinare din partea Tatălui asupra copiilor Săi. Însă aceasta depinde din ce perspectivă o privim. Ce onoare deosebită și ce mare bucurie este pentru noi, deoarece noi, suferind pentru dreptate, devenim asemenea lui Hristos; aceasta este în mâna Tatălui nostru un mijloc, ca să ne facă părtași gloriei Sale.

Sub acest aspect este privită aici suferința de către Pavel. Just și măreț este ce spune Pavel în privința aceasta. Deoarece destinatarii epistolei sale erau descurajați din cauza multelor neazuri, pe care le aveau de suportat, el îi mângâie remarcând că toate aceste suferințe erau o disciplinare prin mâna lui Dumnezeu, Tatăl lor, și de aceea era o dovadă că ei erau fii și nu copii nelegitimi. „*Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: »Fiul meu, nu disprețui disciplina Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El*” (versetul 5). Accentul se pune pe „*fii*”. Numai *fiii* sunt disciplinați. Dacă vom ține seama de aceasta, atunci nu vom prețui puțin disciplina din partea Domnului, și nici nu vom fi doborâți prin ea. Aceasta ar putea să-și aibă cauza numai în necredință: cine desconsideră disciplina din partea Domnului, acela nu crede că aceasta vine de la un Tată iubitor, de aceea el este

deznădăjduit. Dar dacă credem că Domnul disciplinează pe acela care îl iubește, și că El biciuiește pe orice fiu pe care îl primește (versetul 6), atunci vom înțelege că Domnul nu face nimic în zadar și niciodată nu trimite ceva, care pentru noi nu ar fi de folos și necesar. Atunci nu vom suspina sub disciplinare și nici nu ne vom comporta ca și cum disciplinarea nu ar însemna nimic. Atunci vom fi păziți, să nu fim nici indiferenți, și nici să nu ne întristăm.

Deci disciplinarea este o dovadă că noi suntem fii și că Domnul ne iubește. Căci „*voi îndurați suferința ca disciplinare*”, spune Pavel, și nu ca mânie din partea lui Dumnezeu. Suferințele nu sunt o judecată a lui Dumnezeu, nu sunt o pedeapsă, ci disciplinare din partea unui Tată iubitor. „*Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii: căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?*” (versetul 7). Copiilor străini eu nu le am nimic de zis, eu nu mă preocup cu ei; însă pe copiii *mei* îi educ, îi țin sub disciplină și îi pedepsesc, dacă este nevoie. În călăuzirea Sa prevăzătoare, Dumnezeu Se preocupă cu toți oamenii, dar numai copiii Lui stau sub disciplină. De aceea lipsa disciplinării divine ar fi o dovadă că noi nu suntem copii ai lui Dumnezeu, ci am fi copii nelegitimi (bastarzi) (versetul 8). Nicidecum să nu ne lăsăm descurajați prin disciplinare, ea trebuie să ne fie spre bucurie și mângâiere, deoarece prin ea noi aflăm cu câtă dragoste ne iubește Domnul.

Pe lângă aceasta, disciplinarea are o intenție binecuvântată și ea aduce roade minunate. „*Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim?*” (versetul 9). Desigur: căci părinții noștri după carne ne-au disciplinat pentru puține zile, așa cum gândeau ei că este bine, deseori probabil samavolnic; dar El, Dumnezeu și Tatăl nostru în Hristos, ne disciplinează spre folosul nostru, pentru ca noi să devenim părtași sfințeniei Sale (versetul 10). Tatăl nostru, care ne iubește, nu dorește nimic mai mult decât aceasta. El este Tatăl sfânt și El vrea să facă pe copiii Lui părtași sfințeniei Sale. Prin disciplinare învățăm să ne cunoaștem singuri, așa cum vedem aceasta la Iov; ea ne păzește de abateri, așa cum a fost țepușa în carne în cazul lui Pavel. Disciplinarea antrenează și conștiința, așa cum rezultă din istoria lui David. Prin aceasta răul este judecat și înlăturat, și noi ne curățim, așa după cum El este curat.

Cine a înțeles aceasta și dorește fierbinte după sfințenia lui Dumnezeu (și care creștin adevărat nu dorește aceasta?), se va bucura de disciplinare, nu pentru că disciplinarea în sine ar fi cauza bucuriei, ci din cauza intenției și efectului ei binecuvântat. Căci „*orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății*” (versetul 11). Disciplinarea nu poate fi altfel decât dureroasă și o pricină de întristare, căci altfel la ce ar sluji ea? -, și cum ar putea ea altfel să-și atingă ținta? Dar dacă suntem exersați prin ea, atunci ea dă rodul aducător de pace al dreptății, și această cunoaștere ne face să ne bucurăm în necazuri și să ne lăudăm în dureri. Pe baza acestui studiu minunat asupra disciplinării, Pavel îndeamnă pe evrei să-și ridice mâinile obosite și genunchii slăbănogiți și să creeze cărări drepte pentru picioarele lor, pentru ca cel șchiop să nu se abată de pe cale și astfel să devină tot mai slab, ci mai degrabă să fie vindecat (versetele 12-13).

„*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul*” (versetul 14). De aceea supuneți-vă disciplinării din partea Domnului, care are loc spre folosul vostru și spre sfințirea voastră, și nu vă lăsați abătuți de la harul lui Dumnezeu, care v-a făcut fii ai lui Dumnezeu și vă educă ca pe niște fii; nu lăsați să răsară în sufletele voastre vreo rădăcină de amărăciune cu privire la căile Domnului în disciplinare și să vă neliniștească, prin

care nu numai voi înșivă vă rătăciți de la harul lui Dumnezeu, ci luați și pe alții cu voi; și nu faceți ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut (versetele 15 și 16).

Această referire la Esau este ciudată și în mod deosebit pentru un iudeu este potrivită și aspră. Dacă veți cădea de la harul lui Dumnezeu, atunci veți ajunge, așa atenționează Pavel, în poziția bărbatului care este așa de disprețuit și de urât de poporul vostru. Nu contează ce alegeți în locul lui Hristos; prin faptul că Îl părăsești, ajungi în starea lui Esau cel păcătos. Esau stă înaintea noastră ca prototip al acelor care vor striga: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar lacrimile lor vor rămâne fără efect, ca și ale lui Esau. Esau a venit prea târziu. Cu toate că el a cerut cu lacrimi fierbinți binecuvântarea din partea tatălui său, el a fost respins (versetul 17). Și tot așa aceia care disprețuiesc harul lui Dumnezeu și resping pe Hristos, nu vor găsi loc pentru câință; ușa se va închide, și ei sunt excluși și tăiați de la orice binecuvântare.

În versetele următoare găsim o punere față în față demnă de admirație a Legii și harului, a vechii perioade și a noii perioade, a groazei de pe Muntele Sinai și a binecuvântărilor Muntelui Sionului. Este un loc biblic cu totul deosebit. Citește-l cu atenție, iubite cititor, și savurează frumusețea și gloria lui (versetele 18-24).

Sinai și Sion – cei doi munți foarte importanți, sunt puși aici față în față. Groaza Legii și binecuvântările plăcute ale harului stau înaintea noastră. Când Dumnezeu, Domnul, S-a coborât în dreptatea Sa pe Muntele Sinai, ca să dea Legea Sa poporului Său, atunci semnele judecății au înconjurat muntele acesta; nu numai tot poporul se cutremura și tremura și a luat-o la fugă, rugându-se ca să nu li se mai vorbească, ci chiar și Moise, mijlocitorul vechiului legământ, a spus: „Sunt îngrozit și tremur!” -, așa de îngrozitoare era apariția. Cum putea fi altfel? Acolo unde Dumnezeu în sfințenia și dreptatea Sa prezintă oamenilor decăzuți cerințele Sale drepte, acolo frica și groaza trebuie să umple inima, căci nu este nimeni care să facă binele, și de aceea toți sunt sub blestem și judecată.

Efectul revelării dreptății lui Dumnezeu asupra păcătoșilor nu poate fi altul. Dar când Israel a încălcat toate poruncile lui Dumnezeu și chivotul legământului a părăsit locul lui; când poporul a păcătuit și trebuia predat judecății, atunci Dumnezeu, Domnul, a intervenit în har, a ales pe David din seminția lui Iuda, și David a biruit pe iubișii, a cucerit cetatea Sion și pe Muntele Sion a pus bazele construirii Templului. Pe locul unde a stat îngerul nimicitor, ca să lovească Ierusalimul, David a construit un altar pentru Domnul, și pe locul acesta s-a ridicat mai târziu Casa Domnului, în care El S-a arătat în glorie în zilele lui Solomon. Când omul a eșuat desăvârșit în responsabilitatea lui, a venit Dumnezeu, Domnul, pentru ca în har să creeze o legătură nouă între Sine și poporul Său. De aceea Pavel spune aici credincioșilor: „*Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge ... ci v-ați apropiat de muntele Sion*” (versetele 18-22).

Însă noi nu numai am venit de la Lege la har și acum stăm în har, ci noi am venit și de pe pământ în cer și avem un loc deosebit în cer. Noi am venit la ... „*cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc*” (versetul 22). Sion era cetatea Marelui Împărat, unde S-a arătat gloria lui Dumnezeu, dar nu era cetatea Dumnezeului celui viu. Cetatea Dumnezeului celui viu este Ierusalimul ceresc, ca să zicem așa capitala Împărăției Dumnezeului celui viu, cetatea care are temelii al căror ziditor și creator este Domnul Însuși. Deci de pe pământ noi mergem în cer – din Sionul pământesc în Ierusalimul ceresc. Dumnezeu Se glorifică într-un fel în care nici îngerii nu s-au gândit.

Dar ajunși în cer, noi ne aflăm în mijlocul a „*zeci de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare*”; și acolo, pe acea scenă demnă de admirație, ochii noștri vor fi capturați de un

subiect deosebit de minunat, despărțit și mai presus de îngeri: „*Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri*” (versetul 23).

Acești întâi-născuți nu s-au născut în ceruri, ei nu sunt acolo localnici așa cum sunt sfinții îngeri, care au fost păziți de Dumnezeu de cădere; ci ei sunt subiectul planului veșnic al lui Dumnezeu, aleși înainte de întemeierea lumii, ca să fie sfinți și fără pată înaintea feței lui Dumnezeu în dragoste. Ei sunt moștenitorii glorificați și întâi-născuții lui Dumnezeu, înscriși în ceruri după planul Său veșnic. Ei nu sunt subiecte ale făgăduințelor, cu toate că ei, căroro le-au fost reținute pe pământ făgăduințele, vor savura aceste făgăduințe în cer; ci ei prin har aparțin cerului. Ei nu au o altă parte, nu au o altă patrie, nu au nici un alt drept de cetățenie, decât cerul. Dumnezeu Însuși le-a înscris numele acolo. Această poziție de întâi-născut este poziția cea mai sublimă care se găsește. Adunarea, potrivit planului veșnic al lui Dumnezeu, ocupă în veșnicie poziția cea mai înaltă.

Aceasta ne conduce de la sine la „*Dumnezeu, Judecătorul tuturor*”. Acesta este privilegiul nostru minunat și sfânt. Dumnezeu, judecătorul întregului pământ, este Dumnezeul nostru, în a cărui prezență sfântă noi ne simțim desăvârșit de fericiți. În cartea Apocalipsa, cei douăzeci și patru de bătrâni, reprezentanții cetii de preoți cerești, înconjoară într-o liniște desăvârșită tronul Celui Atotputernic, ale cărui judecăți fac să se cutremure pământul, și înaintea scaunului de judecată apar toți, cei vii și cei morți.

Acum ajungem la o altă ceată de fericiți: „*duhurile celor drepte, făcuți desăvârșiți*”. Aceștia sunt sfinții vechiului legământ, care au fost recunoscuți de Judecătorul drept ca fiind ai Săi, înainte de revelarea Bisericii; cei care și-au terminat alergarea și în luptă au obținut biruința și acum așteaptă gloria. Dar nu numai ei vor fi binecuvântați; și sfinții de pe pământ vor primi binecuvântarea. Dumnezeu va face un legământ nou cu poporul Său Israel, nu în forma legământului pe care El l-a făcut cu părinții lor, căci ei nu au rămas în acest legământ; ci Legea lui Dumnezeu va scrisă în inima lor și li se vor ierta păcatele făcute sub legământul dintâi. De aceea noi am venit „*la Isus, Mijlocitorul unui nou legământ*”, Cel care a făcut totul, ca să poată realiza acest legământ nou. Să observăm că nu se spune că noi am venit la un legământ nou, ci noi am venit la Isus, care este Mijlocitorul acestui legământ nou. Și în sfârșit noi am venit la „*sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel*”. Sângele lui Hristos a fost vărsat pe pământ, ca și sângele lui Abel prin Cain. Însă în loc ca el să strige după răzbunare, prin care Cain a devenit un blestemat și un fugar pe pământ – un model potrivit al iudeilor, care sunt vinovați de omorârea Fiului lui Dumnezeu – harul vorbește și sângele vărsat al lui Hristos strigă după pace și iertare a celor care L-au omorât. În această succesiune demnă de admirație a binecuvântărilor, sângele lui Hristos vine la sfârșit, deoarece el este fundamentul oricărei binecuvântări, atât al binecuvântării Adunării cât și al binecuvântării sfinților Vechiului Testament și al credincioșilor din Israel și dintre națiuni, care vor locui pe pământul nou.

Acolo unde astfel de binecuvântări bogate au devenit partea credincioșilor, ei trebuie să ia seama să nu respingă pe Cel care le vorbește. Căci dacă aceia nu au scăpat de judecată, cei care au respins pe Acela care pe pământ a împlinit cerințele divine, cu cât mai puțin vom scăpa noi dacă ne îndepărtăm de Cel care vorbește din ceruri (versetul 25). În perioada veche Domnul a vorbit pe pământ, acum El vorbește din cer. Atunci glasul Său a mișcat pământul; dar acum glasul Său „*va clătina nu numai pământul, ci și cerul*” (versetul 26). Aceasta este făgăduința Domnului. De aceea respingerea creștinismului a fost mult mai fatală decât încălcarea poruncilor Legii. Cine se îndepărtează de creștinism, acela se îndepărtează de

singurul care poate face o nouă ordine a lucrurilor, de Împărăția care nu va dispărea și nu va pieri, ci stă veșnic nemișcată.

Căci acolo unde toate izvoarele, din care au putut curge toate binecuvântările pentru oamenii de pe pământ, au fost otrăvite, și unde cerul, reședința puterii lui Dumnezeu, a fost murdărit prin căderea diavolului, acolo Dumnezeu, Domnul, va mișca totul și va face să piară, și va veni o creație nouă, în care locuiește dreptatea. Aceasta a fost intenția lui Dumnezeu deja atunci când El a adus pământul în starea lui actuală; căci „*lucrurile, care vor fi clătinate, au fost făcute ca să rămână cele neclătinate*” (versetul 27). „Lucrurile mișcătoare” nu au fost făcute cu intenția să rămână totdeauna așa, ci cu scopul să dispară iarăși și în locul lor să vină „lucrurile care nu se mișcă”. Prima creație a fost făcută cu planul hotărât ca ea să fie înlocuită cândva de creația nouă, care este de neclintit și rămâne veșnic.

În capitolul al treilea al celei de-a doua epistolă a lui Petru ni se face cunoscut în ce fel va avea loc această schimbare a lucrurilor mișcătoare. Prin Cuvântul lui Dumnezeu au luat naștere din vechime cerurile și pământul, constând din apă și în apă; și acestea sunt păzite prin cuvântul Său și sunt păstrate pentru focul din ziua judecății și nimicirii oamenilor păcătoși. Atunci cerurile vor pieri cu trosnete mari și elementele se vor descompune în foc, după care apoi va lua naștere un cer nou și un pământ nou, unde nu va mai fi apă. Elementele: apă, foc și aer vor pieri, „și marea nu mai era”, așa citim în cartea Apocalipsa (capitolul 21.1).

Toate lucrurile de jos, tot ce ne atrage și înșală inima, și chiar și toate privilegiile după carne, vor pieri. Noi primim o Împărăție de nezguduit – o Împărăție, care nu se schimbă, nu piere, nu se clatină, nu se termină, ci rămâne în veșnicie. De aceea Pavel încheie în felul acesta această serie de îndemnuri, „*De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă*” (versetul 28). Numai harul ne face capabili să slujim plăcut lui Dumnezeu. Legea a arătat public, că nimeni nu este capabil să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu, ci că omul *este rău* de neîmbunătățit. Însă harul în Hristos Isus, care ne-a eliberat de blestemul Legii, ne face apti de a face ce este plăcut lui Dumnezeu și apti să-I slujim cu *respect* și cu *teamă evlavioasă*. Să *ținem cu tărie* acest har, căci altfel pierdem această Împărăție, pe care am primit-o, căci „și Dumnezeu nostru este un foc mistuitor” (versetul 29), care va judeca pe toți care disprețuiesc harul Său și leapădă dragostea Sa.

Capitolul 13

Îndemnurile din acest capitol sunt foarte importante. Ele se referă la drumul pe care sfinții îl au de mers ca străini în lumea aceasta și drept urmare nu ajung la înălțimea îndemnurilor din epistola către Efeseni, unde ne este prezentată chemarea cerească a Adunării.

„*Dragostea frățescă să rămână.*” (versetul 1) Cine este născut din Dumnezeu iubește pe toți cei care sunt născuți din Dumnezeu. Dar în lumea aceasta se pot petrece multe care distrug dragostea. De aceea Pavel îndeamnă ca dragostea frățescă să rămână activă în ciuda tuturor obstacolelor. Și dacă un frate este un străin, „*nu uitați primirea de oaspeți*”; gândiți-vă că Avraam prin faptul că a fost ospitalier a găzduit îngeri, fără să știe (versetul 2). Însă nu numai aceasta. Sunt frați care suferă în închisori și sunt maltratați; nu îi uitați, ci gândiți-vă la ei așa ca și cum voi înșivă ați fi închiși. Așezați-vă în situația lor, suferiți împreună cu ei și gândiți-vă că voi înșivă sunteți într-un trup. Atunci vom simți cu un sentiment adânc, cum trebuie să se simtă aceia care sunt rău tratați și deseori suferă de foame, de frig și prigoane (versetul 3).

Demn de luat în seamă și deosebit de serios este îndemnul următor: „*Căsătoria să fie ținută în onoare în toate, și patul neîntinat, pentru că pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu*” (versetul 4); demn de luat în seamă pentru aceia care afirmă că Pavel în epistola către Corinteni s-a declarat împotriva căsătoriei, sau cel puțin a prezentat căsătoria ca fiind profană. Cine citește atent 1 Corinteni 7 va ajunge la o cu totul altă concluzie și va recunoaște că numai din pricina Domnului Pavel sfătuiește să nu se căsătorească, ca să se poată dedica în totalitate în slujba pentru Domnul, adăugând însă categoric, că fiecare a primit darul său propriu de la Dumnezeu, și deci trebuie să acționeze corespunzător. Și din atenționarea din versetul 4 de aici vedem că apostolul nu se gândește să desconsidere căsătoria; din contra, el vrea ca în toate privințele căsnicia, ca rânduială a lui Dumnezeu, trebuie ținută în onoare, atât de către cei necăsătoriți, cât și de aceia care sunt deja căsătoriți. Comuniunea în afara căsniciei și comuniunea cu alt bărbat sau altă femeie, în cazul celor căsătoriți, va fi judecată de Dumnezeu. Curvarii și adulterii nu au loc în Împărăția lui Dumnezeu.

„*Purtarea să fie fără iubire de bani*”, așa sună îndemnul următor, „*mulțumiți-vă cu ce aveți*”. Noi suntem străini aici jos și călătorim spre patria cerească. De aceea nu avem nevoie nici de bogăție și nici de onoare; dacă primim ce avem nevoie pentru călătorie, putem fi mulțumiți. Desigur vom avea parte de greutate și de împotrivire; aceasta nu poate fi altfel în lumea aceasta; copiii lui Dumnezeu sunt disprețuiți, batjocoriți și tratați rău; dar nici o frică: Cel care este pentru noi este mai tare decât cel care este împotriva noastră. Domnul a spus: „*Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi*”, așa că prin credință putem spune cu îndrăzneală: „*Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?*” (versetele 5-6).

În versetele 7 și 17 evreilor li se amintește de conducătorii lor. În versetul 7 Pavel vorbește despre conducători care au plecat deja acasă: „*Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; și privind atent la sfârșitul modului lor de viață, imitați-le credința*” (versetul 7). Ei și-au jertfit viața pentru Numele lui Isus și în moartea lor au confirmat credința și au pecetluit predica lor. Dacă ne gândim la Ștefan, primul martir creștin, atunci vedem ce poate face credința și cum privirea la Domnul gloriei îl face pe un credincios asemenea Domnului și Stăpânului său, chiar și în moartea sa. Minunat și potrivit model! Amintiți-vă de ei și urmați-le credința. Și cu toate că noi acum nu avem astfel de modele

potrivite, totuși se poate spune despre fiecare care prin cuvântul său și viața sa a dat mărturie despre harul Domnului, și cu bucurie a părăsit pământul acesta, că el este un conducător la care trebuie să ne gândim și a cărui credință trebuie s-o urmăm.

În versetul 17 apostolul vorbește despre conducătorii care lucrau încă în mijlocul lor. *„Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală; pentru ca să facă aceasta cu bucurie, și nu suspinând, pentru că aceasta ar fi nefolositor pentru voi.”* Îndemn deosebit de important și pentru timpul nostru. Un conducător este fiecare, care merge înainte, oricine ar fi el. În ultimul capitol al epistolei către Romani este numită o serie lungă de conducători, și printre aceștia se află și diferite femei. Aici însă sunt numiți în primul rând aceia care lucrează ca păstori în Adunare. Aceasta rezultă din context. Ei veghează asupra sufletelor încredințate lor, ca unii care vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu de lucrarea lor, pe care o fac pentru sufletele sfinților. Dacă credincioșii ascultă de ei, se lasă atenționați, îndemnați și muștrați de ei și le sunt supuși, prin aceea că se comportă conform îndrumărilor lor, atunci ei pot să-și facă lucrarea cu bucurie. În cazul contrar ei își vor face lucrarea suspinând, prin aceasta se vor descuraja și treptat vor renunța să mai dea îndemnuri, și aceasta ar fi foarte dezavantajos pentru starea spirituală a credincioșilor. Să ne gândim cu seriozitate la aceasta, iubite cititor; nu este vorba de persoane care ocupă un post, ci de fiecare care într-un fel oarecare merge înainte în cuvânt, în păstoriarea turmei sau în fapte bune. Pe aceștia să-i onorăm și să-i iubim din pricina lucrării lor și să le fim ascultători ca unii care veghează asupra sufletelor noastre.

În versetul 7 Pavel vorbește despre conducătorii care au plecat din mijlocul lor, și după aceea spune în versetul 8: *„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.”* Minunată mângâiere! Oricine ne-ar părăsi, Isus rămâne. Dar în același timp: orice s-ar schimba, orice rătăcirii s-ar strecura, orice învățături străine s-ar predica, Isus rămâne totdeauna același. El nu Se schimbă; El și numai El este calea, adevărul și viața; noi trebuie să ne întoarcem permanent de la toate învățăturile și instituirile omenești la ce era de la început. (vezi 1 Ioan 2.18-27) De aceea apostolul după această asigurare minunată: Isus Hristos este același ieri și azi și în veci, dă avertismentul serios: *„Nu vă lăsați abătuți de învățături felurite și străine; pentru că este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, de la care n-au avut folos cei care au umblat după ele”* (versetul 9). Cine se lasă atras și înșelat prin învățături felurite și străine, arată prin aceasta clar că nu este mulțumit și nu are suficient în Isus. Este imposibil să-L savurezi pe El și să nu afli că El este totul pentru noi, că El ne satisface deplin și de aceea noi nu avem nevoie de altceva.

Scriitorul acestei epistole revine încă o dată la diferența dintre serviciul divin iudaic și creștin și arată prin cuvinte demne de luat în seamă urmarea, că adevăratul serviciu divin nu mai este la iudei, care aveau o slujbă privilegiată, la care nimeni în afară de ei nu era admis, ci că adevărata închinare este acum privilegiul tuturor credincioșilor. Ei au un altar dumnezeiesc, de care au voie să se apropie.

„Noi avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce cei care slujesc în cort; pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, »sunt arse afară din tabără«. De aceea și Isus, ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă. Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui: pentru că nu avem aici o cetate statornică, ci o căutăm pe cea viitoare.”

Jertfa mare și a tot suficientă pentru păcat a fost adusă. Isus, care a suferit în afara porții, a intrat în cer; El a dus sângele Său propriu, care ne curăță de toate păcatele, în Locul Preasfânt

ceresc și prin aceasta a sfințit pe poporul Său și l-a făcut în stare să intre cu deplină îndrăzneală în acest Loc Preasfânt ceresc. De aceea un serviciu divin pământesc, în care nu există nici o intrare înapoia perdelei, unde drumul spre Locul Preasfânt este închis și nu ești admis în prezența lui Dumnezeu, nu mai poate dura mult. Adevărata adorare, dorită de Dumnezeu și plăcută Lui este înapoia perdelei, în Locul Preasfânt ceresc, unde Isus a intrat ca Înaintemergător al nostru. Serviciul divin, care avea o glorie pământească, care era alcătuit după elementele religioase ale lumii, și care își avea locul în lumea aceasta, a trecut și slujba în duh și adevăr trece în locul lui. Toți care cred în Hristos, sunt preoți ai lui Dumnezeu și intră acolo unde nici un preot al vechii perioade de timp nu avea intrare. Adevăr important! Sfințit prin sângele lui Hristos, despărțit de păcat și de lume, poporul lui Dumnezeu are un serviciu divin ceresc, cu toate că el călătorește încă pe pământ. El poate sluji lui Dumnezeu în mod plăcut numai atunci când slujba lui este în concordanță cu locul pe care îl ocupă și cu relația în care stă față de Domnul.

Dar Isus, care a fost luat de Dumnezeu în cer și acolo a fost încununat cu glorie și cinste, a fost lepădat de lume. El a suferit în afara porții. Deci dacă locul creștinilor este în Locul Preasfânt, atunci el este și în afara taberei. Lumea L-a lepădat pe Isus; de aceea noi trebuie să ieșim afară la El, în afara taberei, purtând ocară Lui. Prin „tabără” se înțelege aici sistemul iudaic, slujba în ceremonii și umbre, care au fost date la o parte de Dumnezeu, deoarece s-au împlinit în Hristos și prin Hristos. Deci dacă serviciul divin, dat de Dumnezeu lui Israel, a decăzut și este numit: primele elemente (principii) ale lumii, așa că Dumnezeu nu mai putea avea plăcere de acest serviciu divin, atunci cu cât mai mult orice serviciu divin, care nu a fost dat de Dumnezeu, ci a fost instituit după voia omului și după principiile lumii, este în contradicție cu voia și cu gândurile Domnului. Da, putem spune liniștiți, că orice serviciu divin, care constituie un sistem, care se face una cu lumea și se orientează după gândurile oamenilor, este o negare și o punere deoparte a creștinismului.

Prin faptul că părăsim acest cult lumesc, nu poate fi altfel, decât că ocară, de care Isus a avut parte aici jos pe pământ, va fi și partea noastră. Dar sfinții nu au aici o cetate stătătoare; noi căutăm pe cea viitoare. Prin faptul că aici jos avem parte de ocară Mântuitorului nostru, noi primim, ca și El, gloria cerească, veșnică. Cu privire la această glorie noi mergem bucuroși pe drumul nostru și laudăm și preamărim pe Dumnezeul nostru, care ne-a eliberat din lume, ne-a curățit de păcatele noastre și ne-a deschis intrarea în Sfânta Sfintelor cerească.

De aceea Pavel spune: „*Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui*” (versetul 15). Noi suntem preoți, dar preoți *spirituali*; de aceea noi nu aducem tămâie și smirnă, ci jertfe *spirituale* – jertfe de laudă. Admiși ca preoți în Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu, noi aducem acolo lui Dumnezeu o jertfă de laudă adoratoare. Aceste jertfe le aducem nu pe baza demnității *noastre*, ci *prin Hristos*, în care am fost făcuți plăcuți înaintea feței lui Dumnezeu, și, atâta timp cât noi călătorim aici jos pe pământ și jertfele noastre sunt sărăcicioase și slabe, El le face plăcute înaintea lui Dumnezeu, așa că ele se înalță ca o mireasmă plăcută înaintea Lui.

Sunt și alte jertfe – jertfe de binefacere și dărnicie. „*Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu*” (versetul 16). Purtarea de grijă față de săraci și ajutorul dat slujitorilor Cuvântului este numit de Dumnezeu o jertfă, de care El are plăcere. Cât de potrivită este în acest sens istoria căpitanului Corneliu, ale cărui rugăciuni și binefaceri s-au înălțat spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută, așa că Domnul l-a făcut să aibă parte de cea mai bogată binecuvântare, dintre toate binecuvântările spirituale. Și ce frumoase

sunt cuvintele apostolului Pavel adresate credincioșilor din Filipi, care i-au trimis darurile lor pentru întreținerea sa. „Sunt copleșit, după ce am primit de la Epafrodit cele de la voi, un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu. Iar Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus” (Filipeni 4.18-19).

După ce Pavel a rugat pe evrei să se roage pentru el, conștient fiind că el ca slujitor al lui Hristos a umblat cu o conștiință bună și de aceea putea aștepta binecuvântarea Domnului pentru lucrul său, el încheie epistola cu cuvinte frumoase și importante:

„Iar Dumnezeul păcii, care L-a adus înapoi dintre morți prin sângele legământului etern pe Domnul nostru Isus, Păstorul cel mare al oilor, să vă desăvârșească în orice lucrare bună, ca să faceți voia Lui, lucrând în voi ceea ce este plăcut înaintea Lui, prin Isus Hristos, căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.” (versetele 20-21). De mai multe ori Dumnezeu, Domnul, este numit de Pavel „Dumnezeul păcii”, de fiecare dată într-o altă privință.⁴ Aici acest titlu are un înțeles minunat. În mijlocul încercărilor, cărorora evreii erau expuși, în toate încercările lui satan de ai abate de pe cale, în mijlocul ispitelor și descurajărilor era într-adevăr mângâietor și întăritor să ți se îndrepte atenția spre Dumnezeul păcii. Dumnezeu este Dumnezeul care are pace și care face pace. El este în liniște desăvârșită, măreț peste toate împrejurările care ne neliniștesc, și El vrea să ne călăuzească în căile Sale și în facerea voii Sale.

Acest Dumnezeu al păcii a întemeiat pacea pentru noi și a asigurat-o prin moartea lui Hristos, și El a dat dovada pentru aceasta în învierea lui Hristos dintre morți. El a adus dinte morți pe Domnul nostru Isus, care este Marele Păstor al oilor, în baza sângelui, prin care legământul este veșnic asigurat, și acest legământ – deoarece el este numai din partea lui Dumnezeu – nu poate fi rupt sau anulat. Nu erau făgăduințe condiționate prin ascultare ca la Sinai, ci făgăduințe pe baza ispășirii împlinite, a anulării vinei și nedreptăților lor, și de aceea era neschimbabil și durează veșnic. De aceea în aceste cuvinte este prezentat încă o dată credincioșilor adevărul de bază și preamărit al caracterului său ales, despre care este vorba în această epistolă, și baza noii perioade de timp, a credinței creștine, prin care își pierde valabilitatea toate umbrele și serviciul divin iudaic devine inutil.

Din ultimele versete ale epistolei noastre se poate ajunge la concluzia că era Pavel, cel care a scris epistola. El însuși a fost eliberat mai înainte din temniță, căci el nu se mai afla în Roma. Timotei a fost nu demult eliberat și apostolul spera ca împreună cu acesta să vadă pe destinatarul epistolei, dacă el va veni în curând la ei. Cu toate că pentru inspirarea prin Duhul Sfânt nu contează cine este scriitorul, este totuși important să găsim dovada în epistolă atât prin detaliile din ea cât și prin felul prezentării adevărului, că nimeni altul nu poate fi autorul decât Pavel, și prin aceasta, așa cum am amintit în introducere, avem aici ultima perlă a șiragului prețios, pe care apostolul prin harul lui Dumnezeu, prin puterea și inspirația Duhului Sfânt l-a dat Ecclesiei (Adunarea lui Dumnezeu) Domnului.

„Harul fie cu voi toți! Amin.”

---

⁴ În afară de locul acesta, mai întâlnim expresia „Dumnezeul păcii” și în Romani 15.33; 16.20; 2 Corinteni 13.11; Filipeni 4.9; 1 Tesaloniceni 5.23 și 2 Tesaloniceni 3.16.